

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Engelleri aşmak için meşru/militan mücadele!

Sınıf saflarındaki direniş eğilimi ve mücadele dinamiklerinin güçlenmesinden en az sermaye kadar korkan sendikal bürokratik kast, tüm imkanlarını kullanarak direnişleri kırmaya çalışıyor. Sınıfın örgütleri olan sendikalara çöreklenen bu uğursuz kast, direnen işçilerde ölüm fermanını görüyor. Sendikal kastın, Greif direnişini kırmak için ABD tekel ile işbirliği yapabilecek derece alçalması tesadüf değil. Sermayenin organik bir parçası haline gelen bu kast, sınıfsal çıkarları gereği, meşru/militan zeminde gelişen sınıf eylemlerine karşıdır.

İşçi sınıfının önüne dikilen bu engeli aşmaktan başka çıkış yolu bulunmuyor. Zira bu engel aşılmadan, sınıf hareketinin ileri sıçraması olası değil. İşçilerin zaferle sonuçlanacak grev ve direnişlere şiddetle ihtiyacı var ve bunun için sendikal bürokratik kastın engellerini aşmak, tuzaklarını boşa düşürmek kritik önemdedir.

Sendikal bürokrasiyle baş edebilmek için olduğu kadar, sermayeye geri adım attırmak ve tavizler vermeye zorlamak için meşru/militan mücadele şarttır. Zira burjuva yasalara takılıp kalmanın sınıfa kazandıracığı birşey yoktur.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerine

**Çözüm sandıkta değil,
çözüm
devrimde,
kurtuluş
sosyalizmde!**

Emeğin değil, sermayenin korunması için örgütlenmiş, gelişmiş, vücut bulmuş devletin başına "halkın seçtiği cumhurbaşkanı" atamak koca bir yalandır. İşçi ve emekçilerin "halkın seçtiği cumhurbaşkanı" yalanına inanması sermaye düzeninin en büyük isteğidir. Her kim olursa olsun adaylardan biri seçilecek ve sermayeyi koruyan kapitalizmin varlığı koşullarında devletin hizmetine koşulacaktır. (s.5)

İsrail saldırıyor, Filistin direniyor!

İsrail'in ırkçı-Siyonist rejimi, Filistin halkına karşı vahşi bir saldırı başlattı. Üç Yahudi yerleşimcinin geçen ay kaçırılıp öldürülmesinden sonra savaş hazırlığına başlayan Siyonist rejim, Batı Şeria'da gerçekleştirdiği süre avında onlarca kişiyi katledip yüzlerce kişiyi tutukladıktan sonra, Gazze Şeridi'ni bombalamaya başladı. ABD başta olmak üzere emperyalist güçlerden aldığı

desteğin sağladığı rahatlıkla hareket eden İsrail, birkez daha her tür yasa ve kuralı ayaklar altına alarak, F-16 savaş uçaklarıyla Filistin halkının tepesine bomba yağdırıyor. (s.26)

Sınıf hareketi önündeki engellerin kaldırılması için...

Taban örgütlülüğüne dayanan meşru/militan mücadele

İşçi sınıfı saflarında dışa vuran direnme eğilimi, sınıfın farklı sektörlerde gerçekleştirdiği mevzi direnişlerle giderek belirginleşiyor. Düzenin efendileri cumhurbaşkanlığı seçimleriyle meşgulken bile devam eden saldırılar, sermaye sınıfı ve onun vurucu gücü olan AKP iktidarının ne kadar pervasızlaştığını gösteriyor.

Greif, Yatağan, Soma gibi örneklerde militan bir boyut kazanan direnme kararlılığı, sermaye saldırılarının, işçi sınıfının geniş kitlesi tarafından katlanılamaz bir hal aldığının göstergeleridir. Bu gecikmiş tepkinin dışa vurması, artık kaçınılmazdır. Bu kapitalistler palazlanırken, onlara hizmet eden AKP şeflerinin ise, kurduğu hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvet çarkı, milyar dolarları öğütürken, işçi sınıfına reva görülen işsizlik, sefalet, ağır çalışma koşulları, taşeronluk sistemi dayatılmaktadır. Bu dayatmalar, tahammül edilemez boyuta ulaşmış görünüyor.

Son dönemde sınıfın farklı kesimleri tarafından gösterilen direniş eğilimi, kölece çalışma koşulları, ağır sömürü ve baskı çarkını kırmak için, işçi sınıfının arayış içinde olduğunu gösteriyor.

Sömürü ve kölelik cenderesini kırma arayışı kapsamında kendini gösteren genel direniş eğilimi, işçi sınıfı saflarında mücadele dinamiklerinin biriktiğine işaret ediyor.

Sermaye kuşatmasını kırma arayışı, direniş eğiliminin güçlü olmasına, sınıf saflarında mücadele dinamiklerinin birikmesine rağmen grev ve direnişler belli bir noktada kırılabilir veya sönümleniyor.

Mücadele isteği ve kararlılığına, işçilerin öfkeli, direnmeye hazır olmasına rağmen, sendika ağalarının ortada bırakmasından dolayı sonuç almadan biten Şişecam grevi, hareketin önündeki temel engelin ne olduğunu bir kez daha göstermiştir. Nitekim hareket, taşıdığı güçlü dinamikler ve diğer üstünlüklere rağmen, halen sınırlarını aşmakta zorlanıyor. Sendika bürokrasisi engeline takılan grev ve direnişler, bu uğursuz kastın kurbanı olmaktadır çoğu zaman.

Sınıf saflarındaki direniş eğilimi ve mücadele dinamiklerinin güçlenmesinden en az sermaye kadar korkan sendikal bürokratik kast, tüm imkanlarını kullanarak direnişleri kırmaya çalışıyor. Sınıfın örgütleri olan sendikalara çöreklenen bu uğursuz kast, direnen işçilerde ölüm fermanını görüyor. Sendikal kastın, Greif direnişini kırmak için ABD tekeli ile işbirliği yapabilecek derece alçalması tesadüf değil. Sermayenin organik bir parçası haline gelen bu kast, sınıfsal çıkarları gereği, meşru/militan zeminde gelişen sınıf eylemlerine karşıdır.

İşçi sınıfının önüne dikilen bu engeli aşmaktan başka çıkış yolu bulunmuyor. Zira bu engel aşılmadan, sınıf hareketinin ileri sıçraması olası değil. İşçilerin zaferle sonuçlanacak grev ve direnişlere şiddetle ihtiyacı var ve bunun için sendikal bürokratik kastın engellerini aşmak, tuzaklarını boşa düşürmek kritik önemdedir.

Sendikal bürokrasiyle baş edebilmek için olduğu

kadar, sermayeye geri adım arttırmak ve tavizler vermeye zorlamak için meşru/militan mücadele şarttır. Zira burjuva yasalara takılıp kalmanın sınıfa kazandıracığı bir şey yoktur.

Greif'te olduğu gibi etkili, uzun soluklu, hakları söküp koparacak bir mücadele hattı yaratılabilmek, ancak taban örgütlülüğü ve işçi demokrasisinin olduğu yerde mümkündür. Bu konuda hem geçmiş işçi direnişlerinden hem güncel bir örnek olarak Greif'ten öğrenilecek pek çok şey var.

Sınıf eksensli faaliyet yürüten sınıf devrimcileri ile öncü ileri işçiler, mücadelenin ihtiyaçları ve gelişimine bağlı olarak taban örgütleri yaratmalı, söz, yetki ve kararın işçilerde olacağı bu örgütlülüğünü yaratmak için azami çaba sarf etmelidirler.

Sermayenin saldırıları karşısında bunalan ve bu cendereyi kırma arayışında olan işçi sınıfının da, devrimci bir sınıf hareketinin gelişimi için mücadele eden sınıf devrimcilerinin de, hedeflerine ulaşabilmeleri için, gerekli koşullardan biri, işçi sınıfının sözünü söyledi ve uyguladığı taban örgütlülükleridir.

İster devletten, ister kapitalistlerden ister sendika bürokrasisinden gelsin, devrimci sınıf hareketinin gelişimi önündeki engellerin temizlenmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bu da ancak sınıfın ileri kesimlerinin taban örgütlülüğüne dayanan, meşru/militan mücadeleyi esas alan bir hatti, sınıf devrimcileriyle birlikte örmeleriyle mümkündür. Mücadelenin bu aşamaya varması; temel hedef olan devrimci sınıf hareketini geliştirme koşullarını da hazırlayacaktır.

Greif, Yatağan, Soma gibi örneklerde militan bir boyut kazanan direnme kararlılığı, sermaye saldırılarının, işçi sınıfının geniş kitlesi tarafından katlanılamaz bir hal aldığının göstergeleridir. Bu gecikmiş tepkinin dışa vurması, artık kaçınılmazdır. Zira kapitalistler palazlanırken, onlara hizmet eden AKP şeflerinin ise, kurduğu hırsızlık, yolsuzluk ve rüşvet çarkı, milyar dolarları öğütürken, işçi sınıfına reva görülen işsizlik, sefalet, ağır çalışma koşulları, taşeronluk sistemi dayatılmaktadır. Bu dayatmalar, tahammül edilemez boyuta ulaşmış görünüyor.

Engelleri aşmak için taban inisiyatifleri...

İşçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların arttığı bir dönemden geçiyoruz. Sermaye düzeni ve hükümeti yıllardır hayata geçirdiği saldırılarla işçi ve emekçileri adeta köleleştirdi. Bu saldırıların sonucudur ki karşı tepkiler son yılların en militan tepkileri biçiminde gerçekleşiyor. Greif işgali bu tepkilerin en ileri biçimi olarak gerçekleşti. Farklı işçi bölükleri lokal düzeyde de olsa geçmişe nazaran daha militan tutum ve duruş sergiledi. Ne yazık ki bu karşı duruşların önemli bir kısmı sendikal bürokrasi engeline takılarak sönümlendi. Önemli bir kısmı ise örgütsüzlüğün sonucu sönümlendi. Hala devam eden direnişlerin bir kısmında sendikal bürokrasi vb. nedeniyle düzenin icazet sınırları dışına çıkılmıyor.

Engelleri aşmalıyız!

Sınıf hareketinin lokal düzeyde de olsa militan çıkışlar yaptığı günleri yaşıyoruz. Fakat bu çıkışlar başta sendikal bürokrasi olmak üzere çok farklı engellerle karşılaşılıyor. Sınıfın önündeki engeller bugün için büyük oranda aşılamamış durumda. Bunun içindir ki bir dizi grev ve direniş düzenin yasaları ve yasakları ile keyfi bir biçimde engellenmiştir. Şişecam grevi bu durumun somut örneğidir. Düzenin keyfi yasaklarına boyun eğen Kristal-İş Sendikası bürokratları cam işçisinin öfkesini düzen sınırları içinde tutmak için elinden gelen çabayı sarf etmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler bağımsız örgütlere taban inisiyatiflerine sahip olmadıkları için bu gerici kararlara ve bu kararların uygulayıcısı kurumlara (sendikalar dahil) boyun eğerek sınıfın gelen çabayı sarf etmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler bağımsız örgütlere taban inisiyatiflerine sahip olmadıkları için bu gerici kararlara ve bu kararların uygulayıcısı kurumlara (sendikalar dahil) boyun eğerek sınıfın gelen çabayı sarf etmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler bağımsız örgütlere taban inisiyatiflerine sahip olmadıkları için bu gerici kararlara ve bu kararların uygulayıcısı kurumlara (sendikalar dahil) boyun eğerek sınıfın gelen çabayı sarf etmiştir. İşçi sınıfı ve emekçiler bağımsız örgütlere taban inisiyatiflerine sahip olmadıkları için bu gerici kararlara ve bu kararların uygulayıcısı kurumlara (sendikalar dahil) boyun eğerek sınıfın gelen çabayı sarf etmiştir.

Fakat yeni Greifler yaratmak için sınıfın önündeki sendikal bürokrasi engeline karşı da bir mücadele örgütlemek gerekir.

İşçi sınıfı ve emekçiler yaşadıkları birçok deneyimle sermaye devletinin ve kurumlarının kendilerinin karşısında olduğunu biliyor. Bu gerçekliği her gün yeni bir saldırı ile karşı karşıya kalarak yaşıyor. İşçi ve emekçilerin sempati ile karşıladığı düzen kurumlarının bile teşhir olduğu dönemler yaşıyor. Saldış direnişçilerinin jandarma tarafından saldırıya uğraması emekçilerin sempati duyduğu kurumların bile gerçek yüzünün görülmesini sağlıyor.

Bu gerçeklikler önümüzde duruyor. Sınıfın önündeki asıl engeli sendikal bürokrasi oluşturuyor. İşçi sınıfının örgütlülüklerinin başına çöreklenmiş bürokratlar düzenin ajanları gibi çalışıyorlar. Sınıfın örgütlerini sınıfa karşı bir silaha dönüştürüyorlar. İşçi ve emekçileri düzenin baskı ve zorbalıklarına boyun eğdirmek için çalışıyorlar. Sermayenin saldırıları ve yasaları karşısında işçi sınıfının mücadele yasaları ile hareket eden bölüklerini sindirmek için canla başla

çaba sarf ediyorlar. Bunu yaparken de işçi sınıfının çıkarlarını gözetiymüş görünümü vermekten kaçınıyorlar. Onun içindir ki sınıfın önünde aşılmalı bekleyen en büyük engel sendikal bürokrasidir.

Greif direnişinde bürokrasi büyük oranda boşa düşürülse dahi gerici rolü ortadan tamamen kaldırılmamıştır. Sendikal bürokrasi sınıf bölükleri içinde yer alarak kirli misyonunu yerine getiremediği durumlarda açıktan düzenin safında yer almaktan çekinmemektedir. Greif direnişine devletin kolluk güçlerinin saldırmasına en önemli dayanak gösterilen belgeler bizzat DİSK Tekstil patronları tarafından mahkemeye sunulmuştur. Bu durum bürokrasinin uzlaşa, satış ve ihanet hallerinden hangisine uygun koşullar varsa ona uygun davranmasının bir göstergesidir.

Sınıfın yanında görünüp sınıfın eylemine ve mücadelesine arkadan hançer saplayan düşman olduğu için aşılması gereken en önemli engel bürokrasidir.

Taban inisiyatifi yaratmalıyız!

Sınıfın önündeki her türlü engeli aşmanın yolu taban inisiyatifi açığa çıkarmaktan geçiyor. Bunun içine düzenle bütün bağlarını kesmiş sınıfın kurtuluş davasına inanan bir iradeye sahip olmak gerekiyor. Aksi halde sınıfın taban örgütlülüklerini yaratmak iddiasıyla yola çıkılarak bürokrasinin farklı bir biçimini hayata geçirmenin ötesine geçilemez. Yeni Greifler yaratmak sınıf devrimciliği iddiasını ortaya koymak ve bu iddiayı sınıfa taşımakla mümkündür. Böyle bir samimi iddianın olmadığı her ileri adım düzenin engelleri karşısında cabucak yenilmeye mahkumdur. Sadece söylenmeye yetinen bir pratiğe dönüşmeye mahkumdur. Böyleli durumlarda fazlası ile yaşıyoruz. Söylenen fakat pratikte hiçbir adım atmayan anlayışlar bugün o kadar çok ki sınıfın önünde sete dönüşüyorlar. Bu anlayışlar da bürokratik icazetçiliğin bir

yanımasıdır. Söylemde ne söylediğinden ziyade ne yaptıkları belirleyicidir.

İşçi sınıfının lokal ya da genel hareketinin önünde engele dönüşen bürokrasi başta olmak üzere bütün engelleri aşmak için taban inisiyatifleri oluşturmak hayati bir önem taşıyor. Fakat bu inisiyatifler devrimci bir bakışla ele alındığında sınıf mücadelesinde gerçek bir silaha dönüşebilir. Aksi halde bürokrasi ve icazetçiliğin inceltmiş bir biçiminden başka birşey ifade etmez.

İşçi ve emekçileri "sınıfa karşı sınıf" bilinci ile harekete geçirme ve örgütlenme iddiasında olan hareketler gerçek taban inisiyatiflerinin yaratılmasına öncülük edebilirler.

Taban inisiyatifleri için öncülerin birliği

Güçlü ve sonuç alıcı bir çalışmanın olmazsa olmazı olan sınıfsal bakış ve devrimci yöntemle örgütlenmiş taban inisiyatifleridir. Greif direnişi bu gerçekliği bir kere daha göstermiştir. Bunun içine ilk yapılması gereken öncü ya da öncülüştür potansiyeli taşıyan işçilerin birliğinin sağlanmasıdır. Bu birlik fabrika düzeyinde olduğu gibi bölge ya da havza düzeylerinde de sağlanmalıdır. Bu adımları attığımızda ve sonuçlarını görmeye başladığımızda "sınıfa karşı sınıf" tutumunu ete-kemiğe büründürmeye başlarız. Düzenin ve sınıf içindeki uzantılarının saldırılarını boşa düşürebiliriz. Sermaye düzeninin her türlü saldırısını engelleme güç ve becerisine ulaşmış oluruz.

Devrime giden yolu işçi sınıfının devrimci eylemi içinde inşa edebiliriz. Bu adımları attığımızda ve sonuçlarını aldığımızda işçi sınıfının diğer ezilen katmanlara da öncülüğünün araçlarını yaratmış oluruz.

Sınıfın devrimci eylemini örgütlemek ve kitleleri sınıfın devrimci programı ve eylemi etrafında birleştirmek için taban inisiyatifleri oluşturmak ve sonuç alıcı adımlar atmamak bugünün en acil ihtiyacıdır.

İş güvencesi hakkına sahip çıkmak için birleşik mücadeleye!

Sermaye devleti mecliste görüşmeleri süren torba yasa içine eklediği yeni düzenlemelerle kamu emekçilerinin iş güvencesini gasp etmeye hazırlanıyor. Torba yasaya eklenen 82. maddede yer alan düzenlemeye göre; kamu görevlileri hakkındaki atama, görevden alma, görev son verme, naklen veya vekâleten atama, yer değiştirme, görev ve unvan değişikliği işlemleriyle ilgili olarak verilen iptal ve yürütmeyi durdurulmasına ilişkin mahkeme kararlarının gereğinin yerine getirilmesi için tanınan 30 günlük süre, 2 yıla çıkartılıyor.

Tasarı, geri dönüşlerdeki atamalarda da değişiklik yapıyor, dava konusu kadro boş da olsa bu kadroya atama yapılmasının önüne geçiyor. Kamu görevlisinin, kazanılmış hak aylık derecesine uygun başka bir kadroya atanması öngörülüyor.

Bu tasarı yasalarsa kamu emekçilerini keyfi uygulamalar beklemekte ve buna karşı itiraz edebildikleri mevcut hukuksal kanalları ortadan kaldırmaktadır. İdarenin keyfi tutumları ve cezalandırmalarına hukuksal kılıf hazırlanmaktadır. Özetle bu düzenlemelerle kamu emekçilerinin iş güvenceleri ortadan kaldırılmakta, sayıları 3 milyonu bulan kamu emekçilerine güvencesiz ve kölece çalışma dayatılmaktadır.

Sermaye hükümeti bilindiği gibi torba yasalar içinde işçi ve emekçilerin haklarına yönelik saldırıları bir çırpıda geçirmek istemektedir. Geçmişte de, birçok maddeden oluşan torba yasa içine eklenen saldırı yasaları emekçilerin haberi olmadan sessiz-sedassız geçirilmiştir. Şu an gündemde olan kamu emekçilerini ilgilendiren ek maddeler de öyledir. Kamuoyuna Soma işçi katliamı ardından, iyice teşhir olan taşeron sisteme karşı bir takım düzenlemelerin yapılacağı

tartıştırılmakta ama bu maddelerin içine de kamu emekçilerinin iş güvencesini gasp eden yasalara yerleştirilmektedir. Tipik bir sermaye hükümeti kurnazlığıdır karşımızda duran.

Sermaye ve hükümeti AKP, çalışma yaşamında kurnaz ve güvencesiz koşullar istiyorlar. Kamu alanında da bu niyetlerini hiçbir zaman gizleme gereği de duymadılar. Hatırlanırsa Tayyip Erdoğan bu niyetini şöyle özetlemişti: *“Dünyanın neresinde işçi-memur ayrımı var? Kamu çalışanlarının iş güvencesi Türkiye'nin sıçırma yapmasına engel oluyor.”*

Kamu emekçilerinin iş güvencesine yönelik bu niyetler uzun süredir dillendiriliyor ve son torba yasa içinde somutlaşmışken, sendikalar cephesinden ise sınırlı bir takım tepkiler söz konusudur. Meclis koridorlarında bir takım görüşmelerle zaman kaybedilmekte, emekçileri kitlesel biçimde sokağa çekecek eylemlerden uzak durulmaktadır. “Yetkili” konfederasyon olan Memur-Sen ise, alt komisyonda tasarıya bu madde eklenirken sessiz kalmış ve sonrasında göstermelik bir “tepki” ile yetinmiştir.

Bu saldırılara karşı yapılması gerekense bellidir. Böylesi ortak bir sorun karşısında kamu emekçilerinin tabandan mücadelesinin örgütlenmesi önemlidir. Hakları, gelecekleri ve iş güvenceleri için kamu emekçilerinin ortak örgütlenme ve mücadele zemini fazlasıyla mevcuttur. Dar grupsal çıkarlardan, icazetçi anlayışlardan uzak, tıpkı Greif işçilerinde olduğu gibi, fiili-meşru mücadele yoluyla birleşik mücadele örneğidir. Buna uygun bir bakış ve mücadele programına ihtiyaç vardır. Ancak böylesi bir bakış ve programla iş bırakma gibi sonuç alıcı eylemler örgütlenemez. Böylesine önemli hak gasplarını engellemenin başka bir yolu ve yöntemi yoktur.

AKP maden işçileriyle dalga geçiyor

TBMM Soma Maden Faciasını Araştırma Komisyonu Üyesi AKP'li Selçuk Özdağ, muhalefetin Soma Madencilik A.Ş.'ye ait Atabacası ile Işıklar Maden Ocakları'nın kayyum kuruluncaya kadar kapalı kalması önerisine *“O zamana kadar madenler kapalı kalsın. Hemen yarın tekliflerini versinler. Bu kayyum kuruluncaya kadar da kapalı olan madenlerdeki işçilerin maaşlarını da CHP, MHP ve HDP birlikte ödesin”* diye cevap verdi.

Özdağ'ın bu “dahiyan” önerisi AKP'nin Somali maden işçilerinin yaşadıkları sorunlara ne kadar ilgili olduğunu gösteriyor. İşçiler için mezar olan bu madenlerin güvencesiz koşullarını düzeltmek onlar için masraflı geliyor. Ayrıca kapalı kalacak ocaklardan kömür de çıkarılamayacağı için, maden kapitalistleriyle birlikte uğrayacakları zararı düşünüyorlar.

Özdağ, diğer partilere yaptığı çağrıya verilecek cevabı çok iyi biliyor. Çünkü kendi ceplerini haksız kazançla dolduran AKP'li vekiller, diğerlerinin de ellerinin kendi ceplerine girmeyeceğini, aynı kumaştan olduklarını gayet iyi biliyor.

Şimdiye kadar hiçbir doğal afette rahatlarını bozmayan vekiller, kriz zamanlarında da “aynı gemideyiz” diyorlar. Fakat fedakarlık çağrısını sürekli işçi ve emekçilere yapıyorlar. Kendileri ise lüks yaşamlarına devam ediyor.

AKP, *“kayyum kuruluncaya kadar”* işçilere verilecek maaş için diğer partileri adres göstererek işi yokuşa sürüyor. İşçilerin zorla götürüldüğü seçim mitinglerinin hangisi olduğu biliniyor. Soma'da işçilerin çıkardığı kömür için Soma kapitalistine yüklü miktarlarda para veren AKP yüzüzlükte sınır tanımıyor. Soma Holding'le girdikleri kirlili ve kanlı işbirliği sonucu yüzlerce işçiyi katledenler, madenler kapalı kalırsa, işçilere “başka kapiya” diyor.

İşçiden bir de iftar vergisi alınıyor!

Ramazan ayının gelmesiyle birlikte bazı fabrikalarda oruç tutan işçiler için erzak yardımı uygulanmaya başlandı. Oruç tutmayan işçiler için yemek düzeni sürerken diğer işçilere makarna, un, fasulye, yağ gibi kuru gıdalar veriliyor.

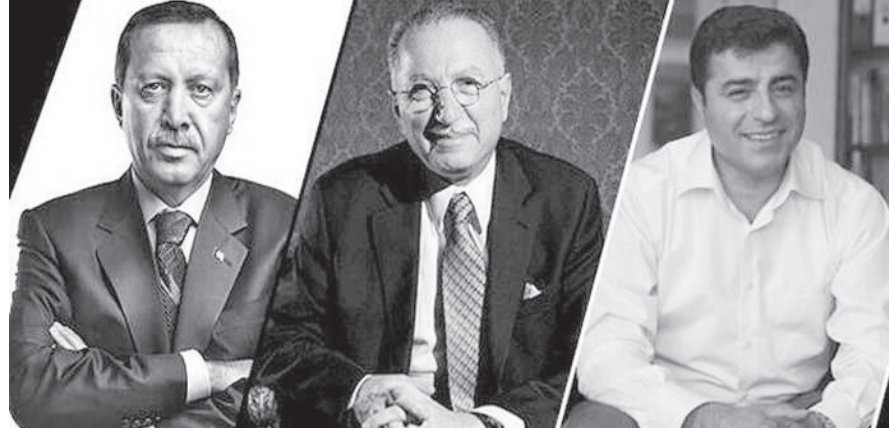
Fakat oruç tuttuğu için erzak yardımı alan işçilerden vergi alınıyor. Gelir Vergisi Kanunu'nun 23/8. Maddesi uyarınca alınan erzak yardımı işçi ücretine eklenmek suretiyle gelir vergisine işlenmiş oluyor. Ve de damga vergisi uygulanmış oluyor.

Patronlara vergi afları çıkarılan sermaye hükümeti işçilerin tuttuğu oruçtan dahi vergi alıyor.

İşçi ve emekçi haklarının gasp edildiği düşünüldüğünde birçok fabrikada zaten oruç tutan işçilerin bir aylık yemek ücretleri gasp ediliyor. Ne işçiler veriliyor ne de erzak yardımı olarak veriliyor. Patronlar din propagandasıyla oruç tutmayı teşvik ederken bir aylık yemek ücretleriyle kâra katılıyor. Erzak yardımı veya yemek ücreti olarak ödeme yapılan işletmelerdeyse hükümet vergi soygunu ile çıkıyor. İşçinin hakları her hâlükârda gasp ediliyor.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerine...

Çözüm sandıkta değil, çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Düzen cephesi bir bütün olarak cumhurbaşkanı seçimine kilitlendi. “Halkın seçeceği ilk Cumhurbaşkanı” söylemleri aldı başını yürüdü. Düzen partileri de cumhurbaşkanı adaylarını açıkladı. Sandığı çözüm olarak göstermek için çaba gösteren sermaye düzeni Kürt hareketi ve reformist soldan istediği desteği aldı. “Halkın seçeceği Cumhurbaşkanı” söylemine reformist sol da dört elle sarıldı. Selahattin Demirtaş’ın cumhurbaşkanlığı adaylığı reformist solda büyük bir heyecana yol açtı.

Düzen partilerinin “halkın seçeceği Cumhurbaşkanı” söylemi...

Sermaye düzeni ve partileri yoğun bir propaganda ile “halkın seçeceği” cumhurbaşkanından söz ediyorlar. Buna uygun olarak da kitleleri sandık başına gitmeye çağırıyorlar. Oy kullanmak demokrasinin en büyük göstergesi olarak emekçilerin zihinlerine kazınmak isteniyor. Kitlelerin geleceğine ve haklarına sahip çıkmasının yolu olarak sandık gösteriliyor. Böylece emekçi kitlelerin “kendileri için”, “gelecekleri için” belirleyici bir karara imza atmış olacağı anlatılıyor.

Seçim emekçilerin gözünde sermaye düzenini meşrulaştırmanın bir aracıdır. Bunun için emekçilere “halkın cumhurbaşkanı” yalanları eşliğinde oynanan orta oyununa rıza göstermelerini, göz yummalarını öneriyorlar. Gerçekte ise cumhurbaşkanı olarak seçilecek olan kim olursa olsun koruyacağı tek şey burjuva sınıf iktidarı olacaktır.

Emeğin değil, sermayenin korunması için örgütlenmiş, gelişmiş, vücut bulmuş devletin başına “halkın seçtiği cumhurbaşkanı” atamak koca bir yalandır. İşçi ve emekçilerin “halkın seçtiği cumhurbaşkanı” yalanına inanması sermaye düzeninin en büyük isteğidir. Oysa cumhurbaşkanını halk seçmiş olmayacak, her kim olursa olsun adaylardan biri seçilecek ve sermayeyi koruyan kapitalizmin varlığı koşullarında devletin hizmetine koşacaktır.

Seçilecek cumhurbaşkanı işçi ve emekçilerin oylarıyla seçilecek ancak hizmet edeceği sınıf burjuvazi

olacaktır. Kapitalist devlete, devletin sembollerine, geçmişine; dolayısıyla egemenlerin geleceğine hizmet edecektir. Emekçilerin kendi çıkarları için örgütlenemediği, harekete geçemediği, eyleme geçtiğinde coplandığı, greve başvurduğunda “milli güvenliği tehdit etmek”le itham edildiği bir düzende, emekçilerin dediğini yapacak bir cumhurbaşkanı söylemleri gerçeği çarpıtan ifadelerdir. Zira cumhurbaşkanlığı seçimini emekçilere yaptırmış olmakla, cumhurbaşkanlığı makamını emekçilere ait hale getirmek iki ayrı şeydir. Kürt hareketinin ve reformist solun “radikal demokrasi” söylemiyle cumhurbaşkanlığı makamına talip olması bu yalın gerçeği değiştirmez.

Cumhurbaşkanlığı seçimi, Kürt hareketi ve reformist solun tutumu...

Kürt halkının özgürlük umudunun düzen içine hapsedilmesi sermaye düzeninin temel paradigmasıdır. Kürt hareketi, reformist solda “düzen içi” çözüme odaklanmıştır. Cumhurbaşkanlığı seçimini de Selahattin Demirtaş etrafında odaklanan tüm dinamikler bu eksenle ele almakta, Cumhurbaşkanlığı seçimini Kürt sorununun çözümü açısından önemli bir olanak olarak tanımlayan bir politik hat ortaya koymaktadır.

Cumhurbaşkanlığı için yapılacak seçime katılmak, emekçilere seçimi çözüm yolu olarak göstermek düzen içi arayışların somut sonuçlarıdır. Bugün gelinen yerde HDP içinde en hararetli sosyalizm vurgusu yapan siyasi anlayışlar bile düzen içi Cumhurbaşkanlığı seçim oyununa ağıttan destek vermektedirler.

Selahattin Demirtaş’ın adaylığı arkasında saf tutan reformist solun ortak kaygısı seçimde elde edilecek başarılı bir oy oranıyla çözüm sürecini güçlendirmektir. AKP iktidarını, sermaye devletini ikna etmeye dayalı çözüm süreci boyunca, bu yaklaşımların herhangi bir somut açılıma hizmet ettiğine dair tek bir örnek bulunmuyor. Her seferinde AKP iktidarının oyalamaya tutumuna aldanan Kürt hareketi ve reformist sol

somutta tek bir ileri adım atmaya bile AKP iktidarını ikna edemedi. AKP şefi yine aynı oyuna sarılıyor. “Çözüme dair irademizi koruyoruz” diyor. Bir defa daha oyalama politikasına sarılıyor. Kürt halk kitlelerini etkilemeye çalışıyor. Devletin hiyerarşisi içindeki en üst makama bir temsilci seçmek veya böyle bir seçime güç taşımak devrimci amaçlara hizmet etmez.

HDP bir bütün olarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmayı önemseyen bir tutum izliyor. Bu tutum emekçi kitleleri, sermaye düzeninin siyasal aktörlerine umut bağlamasına yol açan düzen içi muhalefet anlayışının ifadesidir. Bu cumhurbaşkanlığı seçim politikası olsa olsa düzen içi muhalefet odağı yaratmaya hizmet eder. Bu taktik reformizmden beslenmektedir.

HDP, Selahattin Demirtaş’ın adaylığı ile kitlesel gücünü ortaya koymayı, Cumhurbaşkanlığı’na giden yolda anahtar parti olmak istemektedir. Yaşanan “çatışmazlık süreci”nin devamını sağlamak ve asgari çözüm planına hizmet edecek yaklaşımı güçlendirmeyi de hedeflemektedir. Özellikle AKP iktidarını genelde burjuva sınıf devletini Kürt sorununun düzen içi çözümüne razı etmenin politikasını uygulayanların cumhurbaşkanlığı içinde kitlesel gücünü ortaya koymak istemesi elbette ki, anlaşıldır. Dahası olağandır. Ancak bu politikanın düzenin bekasına hizmet edeceği de açık bir gerçektir.

Kürt halkının özgürlük mücadelesi devletlilerle, sermaye düzeniyle sert bir kopuşu gerektirir. Kürt halkına çözümün yolu olarak sermaye düzenini gösterenler hızla sorunları sınıflar mücadelesi ekseninde ele almaktan uzaklaşıyor, zamanla da tamamıyla koparlar. Devleti demokratikleştirme politikası “yönetime” dair her seçime “kendi politikanla” katılma anlayışıyla hareket ederler. HDP’nin cumhurbaşkanlığı seçimi ile ilgili taktik politikası tam da bu anlayışın dolaysız göstergesidir.

Cumhurbaşkanlığı seçimi ve devrimci sınıf tutumu...

Komünistler cumhurbaşkanlığı seçimine katılımı örgütlemeyi dün olduğu gibi bugün de reddedeceklerdir. Zira sömürgeci sermaye devletinin en üst makamına temsilci seçmek, böyle bir orta oyununa dolgu malzemesi olmak devrimci sınıf mücadelesini büyütme amacına hizmet etmez.

Demokrasi mücadelesi özellikle AKP iktidarını genelde sömürgeci sermaye devletini “ikna etmek”le geliştirilemez. Olumlu sonuçlara varırlamaz. Demokrasi için mücadelede başarılı olmanın koşulu reform yolunu genişletmek ve gücü buradan yoğunlaştırmak değildir. Reformların kaynağı devrimci politik mücadele ise, ancak reformlar devrimci politik mücadelenin yan ürünü olarak kazanılırsa kalıcı değişimler yaşanabilir. Bunun koşulu Kürt sorununun devrimci çözümünde ısrar etmek, dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesini geliştirmektir.

Çatı aday kimin adayı?

İşçi ve emekçiler için esasta hiçbir uygulamayı değiştirmeyecek devletin başındaki ismi seçme yarışı hızlandıkça, Erdoğan'a karşı 'çatı adayı' olarak sürülen Ekmeleddin İhsanoğlu da "herkesin adayı" olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bunun için bir zafer işareti yapıyor, bir Erbakan çizgisiyle özdeşleşen baş parmak selamı veriyor.

Haziran Direnişi'nin ardından işçi ve emekçilerin hassasiyetlerini düzen içi seçim oyunlarına yedekleme görevi biçilenler AKP'ye karşı bu gücü arkalarına almak için 'demokrat' maskelerini taksalar da diğer düzen güçlerini de ürkütmemek için gerici, milliyetçi temelleri de öne çıkarıyorlar. Yerel seçimlerde Mustafa Sarıgül ve Mansur Yavaş'la sembolleşen bu aday profili cumhurbaşkanlığı seçiminde de İhsanoğlu ile sürüyor.

"Herkesin adayı" diye sunulan İhsanoğlu da bunun için bir Gezi Parkı'na gidip konuşuyor, bir gerici merkezlerden sesleniyor. Fakat emperyalistlerin "ılımlı İslam" çizgisinin temel unsuru olduğunu her fırsatta gösteriyor. Haziran Direnişi'nden bahsederken "Gençlerimizin masumane şekilde başlattığı, ağaçların kesilmesine karşı duran mertçe bir harekettir" diyerek sahiplenmesinin sınırını gösteren İhsanoğlu, iki gün öncesinde de "Turgut Özal gibi Hakk'ın ve halkın desteği ile geleceğiz" diyordu.

Ortak aday gökkuşağı gibi her renkten gözüke de hakim rengi yeşil. Erdoğan'ın koyu yeşili karşısında çimen yeşili. Bunu her açıklamasındaki dini göndermelerde gösteriyor. Ve buna paralel sarf ettiği laiklik, demokrasi gibi kavramlarla yumuşatıyor, rengini açıyor.

Son olarak Siyonist İsrail'in saldırıları için "Gazze'de masum sivilere karşı yapılan hunharca saldırıları kınıyorum" derken dahi "Kendini Müslüman olarak tanımlayan her toplumun akılcı ve tarafsız bir siyasete ihtiyacı vardır" diyerek emperyalist merkezleri kızdırmayacak dengeyi tutturuyordu.

Ayrıca tüm demokratlık vurguları arasında elinde kendisini destekleyen *Türk Solu* dergisiyle verdiği poz misyonunun da özeti niteliğindedir. MHP ve *Türk Solu* gibi kafatasçı-ırkçı hareketlerin desteğini alan "demokrat" İhsanoğlu'nun Haziran Direnişi'nde sokağa döken milyonların baskıya karşı duruşuyla bağı yoktur.

AKP zayıflasın diye diye...

Adnan Menderes'i yad eden, Özal gibi seçilme hevesi taşıyan İhsanoğlu bu düzenin has temsilcisi olduğu için Haziran Direnişi'yle sokağa döken kitleleri etkilemekte yetersiz kalıyor. Fakat İhsanoğlu'ndan da önce meseleyi Erdoğan karşıtlığına indirgeyenlerin propagandasıyla kitleler seçime, adaylar arasında tercihe yönlendiriliyor. Sarıgül ve Yavaş örneklerinde de olduğu gibi, Fethullah Gülen'le ilişkili isimleri, faşist kimliğiyle tanınan bir ismi aday göstermekte beis görmeyen düzen partilerinin işçi ve emekçilerin mücadelesi için söyleyeceği söz yoktur/olamaz. "AKP zayıflasın" diye diye kitleleri düzen kurumlarına yedeklemekte düzen partileri ve reformistler farklı yollardan yürüseler de aynı noktada buluşuyor.

Bu seçimler işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların yaşamında bir yer tutmamaktadır. Zira cumhurbaşkanlığının devletin en üst yetkilisi olma, sermaye devletin temsil etme dışında bir görevi ve işlevi yoktur. Ne yasa çıkarır ne karar alır.

Düzen partilerinin birbirine benzer adaylarının ya da muhalif bir adayın cumhurbaşkanı sıfatı taşımasını işçi ve emekçilerin talepleri, sorunları için çözüm olmayacağı açıktır. Düzen partilerinin "kötünün iyisi" seçimiyle karşımıza çıktığı yerde işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu için sosyalizm mücadelesinin tek yol olduğunu göstermek gerekiyor.

Zabıtarlar Suriyeliler için 'sınır devriyesi' oldu

Emperyalizmin bölgesel çıkarları yüzünden yurtlarından ayrılmak zorunda kalan Suriyeliler, sığındıkları ülkelerde de gün yüzü görmüyorlar. Emperyalist politikalarla taşeronluk yapan AKP, Türkiye'deki Suriyeli sığınmacılar üzerinden yaptığı kirlî propagandanın aksine Suriyelilerin hayatını cehenneme çeviriyor.

Sığınmacıların kaldıkları toplama (mülteci) kamplarında bin bir yoksulluk yaşanırken, Suriyelilerin 3-4 aile bir araya gelerek kaldıkları evlerde de aynı sefalet koşulları sürüyor. Ucuz işgücü olarak kullanılan Suriyeliler, başta çocuklar olmak üzere bir çok hastalıkla yüz yüze yaşamak zorunda kalıyor.

AKP'nin Suriye politikası bu ülkede yaşayan halklarla Suriyelileri karşı karşıya getiriyor. Ayrıca AKP'nin kendi hesapları için izlediği yol Suriyelileri hırsızlığa ve dilencilige teşvik ediyor. Türkiye'ye sığınan ve sayıları 1 milyonu geçen Suriyeli sığınmacılar sık sık bu gibi nedenlerle gündeme geliyor.

Bir Kadıköy'e, bir Eminönü'ne

Eminönü'nde dilencilik yapan ve Fatih Belediyesi'ne bağlı zabıtarlar tarafından yakalanan Suriyeliler vapurla Kadıköy'e gönderildi. Kadıköy'de bir süre dilenen Suriyeli sığınmacılar bu kez de Kadıköy Belediyesi'nin zabıtarları tarafından yine vapurla Eminönü'ne gönderildi. Görgü tanıkları benzer görüntülerin gün içinde defalarca tekrarlandığını söyledi.

İhtiyaçlarını çözmek yerine Suriyelileri kendi bölgelerinden uzaklaştırmaya çalışan zabıta ekiplerinin bu yöntemleri, sınır polislerini hatırlattı. Mültecileri gelmek için geçtikleri karşı ülkeye bırakan sınır devriyelerinin yaptığı gibi zabıta ekipleri de kendi bölgelerindeki Suriyelileri karşılıklı birbirlerine gönderip duruyorlar.

Tutsaklara hastalık yasak!

ATK, bin 121 tutsağın sağlık sorunları nedeniyle yaptığı başvuruyu geri çevirdi.

CHP Manisa Milletvekili Özgür Özel'in cezaevlerinde kanser hastası olan tutsaklarla ilgili olarak verdiği soru önergesine yanıtlayan Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, ceza infaz kurumlarında 104 kanser hastası hükümlü ve tutuklu olduğunu ileri sürdü. Bozdağ'ın yanıtına göre, bu tutsakların bir kısmının tedavileri kurum revirinde, bir kısmının devlet hastanelerinde, bir kısmının da üniversite hastanelerine yerine getirildi. Yanıtta, iyileşinceye kadar infazı ertelenen 184 hükümlü ve tutuklu bulunduğuna ifade edildi. Yanıtta göre 1 Ocak 2013 ile 31 Aralık 2013 tarihleri arasında hasta hükümlü ve tutuklularla ilgili Adli Tıp Kurumu'na 2 bin 495 dosya geldi. Bu kapsamda 1527 rapor ile 968 müzekkere düzenlendi.

Bozdağ'ın yanıtında, toplam bin 121 kişinin talebinin ise reddedildiği ve ilgili cumhuriyet savcılıklarına gönderildiği belirtildi. Kurul tarafından değerlendirmeye alınan hastalar içerisinde kanser hastalarının da bulunduğu ancak, salı kanser tanısına yönelik istatistik tutulmadığı ifade edildi.

TKİP hedef gösteriliyor!

Katil polis Ahmet Şahbaz tutuklandı!

Haziran Direnişi'nde Ankara'da Ethem Sarısülük'ü katleden polis Ahmet Şahbaz, tutuklandı.

7 Haziran günü gerçekleşen katil polis Ahmet Şahbaz'ın yargılandığı duruşma öncesi, adliye önünde toplanan eylemciler, pankart ve sloganları ile bir kez daha hesap sorma kararlılıklarını gösterdiler.

Haziran Direnişi'nde katledilenlerin aileleri Ethem'in ailesini yalnız bırakmadı. Berkin Elvan'ın ailesi, Ahmet Atakan'ın annesi ve Abdullah Cömert'in ağabeyi Zafer Cömert de Ankara'ya gelerek, Sarısülük Ailesi'ni yalnız bırakmadılar.

Jandarma ablukası altında yapılan duruşmada söz alan Zafer Cömert, katil Şahbaz'ın avukatının Abdullah Cömert'in katilinin de avukatlığını yaptığı bilgisini verdi. ÇHD Ankara Şube Başkanı Av. Murat Yılmaz ise katilin hakkında kasten adam öldürmekten dava açılması gerektiğini ifade etti ve bu iddianameyi düzenleyen Savcı Veli Dalgacı'nın terfi ettirilerek ödüllendirildiğini söyledi.

Duruşmanın devamında bilirkişinin polise ait fotoğrafları istemesi itirazı getirdi. Sanık avukatları bilirkişi incelemesi için fotoğraf istenmesinin davayı uzatmaya yönelik olduğunu iddia ederken "videodaki kişi müvekkilimiz Ahmet Şahbaz'dır" dedi.

"Davanın uzatılmasına hiçbir zaman izin vermeyeceğiz" gibi iddialı cümleler kuran katil polisin avukatlarının bu ifadeleri, Sarısülük Ailesi'nin isteği üzerine tutanaklara geçirildi.

Av. Bayraktar heyetin müzakere odasında bulunan 3 sivil şahsın, karar alınırken de orada olduklarını, kapıya gelip sanığa el ettiklerini aktardı. Avukat Teoman Özkan da "Odadaki sivil kişiler kimlerdi? Size etki ettiler mi? Kimlik tespiti istiyoruz" dedi. Hakim bunun üzerine "Sanığın korumalarıydılar" diyerek savunma yaptı.

Şahbaz'ın tutuklanmasını isteyen Savcı, Katil Ahmet Şahbaz'ın kalabalığın üzerine ateş ettiğini belirterek "Olayın meşru müdafaa değil, olası kastla adam öldürme niteliğinde olduğu anlaşıldı" dedi. Avukatlar da mütalaa sonrası katil polis için tutuklama istedi.

Mahkeme heyeti ara kararla, katil polisin tutuklanmasına karar verirken, bir sonraki duruşma 3 Eylül'e ertelendi.

Jandarma ise "Direne direne kazanacağız!" sloganı haykıran katilimcılara saldırdı. Saldırının ardından dışarıya çıkan aile ve avukatlar kitleye duruşmada yaşananlar hakkında bilgi verdi. Mustafa Sarısülük, "Onca acıyı dindirmez. Unutturmaz! Katil Ahmet Şahbaz er geç hesabını vereceksin döktüğün kardeşimin kanını" şeklinde konuştu.

Tutuklanan komünistlerin adresleri:

Onur Kara

Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevi
B-37 Kırıklar-Buca / İzmir

Evrin Erdoğan

Şakran Kadın Kapalı Hapishanesi
A-4 Koşu Aliğa / İzmir

Burjuva medya İzmir'deki polis operasyonunda gözaltına alınan komünistleri "İzmir'i kana bulayacaklardı" diyerek hedef gösterdi.

İzmir'de 4 Temmuz günü Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) üyelerine yönelik gerçekleştirildiği açıklanan bir operasyonda iki devrimci tutuklandı.

Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü ve İstihbarat Şube Müdürlüğü operasyonunda bir evde gözaltına alındığı açıklanan komünistler için basına servis edilen haberlerde birisinin Interpol tarafından arandığı, diğerinin kesinleşmiş 6 yıl 3 ay hapis cezası olduğu vurgulanırken durumun kriminalize edilme çabası öne çıkarıldı.

Polis elinden çıkmış haberlerde "TKİP üyelerinin evinden dijital belgelerin yanında bomba yapımında kullanılan malzemeler çıktığı" iddia edildi.

"İzmir'i kana bulayacaklardı" başlıklarıyla "terör" propagandası güçlendirilirken İzmir'de iki ayrı noktaya bomba konulacağına dair

senaryolar yazıldı.

Poliste ifade vermeyi reddeden komünistlerin iki ayrı yere bomba koyacağına dair neye dayandığı belirtilmeyen yalan haberlerle burjuva basın bir kez daha polis basını olduğu gerçeğini de göstermiş oldu. Polis haberlerinde sıkça görülen çelişkiler de yine aynı haberlere yansırken bombaların nereye konacağına dair bilgilerin dijital verilerin çözülmesiyle deşifre edilebileceği iddia edildi.

Devrimciler Mamak'ta dinci faşistleri kovdu!

Dinci faşist çetelerin, 6 Temmuz günü Mamak'ta bildiri dağıtımını yapması öfkeyle karşılandı. Sınıf devrimcileri, emekçilerle birlikte, bildiri dağıtımını yapan dinci faşiste müdahale ederek, bildirilerine el koydu ve çete üyelerini mahalleden kovdu. Çetelerin sınıf devrimcileri tarafından teşhir edilemesinin ardından Sivas Katliamı'nı lanetleyen sloganlar haykırıldı. Emekçiler, alkışları ile sınıf devrimcilerine destek verdi.

Pervasızlığı had safhaya vardırان dinci çeteler, arabaları eşliğinde bir kez daha mahalleye gelerek, sınıf devrimcilerinin kurumlarına geldi ve bildirilerini istedi. Çete üyesi teşhir edildiği sırada bir sınıf devrimcisine yumruk atarak saldırdı. Çeteler, emekçilerle birlikte bir kez daha mahalleden kovuldu. El konulan bildiri takkeler, yakılarak, imha edildi.

Dinci çete saldırısı akşam saatlerinde yapılan eylemle protesto edildi.

İnternette sansüre devam!

Pew Araştırma Merkezi'nin raporuna göre Türkiye, Pakistan ve Mısır'ın içinde bulunduğu birçok ülke protestoların önüne geçmek için internet içeriklerini engelledi veya filtreledi.

Küresel internet üzerindeki baskılar devam edecek ve belirsizliklere yol açacak. Hükümetler istemedikleri sitelere erişimi engelleme konusunda daha çok deneyim kazanacak.

Araştırma şirketi Pew Center, Elon Üniversitesi ile birlikte bin 400 katılımcıyla yürüttüğü 'İnternetin Geleceği' raporuna göre gelecek 10 yılda hükümetler interneti düzenlemek amacıyla kısıtlayıcı rolü daha çok benimseyecek, büyük şirketler bilginin serbestliği görüşünü öldürmek için kurumsal açıdan açgözlü bir tavır takınacak. *Cumhuriyet* gazetesinden Şehriban Kırac'ın aktardığı rapora göre, önümüzdeki yıllarda büyük siber saldırıların ve internet suçlarında yeni bir dalganın oluşması beklenmiyor. Ancak araştırmaya katılan uzmanların büyük bir çoğunluğu bu anlamda en büyük tehdidi büyük şirketlerin ve hükümetlerin oluşturacağı konusunda birleşiyor. Pew veri akışını elinde bulunduran Facebook, Google ve Microsoft gibi küresel internet şirketlerinin tehdit unsurları kapsamında olduğunu dikkat çekiyor. Raporda şu tespitlere yer verildi:

* Türkiye, Pakistan ve Mısır'ın içinde bulunduğu birçok ülke protestoların önüne geçmek için internet içeriklerini engelledi veya filtreledi. Katılımcılar diğer ülkelerin bu ülkeleri takip etmesinden endişe

duydıklarını ifade etti.

* Türkiye'de şahit olduğumuz üzere hükümetler interneti kısıtlama konusunda her geçen gün daha da yetenekli hale geldi. Nitekim yeni politikalarla birlikte takip, engelleme ve sansür teknolojilerinin altyapı çalışmaları tüm dünyada hız kazanmış durumda.

* Hükümetlerin internet üzerindeki kontrolünün yarattığı diğer bir endişe ise sansür sürecinin derinleşmesi olacak. Her ne kadar Kanada ve Avustralya çocuk pornografisinin önüne geçmek için uygulanan filtreleme çalışmaları gibi iyi niyetli sayılabilecek örnekler olsa da hükümetlerin internet özgürlüğünü tehdit eden uygulamaları artacak.

* Gizlilikle ilgili sorunlar 2014'te internet içeriklerinin erişimi ve paylaşımındaki ciddi tehdidi oluşturuyor. İnternet kullanıcılarını ve dünya genelindeki şirketleri hedef alan siber terör tehditleri artarken bunun 2025 itibarıyla değişmesini beklemek için çok az sebep var.

* İnternet tarafsızlığında sorunlar yaşanma ihtimali gayet yüksek. Paranın siyasi konuşmalara eşit olduğu bir siyasi ortamda birçok şey internet servis ve içerik sağlayıcılarının farklı çıkarları korumak için ne kadar para harcamak istediğine kalıyor. Ne yazık ki günlük kullanıcıların çıkarları çok az korunuyor.

* Çok fazla bilgi problemi yakında çok az bilgiye dönebilir. Bilgiyi filtreleyip daha kontrol edilebilir hale getirmek tam tersi bir etki yaratabilir.

Abdullah Cömert davası ertelendi

Haziran Direnişi'nde Abdullah Cömert'i katleden polislerin yargılandığı dava 8 Temmuz'da görülmeye devam etti.

Aradan geçen bir yılın ardından Hatay'da görülen ilk duruşmaya katil polis Ahmet Kuş katılmazken, Abdullah Cömert'in ailesi Abdoca'nın fotoğrafları ile duruşma salonuna girdi. Katilin avukatı duruşma yerinin değiştirilmesi talebini iletince, Abdullah Cömert'in ailesinin Avukatı Hatice Can itiraz ederek talebin reddini istedi. Duruşmada söz alan anne Hatice Cömert "Ben mağdurum, ben hastayım. Ben başka yer gitmek istemiyorum. Oğlum barış için halk için özgürlük için sokağa çıktı" diyerek nakil talebine

karşı çıktı. Abi Zafer Cömert ise "Polis benim gözümde teröristtir. Kardeşimi vuran Ethem'i vuran polisler serbestçe geziyor, Berkin'i vuran polis belli bile değil" diyerek tepkisini gösterdi.

Davaya bakan hakim katil polisin tutuksuz yargılanmasına karar verirken duruşmayı 15 Eylül'e erteledi. Ahmet Kuş'un kasten adam öldürmekten ceza alması beklenirken tutuksuz yargılanmasına dikkat çekilerek bunun "vicdanları rahatsız ettiği" ifade edildi.

Abdullah Cömert davasında da dışarıda hesap sormak için destekçiler beklerken polis adliye önünü abluka altına alarak destekçileri taciz etti.

KESK: "Baskılar bizi yıldırılmaz!"

19 Şubat 2013 tarihinde 28 ilde KESK üye ve yöneticilerine yönelik yapılan operasyonun ardından başlayan yargı süreci devam ediyor.

Dava öncesinde adliye önünde açıklama yapan KESK üye ve yöneticileri, yargılanan kamu emekçilerinin 85 yıla varan ceza tehdidiyle karşı karşıya olmalarına dikkat çekti.

Basın açıklamasını okuyan, KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü **Fadime Kavak**, "Biliyoruz ki, bu davada yargılananlar; sadece üye ve yöneticilerimiz değildir. Aynı zamanda, sefalet ücretine-yoksulluğa-adaletsizliğe mahkum edilen, iş güvencesinin yok edilmesi hazırlıkları yapılan, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı yok sayılan, emeğinin hakkını ve demokrasi isteyen kamu emekçileridir." dedi.

Basın açıklamasının ardından kitle duruşmayı izlemek için adliyeye girdi.

Duruşmada söz alan Selçuk Kozağaçlı, ÖYM'lerin kaldırılması ve TMK'da yapılan değişikliklerin ardından dava dosyalarının olağan mahkemelerde görülmesi gerektiğine dikkat çekerek, adil yargılama yapılmadığı gerekçesiyle kapatılan ÖYM'lerin ikame ettiği delillerle, yürüttüğü soruşturmalar ve kovuşturmalarla davanın devam edemeyeceğini kaydetti.

Savcının, 6526 sayılı TMK'nın birinci maddesinde yer alan ibarenin hukuka aykırılığının incelenmesi ve adli kontrol kararının kaldırılması yönünde mütaala verdiği duruşma, 15 Ekim tarihine ertelendi.

Hasan Ferit'in duruşmasına katılım çağırısı

Hasan Ferit Gedik'in ailesi ve avukatları, çetelerin yargılanacağı duruşmaya dikkat çekmek için basın toplantısı düzenledi.

PSAKD Armutlu Cem ve Kültür Evi'nde düzenlenen basın toplantısında söz alan Hasan Ferit'in dedesi **Mustafa Menal**, Hasan Ferit'in katledilmesinde sadece çetelerin rol oynadığına inanmadığını belirterek, katliamın arkasında devletin parmağı olduğunu altını çizdi.

Avukat **Şükriye Erden** ise Çete üyelerinin birçok suçtan poliste kaydı olmasına ve saldırıların olacağını bilmesine rağmen müdahale etmediğini söyledi. Erden, Gülsuyu esnafının birçok defa haraç toplayan bu çetelere karşı suç duyurularında bulunduğu vurgu yaptı ve suç duyurularına ve dinleme kayıtlarına karşın devletin saldırıları izlediğini ifade etti.

Halk Cephesi adına açıklama yapan **Baran Kuzey Yıldırım**, duruşma gününe kadar uyuşturucuya karşı kampanya yürüteceklerini ifade etti ve 14 Ağustos'ta yapılacak duruşma öncesinde Hasan Ferit'in vurulduğu yerden, davanın görüleceği Kartal Adliyesi'ne yürüyüş yapılacağını dile getirdi.

Maltepe Belediyesi dava kararından görünenler

Maltepe Belediyesi direnişçilerinin hukuki mücadelesinde sonuç açıklandı. Yargıtay'da işçileri sendika üyesi olmamasına rağmen sendikal nedenlerle işten çıkarıldıkları kabul edilirken taşeronun da kağıt üzerinde olduğu aslında belediye işçisi oldukları kayıtlara düşürülerek kadrolu işbaşı yapmaları gerektiği karara bağlandı. Taşeron işçileri için emsal niteliği taşıyacak olmasıyla önemli bir karar çıktığı direnişçilerin avukatlarının açıklamasından görülmüyor.

Fakat hukuki anlamda sonuç elbette sınırlıdır. Zira aynı dava kapsamında atılan 3 işçinin Yargıtay'ın başka dairesinin verdiği kararında talepler reddedilmişti.

Kararın önemli yanlarından biriyse sendika bürokratlarının mücadele karşısındaki ufkunu da açığa çıkarmış olmasındır.

Maltepe Belediyesi'nde çalışan taşeron işçiler kadrolu işçilerle aralarındaki eşitsizliklerin kaldırılması için komitelerde örgütlenip sendikal mücadele için adım atmışlardı. Düzenli komite toplantılarının dışında eğitim toplantıları, bölüm toplantıları gerçekleştirilmişti. Bu toplantılara DİSK Genel-İş yöneticileri de katılmıştı.

Üyelik sürecinde işçiler bir dizi eyleme Genel-İş kortejinde sendika imzalı pankartlarıyla katılmışlardı. 'Kafa sayısı' peşindeki bürokratların kitleselliğine yaslanmaya çalıştıkları işçiler CHP'li belediyede oldukları için kolay iş olarak görülüyordu. Fakat işçiler hiç böyle bakmamış, komitelere dayanan örgütlülüğü esas alarak hazırlanmışlardı. Ve üyelik süreci Genel-İş bürokratlarının CHP'li belediyeyi "ikna edememesi" ile tersine döndü. Sendikal örgütlenmeyi belediye başkanı ile CHP parti yöneticilerinin ağızdan çıkacak iki izne bağlı gören anlayış işçilerin kararlı duruşu karşısında gericiliğini açığa çıkardı.

Taşeron köleliğine karşı örgütlenen işçilere "yıl sonu ihaleler geçsin, atılan işçilerin ardından üyelik yapılır" diyecek kadar rahat olan bu bürokrat takımı, üyelik işlemleri için belgelerini aldıkları 300 işçiyi uzun süre oyaladılar. Ardından gelen işten atma saldırısında "üyeliklerin olmaması" bahanesine sarılarak sorumluluktan kaçtılar.

Böylece ufkularının yasadışı çizdiği sınırdan çıktığını, gerçek mücadeleyi temsil etmediklerini bir kez daha gösterdiler. Bugün Yargıtay'dan çıkan sonuç bürokrat takımının taptığı yasal sınırların dahi işçilerin haklı mücadelesini kabul ettiğini gösteriyor. Bürokrat takımı 'kraldan çok kralcı' olarak, işçilerin haklarını kabul eden yasalardan/yargıdan dahi daha gerici konuma savruluyor.

Bürokratların ufkunu işçilerin örgütlü mücadelesi açıyor!

Taşeron belediye işçileri öncülerin işten atılmasının ardından direnişlerini sendikasız sürdürdü. Ve sendika bürokratları ihanetçi kimliklerini direnişçi işçiler karşısında belediye yönetiminin hazırladığı deklarasyona imza atarak gösterdi. Bu son adım

pervasızlığın geldiği noktayı kanıtlar nitelikteydi. Zira kendilerinin örgütlenme faaliyetine yönelik bir saldırı karşısında patron adına hazırlanan karalama metnine imza atarak 'rakip sendika' Belediye-İş yönetimiyle aynı noktada ortaklaşmışlardı. (Metne Genel-İş'ten İstanbul Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı Nevzat Karataş ile Belediye-İş'ten İstanbul 6 No'lu Şube Başkanı Ali Beyaz imza atmıştı.)

CHP sendikacılığı

Bu ihanetin bir ayağını Genel-İş bürokratlarının CHP ile kurduğu ilişki oluşturuyor. Sınıf mücadelesine uzak bu bürokratlardan ihanetin başını çeken Genel-İş İstanbul Anadolu Yakası 2 No'lu Şube Başkanı Nevzat Karataş aynı zamanda CHP İstanbul İl Başkan Yardımcısı ve CHP Emekten Sorumlu Başkanı sıfatlarını taşıyor. İşçilere "Ben CHP'liyim Mustafa Zengin'le aramın bozulmasını istemem" diyen bir sendika yöneticisinin zaten işçi haklarını savunma gibi bir ihtimali olamaz.

Maltepe'deki taşeron işçilerin karşılaştığı durum elbette ilk değildi. İzmir'den İstanbul'un çeşitli ilçe belediyelerine kadar Genel-İş bürokratlarıyla CHP yönetiminin bu tarz işbirlikleri ve ihanetlerinin örnekleri mevcut. Fakat 'CHP sendikacılığı' olarak adlandırılabilir bir anlayış en çok Maltepe direnişi sürecinde teşhir olmuş, en gerici tutumlarını burada almıştı.

Sınıf mücadelesi işçileri eğitiyor, deneyimi biriktiriyor

Sendika bürokratlarının ihaneti karşısında işçilerse mücadele içinde komitelerin önemini bir kez daha gördü. Sınırlı süredeki komiteleşme ve eğitim toplantılarının etkisi bile ihanet karşısında kararlı direnişe güç kattı.

Bugün Greif işgaliyle bir adım ileri taşınan bürokratlara karşı mücadelede Maltepe işçilerinin de deneyimi vardır.

Maltepe Belediyesi taşeron işçileri direnişi, taşerona karşı mücadelede sendika bürokratlarının ikiye bölünmüş tutumunu, mücadele ufuklarının patrondan/belediye yönetiminden izaret almak olduğunu, işçilerin meşru taleplerinin nasıl 'maceracılık' olarak görüldüğünü, DİSK yönetiminin geçmişin mirasını yemek dışında konfederasyon olarak bir hükmü olmadığını, DİSK içindeki ihanetçi takımının koltuk hesaplarıyla korunduğunu gösteren bir süreç olarak kayıtlara düşüldü.

Greif direnişi de Maltepe Belediyesi taşeron işçilerinin mücadelesini ileri taşıyarak bu gerçeği daha net ortaya koyup saflaşmayı hızlandırdı. Artık ihanetçi sendika bürokratları karşısında işçi sınıfının Greif işgali deneyimi var. Bunun için yeni Greif'ler yaratarak bugün boğdukları sınıf mücadelesi sırtındaki kamburdan kurtulacaktır.

Emsal olacak karar!

2011 yılı sonunda Maltepe Belediyesi'nde örgütlenen taşeron işçilerden dokuzu işten atılmıştı. Direnen işçiler bir yandan da hukuki süreci başlatarak işe iadelerini istemişlerdi.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nden (ÇHD) Av. Zeycan Balcı Şimşek ve Av. Bülent Şimşek açtıkları işe iade davasında; işten atılmaların sendikal nedenli olduğunu belirtmişlerdi.

Kartal 4. İş Mahkemesi'ndeki davada, 11.07.12 tarihinde ilk olumlu karar çıkmasına karşın itiraz sonrasında bu karar Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nce 11.02.13 tarihinde bozuldu.

Anadolu 8. İş Mahkemesi ise bozma kararı doğrultusunda keşif yapmış, taşeron şirketin yüklediği iş için aslında sadece "işçi" temin ettiğine, çalışan işçilerin yürütümü konusunda Maltepe Belediyesi'nin sorumlu olduğuna ve taşeron şirketin sadece "bordro şirketi" pozisyonunda olduğuna karar verdi.

"Yargıtay 9. Hukuk Dairesi bu kararıyla adeta emsal oluşturmuş ve bir ilke imza atmıştır" diyerek kararın emsal teşkil ettiğini belirten **Av. Zeycan Balcı Şimşek** şu açıklamayı yaptı: "Bu karar taşeron işçisinin kadroya alınması gerektiğine ilişkin verilmiş tarihi bir karardır.

Bu kararda bir ilk daha gerçekleşmiştir. Yargıtay bugüne kadar sendikal tazminat nedeniyle iş akdinin sonlandırıldığına karar verirken mutlaka işçinin sendikaya üye olmasını aramış ve sendikaya üye olmak için çalışma yürüten işçilerin işe iade davalarında dahi sendikal tazminata yer olmadığına karar vermişti. İlk kez Maltepe Belediyesi bünyesinde farklı taşeron şirketlerde çalışan sendika üyesi olmak isteyen ama sendika üyelikleri bulunmayan işçilerin sendikal tazminat taleplerini kabul etmiştir.

Bu kararın önemli diğer bir yanı ise bu davayla işçilerin hak ettikleri ve hak edecekleri tazminatların aldıkları ücretten değil, kadrolu işçilerin aldıkları ücret üzerinden hesaplanması gerektiğidir."

Bosch'ta yetki Türk Metal'e verildi

Bursa 3. İş Mahkemesi, Birleşik Metal-İş Sendikası ile Türk Metal Sendikası arasındaki yetki davasını 8 Temmuz günü karara bağladı. Mahkeme heyeti bilirkişi raporuna uyarak yetkinin Türk Metal'de olduğuna hükmetti. Fakat bu karar henüz kesin değil, çünkü Birleşik Metal-İş'in davayı temyiz hakkı bulunuyor.

Bosch işçilerinin iradesini ezmek için işbirliği yaptılar

Bu karar Bosch işçisinin Türk Metal çetesinden kurtulma mücadelesine karşı patron-hükümet-yargı-Türk Metal işbirliğiyle iki yıldır sürdürülen operasyonların en son halkası oldu. Bilindiği gibi 2012 yılında yıllar boyunca sırtında taşıdığı Türk Metal çetesinden kurtulmak isteyen Bosch işçileri DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yolunu tutmuş, kısa sürede de ezici bir çoğunluk sağlanmıştı. Fakat Bosch işçisinin bu çıkışına karşı kısa sürede toparlanan, patron ve Türk Metal cephesi peş peşe saldırılara girişmişti. Baskı, tehdit, satın almalar, hukuksuzlukta sınır tanımayan oyunlarla işçilerin bir kısmı geri döndürülmüştü. Bu süreçte Birleşik Metal-İş Sendikası'nın bu saldırganlığa karşı gerekli yanıtı örgütlememesi, süreci yasal prosedüre, yargıya

birakması ve saldırıları göğüsleyecek bir güç ortaya koyamaması da patron ve Türk Metal'in ekmeğine yağ sürmüştü.

Bu sürecin ardından patron- Türk Metal işbirliğine hükümet de dahil olmuş ve gece yarısı alınan bir kararla düzmece belgelere dayanarak yetkiyi Türk Metal'e vermişti. Birleşik Metal-İş bu kararı yargıya götürmüş, ama yerel mahkeme kaba ve keyfi biçimde kararı onaylamıştı. Bu kaba, haksız ve keyfi mahkeme kararı Yargıtay'dan dönmüş, ardından dava yeniden görüldüğünde kaba usulsüzlükler bilirkişi tarafından ortaya çıkarılmıştı. Fakat işte buna rağmen daha sonra atanan yeni bilirkişi bugün mahkemenin verdiği karara dayanaklık eden raporunu hazırladı. Böylelikle bugünkü aşamaya varıldı.

Teslim olmadılar

Hali hazırda Bosch'ta işçiler bu bitip tükenmez yargı oyunları ile durumu fırsata çeviren yönetimin politikaları altında ezilirken yine de dirençli bir işçi kesimi Birleşik Metal-İş'e olan güvenleri büyük yara almış olsa da, sonuna kadar gitme kararlılıklarını koruyorlar.

Bazı olumsuz sinyallere rağmen Birleşik Metal-İş'in davayı temyize götürmesi bekleniyor.

Ege Metal İşçileri Birliği'nden 3. toplantı

3. toplantısını alan Ege MİB, 6 Temmuz günü Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği'nde toplandı. Manisa ve İzmir'den metal işçilerinin katıldığı toplantı öncesi dernek binasında ortak kahvaltısı masası kuruldu. Kahvaltının ardından Ege MİB 3. toplantısına gündemleri belirleyerek başladı.

Merkezi MİB toplantısı öncesinde Ege MİB ve bölgeselleşme ihtiyacı, Ege MİB işçi kurultayı önerisi, MESS kapsamındaki fabrikalardan, sendikalardan yansyanlar, MİB MYK'sının MESS değerlendirmesi ve bölgedeki yansıması, iç eğitimler, Ege bölgesindeki tüm OSB'lerin ekonomi politişinin saptanması ve merkezi Metal İşleri Bülteni, broşüründeki TİS talepleri gibi başlıklar üzerinden ayrıntılı tartışmalar gerçekleştirildi.

Bu çerçevede önümüzdeki dönem MESS

hazırlıkları için var olan taleplerden işçi sağlığı - iş güvenliği ve taşeronluk uygulamasının kaldırılması taleplerinin yaşanan işçi katliamlarının son dönem gittikçe artmasından kaynaklı öne çıkması kararlaştırılırken, bu taleplerin hayat bulması için Greif deneyiminin, fiili meşru mücadelenin önemi üzerine ayrıntılı tartışmalar gerçekleştirildi.

Ege bölgesindeki OSB'ler incelenerek her bölgenin kendi özgünlükleri üzerinden yerel ve özel bütçelerle beslenmesi ve işçi sağlığı - işçi güvenliği; sendikalar tarihi ve ilk konsey - Sovyet deneyimleri üzerinden iki ayrı eğitim konusu belirlendi.

Toplantıda, sendikalar da ayrıntılı tartışılarak sınıf çalışmasının sorun alanları üzerinden deneyimler paylaşıldı.

Kızıl Bayrak / Manisa

HEMA işçileri alacakları için fabrikaya yürüdü

Polatlı'da 2006 yılında iflasını isteyen HEMA Dışlı fabrikasında çalışan işçiler, fabrikanın sahibi Emin Hattat ile oğlu Emir Hattat'tan yaklaşık 10 milyon liralık geçmiş maaş, kıdem tazminatı ve sosyal hak tazminatlarını alamadıkları için 9 Temmuz'da eylem yaptılar.

Yaklaşık 150 işçi, sabah saatlerinde aileleriyle birlikte fabrikaya bir kilometre mesafedeki Poyraz Köprüsü'nde toplandı. Aileleri ile birlikte fabrikaya kadar tabut ve siyah çelenkle yürüyen işçiler, tabutu ve çelengi fabrika kapısına bıraktılar.

İşçiler fabrikadan çıkışı engellediler

Bu esnada fabrika içinde iş kazası geçiren bir işçinin olduğu söylenen ambulansın dışarı çıkmasına kısa süreli izin verilmedi. İşçiler, boş olduğunu belirttikleri ambulansı yumruklarken, bunun kapıyı açmak amacıyla patronun bir oyunu olduğunu söylediler.

Emir Hattat'la görüşmeden kapıdan ayrılmayacaklarını söyleyen işçiler jandarma ekipleriyle de sözlü tartışma yaşadılar. "Sadece alacaklarımızı istiyoruz, bunun içi patron Emir Hattat'la görüşmek istiyoruz" diyen işçilere fabrikanın güvenlik şefi tarafından Emir Hattat'ın fabrikada olmadığı söylendi. 10 Temmuz'da üç kişilik bir temsilci grubuyla Emir Hattat'ın görüşeceğini söylemesi üzerine işçiler fabrika kapısının önünü açarak oradan ayrıldılar.

İşçiler karayolunu kapattılar

Aileleriyle birlikte karayoluna çıkan işçiler, bir anda yolu kapatıp, oturma eylemi yaptılar. Polis ekipleri, E-90 Karayolu'nda trafiği kontrollü olarak durdururken, araç kuyruğu oluştu. Araç sahiplerinden korna çalarak işçilere destek verenler oldu. Bir süre sonra yolu açan işçiler davul zurna eşliğinde tekrar Poyraz Köprüsü üzerine gittiler.

Dava açan işçiler oyalanıyor

Burada Hema işçileri adına bir basın açıklaması yapan Osman Kurt, 2004 yılından 5 maaş, 2006 yılından 6 maaş, Hema'nın iflas gösterilmesiyle birlikte kıdem, ihbar ve sosyal haklarını alamadıklarını söyledi. Kurt açıklamalarında şunları ifade etti: "Yeni kurulan şirkete vaatler verilerek getirilen arkadaşlarımıza geçmişe dönük maaş ve kıdem tazminatları ödeniyor. Dönemiyip dava açanlar ve haklı davasını kazanan arkadaşlarımız bitmek tükenmek bilmeden iflas, erteleme davaları ile oyalanıyor."

Ha cam ha soda: İşçi düşmanı Şişecam!

Petrol-İş Sendikası Şişecam'ın kimyasallar grubuna bağlı Soda Sanayi işyerinde grev kararı aldı. Soda Sanayi yönetimi grev kararını borsaya bildirirken görüşmelerin devam ettiği bilgisini verdi.

Önceki dönemde grev bitti kıyım başladı

Geçtiğimiz günlerde cam fabrikalarındaki grevi yasaklanan Şişecam'a ait olan Soda Sanayi fabrikasında önceki dönem toplu sözleşme sürecinde de anlaşmazlık nedeniyle greve çıkmıştı. 48 gün devam eden grevin ardından anlaşma sağlanmış ancak Şişecam yönetimi daha sonra grevi bahane ederek 10 işçinin işine son vermişti. Başında Ahmet Kıрман'ın bulunduğu şirket yönetimi işten çıkarmalara gerekçe olarak grevi göstermişti. Açıklama şöyleydi:

"48 günlük yaptığınız grev süresince üretimimizin durması piyasada boşluğa neden olmuş, bu boşluğu yerli ve yabancı rakiplerimiz doldurmuştur. Biz de kapasite azalmasına gitmek zorundayız. Bu sebepten dolayı işinize son verilmiştir."

Bilgilerine başvurduğumuz işten atılan işçiler, işçi kıyımının nedeninin grevde öne çıkan işçilerin

ayıklanması ve gözdağı olduğunu belirttiler. İşçiler işten atılanlar arasında özellikle mücadeleci işçilerin seçildiğini ifade ederken, işten atmalara karşı bir günlük eylemin ardından mücadelenin bırakıldığını, daha sonra ise açtıkları davayı kazandıklarını bildirdiler.

Camda da aynı politika

Soda Sanayi'nde kazanımlarla biten grevin ardından başvuru olan bu işçi kıyımının bu biçimde sineye çekilmesi grev yapmanın tek başına kazanmak için yeterli olmadığını, mücadelenin kesintisiz biçimde sürdürülmesi gerektiğini doğruluyor.

Öte yandan görüşlerine başvurduğumuz cam işçileri de Soda Sanayi'nde yaşananlarla cam fabrikalarında bu dönem yaşananlar arasında, özellikle de Yenişehir fabrikasından Tamer Balcı'nın işten atılması arasında benzerlikler olduğunu belirttiler. İşçiler Ahmet Kıрман'ın başında olduğu Şişecam yönetiminin fabrikalarda düzenlerini sürdürmek uğruna mücadeleci işçileri ayıkladığını, bunu da bir şirket politikası haline getirdiklerini söylediler.

Bakaç Reklam'da direniş devam ediyor

Bakaç Reklam patronu Mehmet Serdar Çengelöğlu ve Filiz Çengelöğlu, yaklaşık 200 kişinin çalıştığı fabrikayı taşımak bahanesiyle, aylarca işçileri oyaladı ve ücretlerini geciktirdi. İşçilerin 'emek hırsızı' olarak adlandırdığı Çengelöğlu ikilisi, daha sonra çoğu çocuk sahibi olan ve aile geçindiren işçilerin iki aylık ücretlerini ödemedен ortadan kayboldu. Çengelöğlu ikilisi işçilerin haklarını gasp ettikleri gibi fabrikadaki ürün ve makineleri de almayı ihmal etmedi. Alınan bilgilere göre Bakaç Reklam patronları fabrikayı başka bir kişinin üzerine olan Global Reklam bünyesine kattı.

Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şubesi'ne üye olan Bakaç Reklam işçileri, patronun makine ve ürünleri kaçıracak ortadan kaybolması üzerine direnişe geçtiler. 15 Haziran'dan bu yana Ayazağa Kemerburgaz yolu üzerinde bulunan fabrikayı terk etmeyerek haklarını arayan işçiler, nöbetleşe bir şekilde bekleyişlerini sürdürüyorlar.

"İşçi ne devlete benzer ne de bankaya..."

İşçiler, fabrikanın birçok yerine pankartlar asarak, gasp edilen haklarına karşı hırsız patronlarını teşhir ediyorlar. Pankartlarda ise "Kıdem tazminatımız gasp edilemez!", "Hırsız var!", "15 yıl çalışacak, kıdem tazminatı almayacak, 3 ayda bir maaş alacak işçi arıyor", "M. Serdar Çengelöğlu - Filiz Çengelöğlu Bu kişiler emek hırsızı", "Unutma Serdar efendi işçi ne devlete benzer ne de bankaya, intikamı acı olur daha fazla şansını zorlama" şiarları yer alıyor.

20 senelik işçinin tazminatı gasp edildi

Gazetemize konuşan işçiler, işyerinde 20 senelik işçilerin olduğunu ve bu kadar süre verilen emeğe karşılık, kıdem tazminatlarının gasp edilmesinin büyük bir hırsızlık olduğunu dile getirdiler. Gasp edilen kıdem tazminatlarının yanı sıra yaklaşık iki aylık ücretlerinin de ödenmediğini dile getiren işçiler, patron Mehmet Serdar Çengelöğlu'nun ortadan kaybolduğunu kaydettiler.

İşçilerin verdiği bilgiye göre işçilerin resmi çıkışı 24 Haziran tarihinde yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de belediye işçileri taşeronlaştırmaya karşı yürüdü

Son günlerde TBMM'de görüşülen taşeron yasa taslağı ve İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde başlayacak olan kritik ihale süreci öncesinde taşeronla karşı belediye işçileri 3 Temmuz'da eylem yaptı.

DISK Genel-İş Sendikası 2 No'lu Şube tarafından düzenlenen eyleme, İzmir Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı şirketlerden olan İZENERJİ işçilerinin yanı sıra ESHOT, İZSU, İZELMAN, İZULAŞ, İZBETON işçileri de destek verdi. Eylem Konak Pier önünden başladı. Taşeron sistemini hedef alan pankart ve dövizleri taşıyan yüzlerce işçi "Taşeronla geçit veremeyeceğiz!" sloganlarıyla yürüdüler. İşçilerin İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne gelmesiyle burada basın açıklaması yapıldı.

Burada konuşma yapan Genel-İş 2 No'lu Şube Başkanı Taner Şanlı, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde başlayacak olan ihale sürecini hatırlatarak taşeronun kaldırılacağı sözünün tutulmasını istedi. Hakları için mücadele edeceklerini ve taşeronları işyerlerine sokmayacaklarını söyleyerek esnek ve kural dışı çalışma anlamına gelen taşeronlaşma karşı mücadelenin sokakta devam edeceğini belirtti.

İşçiler eylemlerine "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganları ile son verdi.

Sütaş'ta devlet sermayenin hizmetine koştu

Sütaş işçilerine yönelik yapılan jandarma saldırısı, sermaye ve devlet arasındaki organik işbirliğini ortaya çıkardı.

Saldırıya gelen jandarma ekipleri, karayolu arazisine pankart asmanın yasak olduğu iddiasıyla ve kaymakamlık emriyle pankartların kaldırılmasını istedi. Jandarmanın bildirimine göre saldırı, Sütaş yönetiminin ihbarı, karayolları müdürlüğünün şikayeti ve kaymakamın emriyle gerçekleştirildi. Yani tümüyle sudan sebeplerle politik bir kararın sonucu olarak.

Görüşlerine başvurduğumuz işçiler, bu müdahalenin öncesinde yaklaşık iki hafta önce, Bursa Valisi, Karacabey Kaymakamı ve savcının içerisinde olduğu bir heyetin fabrikaya gelerek Sütaş yönetimiyle görüşüğünü söylediler. Bundan sonra jandarmanın günlerdir devam eden tacizleri yaşandı.

Sütaş işçilerine yapılan saldırının gerisindeki sermaye ve devlet işbirliği o denli bariz ki, pankartın indirilmesinin ardından bu kez de karayolundaki araçlara bildiri dağıtımında da polisin engellemesiyle karşılaşıldı. Böylelikle işçilerin hak alma mücadelesi devletin topyekün saldırganlığıyla yüz yüze kaldı.

Saldırı sonrasında destek ziyareti

Jandarmanın saldırısının ardından Türk-İş Bursa Bölge Temsilcisi ile Türk-İş'e bağlı sendikaların Bursa şube yöneticileri, KESK Bursa Şube yöneticileri ve Metal İşçileri Birliği Sütaş işçilerine destek ziyaretinde bulundu. Ziyarete kurumlar adına konuşmalar yapılarak jandarma saldırısı kınandı.

Gözetilene alınan Tek Gıda-İş örgütlenme uzmanı Suat Karlıkaya da bir konuşma yaparak Sütaş yönetiminin ve devlet yöneticilerinin bu işbirliğini teşhir etti, bu tür saldırıların kararlılıklarını arttırdığını dile getirerek, mücadeleye devam edeceklerini ifade

etti. Ayrıca önümüzdeki günlerde boykot merkezli mücadelelerini yaygınlaştıracakları, kent merkezlerine ve market önlerine taşıyacakları bilgisini verdi.

Gübre döken patrona 31, direnen işçiye 189 TL!

Ziyaretçilerin ardından direniş alanına gelen jandarma, işçilere kabahatler kanununa göre kesilen 189 TL'lik cezaya ilişkin tebligatları verdi. Duruma tepki gösteren işçiler, kendilerine bu cezayı reva gören devletin daha önce direniş alanına gübre dökerek çevreyi kirleten Sütaş patronuna sadece 31 TL'lik ceza kestiğini, bunun da devletin ne denli taraflı davrandığını bir kez daha gösterdiğini söylediler.

Kızıl Bayrak / Bursa

Yatağan işçileri AKP'ye yürüdü

Özelleştirme kapsamına alınmasının ardından Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy Termik Santralleri ile Kömür ocaklarının satışına onay verilmesi enerji ve maden işçilerinin protestosuna konu oldu.

Yatağan Termik Santrali önünde kurdukları çadırda 24 saat boyunca direnişlerini sürdüren işçiler 4 Temmuz'da Madenci Anıtı önünde toplanarak AKP'ye yürüdüler.

Yüzlerce işçinin katıldığı eylem karşısında polisler AKP önünde barikat kurdu. AKP binası önüne siyah çelenk bırakılan eylemde "Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek!", "Soma'nın hesabı sorulacak!" sloganları atıldı.

Tes- İş Sendikası Şube Başkanı Fatih Erçelik bir konuşma yaptı. Seslerini duyuramadıklarını belirten Erçelik süreçle ilgili şu ifadeleri kullandı: "*Rekabet Kurulu dün santralimizin taşınmazlarının ihaleye giren firmalara satışına onay verdi. Devletin malına sahip çıkmak suça, biz bu suçu işliyoruz.*"

Ardından Maden-İş Sendikası Başkanı Süleyman Girgin, basın açıklamasını okudu. Üç santralin ve kömür ocaklarının bütün halinde varlık satış yolu ile ihalede 3 milyar 761 milyon dolara satıldığını ifade eden Girgin, satışın kabul edilebilir bir yanı olmadığını söyledi.

Başbakan'ın başkanlığındaki Özelleştirme Yüksek Kurulu ihaleleri onayladığı takdirde ihale sürecinin tamamlanmış olacağını belirterek bu satışların bölgede yaşayanları fazlasıyla olumsuz etkileyeceğini ifade etti. Açıklama, "Çare Özelleştirme değil kamulaştırma" sözleriyle sona erdi.

Denizli'de eyleme polis ablukası

Enerji ve maden işçileri Yatağan Termik Santrali'ni satın alan Elsan Elektrik önünde eylem yapmak için 8 Temmuz'da Denizli'ye gittiler. İşçilerin kente girişi ise çevik kuvvet ve çok sayıda TOMA tarafından engellendi.

Polisin işçileri durdurma gerekçesi ise, Erdoğan'ın Denizli'de yapacağı miting oldu.

İşçilerin kararlılığı sonucu polis kuvvetleri geri adım attı. Barikatın açılmasının ardından Yatağan işçileri, Elsan Elektrik önüne giderek burada basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Kütahya'da işçiler sessiz kalmak istemiyor!

Çelikler Seyitömer Linyitleri İşletmesi'nde 700 işçinin işten çıkarılması protesto edilmeye devam ediliyor. 18 işçinin haklarındaki açılan dava gerekçe gösterilerek işten çıkarılmasıyla başlayan süreçte toplam 700 işçi işten çıkarıldı.

Sendika bürokratları işten atma saldırısının ardından bir eylem koymuş, ancak eylemlerin devamını getirmemiş. 4 Temmuz'da işçiler bir kez daha eyleme çıktılar.

İşsiz kalan linyit işçileri cuma namazı sonrasında kent merkezinde yürüyüş yapıp, Kütahya Valiliği'nin karşısındaki alanda oturma eylemi başlattı.

Sendika ağalarından tutum yok, eleştiri var!

Burada açıklama yapan Maden-İş Sendikası Kütahya ve Havalesi Şube Başkanı Bülent Aydın, kendi sorumluluklarını kenara bırakıp milletvekillerini eleştirdi.

Milletvekillerinin işçilere sahip çıkmadıklarını

söyleyen Aydın, oyalamacı tutumu şöyle savundu:

"*Çalmadığımız kapı, derdimizi anlatmadığımız makam kalmadı. Sonuç sonuç ne yazık ki yok. Önümüzde duran gerçek Kütahya cumhurbaşkanı 576 bireyi işsiz. 576 kişi, 576 aile demek. Direkt olarak etkilenen 2 binin üzerinde insan demek. Özelleştirmeleri bunun için mi yaptınız? Cumhuriyet mağdur etmek için mi? Özelleştirmelere karşı çıkarken bugün yaşanacakları sizlere dün anlatmadık mı?"*

İşçilerde eylem isteği

İşçiler, oruçlarını eylem yaptıkları yerde açtı. Düzün partileri CHP ve MHP, işçi eyleminden nemalanmak için yine 'ziyaret' görüntüsü verdi.

Linyit işçileri, sahura kadar oturma eylemini sürdüreceklerini belirterek işten atma saldırısı karşısında eylemlilik isteği taşıdıklarını da göstermiş oldu.

İşçiler sessiz sedasız ölüyor

En son geçtiğimiz hafta Manisa'da Dericiler Kooperatifi Arıtma Tesis'i'nde biri mühendis 3 çalışanın bakım için indikleri arıtma tesisinde metan gazından zehirlenerek yaşamlarını yitirmeleriyle gündeme gelen arıtma tesislerindeki işçi ölümleriyle ilgili, İzmir Tabip Odası İş Sağlığı ve İşyeri Hekimliği Komisyonu bir rapor yayınladı. 'Arıtma Tesislerinin Arıtılamayan Gerçeği: İşçi Ölümleri' adı ile yayınlanan raporda, 2011 yılından bu yana İzmir Tabip Odası tarafından tespit edilen 32 işçinin hayatını kaybettiği bildirilirken, tespit edilemeyen işçi ölümlerinin de kuvvetli bir olasılık olduğu dile getirildi. Kazalarda ölen işçilerin büyük çoğunluğu ise taşeron işçi.

2013'te 15 işçi öldü

Yurt'tan Adem Sarıkaya'nın haberine göre, raporda, arıtma tesisleri ve kanalizasyonlarda meydana gelen işçi ölümlerinin sayısının inşaat ve madenlerdeki gibi fazla olmasa da, son yıllardaki artışa dikkat çekilerek, "Kanalizasyon gibi kimsenin bilmek ve ilgilenmek istemediği yerlerde çalışan işçilerin ölümleri de kamuoyu tarafından fazla bilinmemektedir. Oysa ki kanalizasyon çukurlarında alınmayan basit önlemler nedeniyle işçiler ölmeye devam etmektedir" denildi. Yalnız geçen sene 15 işçinin hayatını kaybettiği aktarılan raporda, 2014 yılının ilk 6 ayında 6 işçinin öldüğü açıkladı.

'Kazalar önenebilir'

Raporda, Türkiye'de yaşanan yoğun kentleşme sonucunda kanalizasyon ve arıtma tesislerinde meydana gelen ölümlü iş kazalarının arttığı aktarılırken, büyük umutlarla çıkarılan iş sağlığı ve

güvenliği yasasının da iş kazalarını azaltmadığı ifade edildi. Kazaların öngörülebilir ve önenebilir kazalar olduğuna dikkat çekilen raporda, "Son 4 yılda arıtma tesisleri-kanalizasyonlarda yaşanan ölümlü iş kazaları tek tek incelendiğinde, alınacak basit önlemlerle bu kazaların önenebileceği ve önceden öngörülebileceği acı bir gerçek olarak ortaya çıkıyor" ifadeleri kullanıldı.

Taşeronlaşma ölümleri arttırdı

Yaşanan kazaların en büyük nedeninin arıtma tesislerinde metan gazı zehirlenmesi ve kanalizasyonlarda göçükler olduğunun altı çizilen raporda, toplam 16 şehirde ölümlü iş kazalarının yaşandığı bilgisi verildi. Kazaların ana nedeni olarak, taşeronlaşma, denetimsizlik, iş güvenliği şartlarının yerine getirilmemesi ve iş güvenliği eğitiminin eksiklikleri diye sıralanırken, belediyelerin kendi görevlerini taşerona devretmesi sonucunda ölümlerin hızlı bir artış gösterdiği belirtildi. İş kazalarının en yoğun yaşandığı iller arasında Ege illeri gelirken Muğla 11 işçinin hayatını kaybettiği kazalarla birinci sırada. Muğla'yı 3'er ölümlü kazayla Aydın ve Manisa illeri izliyor.

17 yıl daha az yaşıyorlar

Raporda dikkat çeken diğer bir ayrıntı ise, Fransız Ulusal Sağlık ve Tıp Araştırmaları Enstitüsü'nün (INSERM), 2010 senesinde Paris Belediyesi ile beraber yaptığı araştırmanın sonuçları oldu. Bu araştırmada kanalizasyon işçilerinin, ortalama bir Fransız işçisinin ömründen 17 sene daha az ömre sahip oldukları ortaya çıktı.

İkisi de katil!

Kot taşlama işçisi 23 yaşındaki Mustafa Kaleli, slikozis hastalığına yakalanarak 2008 yılında yaşamını yitirmişti. 18 yaşında kot taşlama işinde çalışmaya başlayan Kaleli, bu hastalığa yakalandıktan sonra yıllarca tedavi görmüş ve 40 kiloya kadar düştükten sonra yaşamını yitirmişti. Bu ölümün ardından ruhsatsız atölye çalıştıran işletme sahibi hakkında "İhmalî Davranışla Kasten Adam Öldürme" suçlamasıyla dava açıldı ve 15 bin 200 lira adli para 'ceza'sına çarptırıldı.

İşçileri sömürerek kasasını dolduran bu asalak sermayedar, bu cinayet sebebiyle çıkarıldığı mahkemede çarptırıldığı 15 bin 200 liralık para cezasını da çok buldu. Aldığı canın yanında 15 bin 200 liranın fazla olduğunu belirten asalak patron, mahkemede suçu diğer suç ortağına atarak, "*Asıl suçlu beni denetlemeyen ve bana göz yuman devlettir*" dedi. Yani emeğini sömürdüğü işçiyi böyle bir iş cinayetinde öldüren katil suçu diğer cinayet ortağına atmış oldu.

İşler tıkrında giderken, kasalar işçinin alınteri ile dolarken gerçeklere gözlerini kapatan kot taşlama atölyesinin sahibi, bir işçinin slikozis hastalığı sonucu hayatını kaybetmesinin ardından birden gerçekleri hatırladı!

Anadolu 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen karar duruşmasına tutuksuz sanık Kemal Kaleli ve avukatı Ertuğrul Yönet katıldı. Duruşmada söz alan sanık avukatı Yönet, kot taşlama işinin Türkiye, İran, Hindistan gibi ülkelerde yapıldığını belirterek şunları ifade etti: "*İnsan yaşamını tehdit eden bir çalışma ortamı sağlanmış ise bunun sorumlusu bu çalışma ortamına göz yuman devletin ilgili kuruluşları ve gerekli tepkiyi göstermeyen herkeştir. Müvekkilimizin günah keçisi olarak seçilip kurban edilmesi ülkemizdeki kot taşlama emekçilerinin derdine çare olmayacaktır. Bu dava vesilesi ile böyle bir çalışma ortamının tamamen ülkemizden kaldırılmasına vesile olmak taleplerimizin en başında gelmektedir.*"

Mahkeme kararında şu gerekçeler sıralandı: "*Çalıştırılan aspiratörlerin odadaki yoğun tozu çekmeye yeterli olmadığı ve kullanılan maskelerin de toz geçişine engel olacak nitelikte olmadığı, sanığın asli kusurlu olarak taksirle ölüme sebep olduğu kanaati oluşmuştur.*"

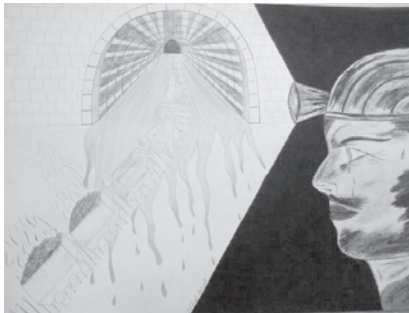
Kemal Kaleli'yi "Taksirle ölüme neden olma" suçundan 2 yıl 1 ay hapis cezasına çarptıran mahkeme, suçun "taksirle işlenmesi" ve Kaleli'nin "yargılama sürecinde duyduğu pişmanlığı" gerekçe göstererek hapis cezasını 15 bin 200 lira adli para cezasına çevirdi.

Katledilen madenciler için çizdi

Nihal Acar.. Zonguldak'ta bir madenci kızı. 2011'de kendi gözünden babası ve ailesini resime dökmüştü. Aradan geçen 3 yıl sonra, bu kez Soma Katliamı hakkında bir resim çizdi.

Babasının sosyal medyada paylaştığı fotoğrafa yazdığı yazı ise geçmişten günümüze sendikal bürokrasi ve maden ocaklarında değişen hiçbir şey olmadığını bir kez daha gözler önüne koyuyor.

Zonguldak'tan bir Kızıl Bayrak okuru

Tanrıverdi'de işçi iradesine patron müdahalesi

DİSK/Tekstil'de örgütlenmeye çalışan işçiler patronun saldırılarıyla karşılaştı. Sendikadan istifa edip TEKSİF'e geçmeyi reddeden işçiler işten atılırken, DİSK/Tekstil yönetimi hukuksal süreci göstererek işçileri ortada bıraktı.

Çorlu'da kurulu olan ve 580 işçinin çalıştığı Tanrıverdi Dokuma Boya Ampre A.Ş. - Tanrıverdi Mensucat, perde sektöründe Türkiye ikincisi durumunda. Çatalca, Gürpınar ve Çorlu'da aynı isimli 3 fabrikadan oluşan bir şirket. 120 ülkeye ihracat yapan bölgenin önde gelen fabrikalarından. Dünya firması olmakla övünen firmada 1800'ü yılların çalışma koşulları hüküm sürüyor. İşçiler zorunlu olarak 16 saate varan çalışmaya maruz bırakılıyor, haftanın beş günü yemekte patates çıkıyor, arıtma suyu diye köpek leşi çıkan suların içiliyor, fabrikada yoğun iş kazaları yaşanıyor, parmak kopmaları elektrik çarpmaları yaşanıyor.

Kıscakası tam bir sömürü cehennemi olan Tanrıverdi Perde'de bu koşullara karşı işçiler DİSK/Tekstil çatısı altında sendikal çalışmaya yürüttü.

Kasım ayında başlayan bu örgütlenme sürecinde, ocak ayında, sendikal faaliyetlerden kaynaklı olarak 12 işçi işten çıkarıldı. Bu olumsuzluğa rağmen işçiler yılmadan örgütlenme çalışmalarına devam etti. Firmada çoğunluğun elde edilmesine yaklaşılmışken, patron durumdan haberdar oldu ve aynı yola başvurarak 20 işçiyi işten attı.

Bu işten atma saldırısına karşı işçiler fabrika önünde direnişe başladılar. İçeride örgütlenme süreci devam ederken patron direnişi kırmak için TEKSİF Sendikası'na başvurdu.

İşten atma saldırısının hemen akabinde patron Türk-İş'e bağlı TEKSİF'in Çorlu ve İstanbul Şubelerini aradı ve fabrikaya çıkırdı. TEKSİF yöneticileri patronla birlikte işçileri tek tek sorgulayarak işçileri sendikadan

istifa ettirmeye çalıştı. Hiçbir zaman işçilerin yanına gelmeyen müdürler, işçilerin yanına bölüm sorumluları ve ustalarla gelerek istifa baskısını arttırdılar. İşçilerin üzerinde yoğun bir baskı oluşturuyorlar. Direnişteki işçilerin, özellikle kadın işçilerin ailelerine ulaşarak işçilerin direnişi bitirmeleri ve DİSK/Tekstil'den istifa etmeleri istendi. Direnişçi işçilerin çevre fabrikalarda çalışan akrabalarının da işten çıkarılması yönü tehditler savruldu.

Sendikadan istifaya zorlanan işçilerin e-devlet şifreleri alındı ve üç vardiyadaki işçilerin tamamı otobüslere bindirilerek postanelere götürülüp istifaya zorlandı. Yine bu istifalarda özellikle kadın işçiler zorlandı. Aile ve çevre baskısına direnç gösteremeyen işçilerden istifa edenler oldu. Çatalca'da TEKSİF'in örgütlü olduğu aynı fabrikanın başka işletmesinden işçiler getirildi. Çoğunluğu düşürmek için tüm ayak oyunları kullanılıyor.

Bir cephede bunlar yaşanırken tüm olumsuzluklara ve baskılara rağmen sendikalarından istifa etmeyen işçiler de var. Tüm baskı süreçlerinde TEKSİF'e üye olmayan, onların hiçbir hakkından yararlanmak istemeyen, sendikacıları patron yalakası diyerek karşı çıkan kararlı bir işçi kitlesi de mevcut.

Ama Rıdvan Budaklar'ın başında olduğu DİSK Tekstil yönetimi, çoğunluğu sağlayamayınca direnişi bitirdi. Budaklar hukuksal süreci göstererek işçileri ortada bırakmış oldular. Oysa DİSK/Tekstil'in içeride hala da 120 üyesi var. Böylelikle Tanrıverdi'nin mücadeleci işçileri işten atıldıklarıyla kaldılar.

Kızıl Bayrak / Trakya

Şeker Bayramı öncesinde şeker grevi!

Gebze'de bulunan Kent Şeker A.Ş. ile Tek Gıda-İş Sendikası arasında süren toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı. 800 işçi adına TİS görüşmelerini sürdüren Tek Gıda-İş, 15 Temmuz'da greve çıkma kararı aldığını açıkladı.

Kent Şeker'in sahibi ABD'li firma Mondelez ile sürdürülen TİS görüşmelerinde ücret ve sosyal haklarda anlaşma sağlanamadı. Ücretlerde yüzde 25 oranında artış isteyen Tek Gıda-İş, patronun yüzde 14 oranında zam önerisinde ısrarcı olması ve sosyal hakları içeren bazı maddeleri kabul etmemesi üzerine fabrikaya grev kararı astı. Sendika, fabrikaya grev kararını asarken, Kent Şeker yönetimi ise grev kararının asılmasının hemen ardından 14 Temmuz gününe görüşme talebinde bulundu.

Tek Gıda-İş, grevin uygulama tarihi olarak 15 Temmuz'u belirledi.

Kent Gıda A.Ş., ise Toplu İş Sözleşmesi hakkında Kamuyu Aydınlatma Platformu'na bildirimde bulundu. Açıklamada, "Şirketimizin Cumhuriyet Mahallesi, 2253. Sokak, No.11, Gebze-Kocaeli adresinde bulunan işyerimize ilişkin olarak, TEKGIDA-İŞ Sendikası ile yürütülmekte olan Toplu İş Sözleşmesi sürecinin anlaşmazlık ile sonuçlanması üzerine TEKGIDA-İŞ'in aldığı grev kararı, 04.07.2014 tarihinde şirketimize tebliğ edilmiş olup, buna göre; herhangi bir anlaşma sağlanamadığı takdirde TEKGIDA-İŞ, 15.07.2014 tarihinde grev uygulamasına başlayacaktır." ifadeleri kullandı.

Kimberly Clark'ta grev sürüyor

DİSK'e bağlı Tümka-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Kimberly Clark'ta, toplu sözleşme görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine işçilerin 25 Haziran'da başlattığı grev sürüyor. İşçiler, ücretler arasındaki farkın kapatılmasını ve ihbar tazminatının hesaplanma sürecinin uzatılmasını istiyorlar.

Kimberly Clark'ın 60 ülkede yaklaşık 150 fabrikası bulunuyor. Tümka-İş Sendikası ile patron arasında 7. kez yapılan TİS görüşmelerinde 65 talepten 63'ü kabul edilmiş durumda. Ancak ücret dengesizliğinin giderilmesi ve ihbar tazminatının artırılması ile ilgili talepler kabul edilmedi.

Fabrikada bebek bezi ve kadın pedi üretiliyor. İşçiler fazla mesailerden, düşük ücretlerden şikayet ederken, ihbar tazminatı ile ilgili taleplerinin iş güvenceleri olduğunu ifade ediyorlar.

Üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz!

Pendik Kavakpınar Mahallesi'nde kurulu bulunan Kimberly Clark Fabrikası'nda greve çıkan işçilerle grevlerinin 14. gününde grevin amacı ve artan işçi eylemleri üzerine konuştuk.

- Grev sürecine gelene kadar neler yaşandı? Ne talep ettiniz?

Deniz Sefer: TİS görüşmeleri bu yılın başında başladı. Bu görüşmelerden önce işçi arkadaşlarımızın görüşlerini aldık. Ne talep ettiklerini sorduk. Bunları bir havuzda topladık. Bu havuzdan çıkan sonuçları değerlendirdik, buna göre de bir taslak hazırladık. Türkiye ve yasalara uygun bir taslak hazırladık. 1. aydan 6. ayın 25'ine kadar da sözleşme görüşmeleri devam etti. Bu görüşmelerde birçok maddede anlaşıldı, 2 maddede anlaşamadık. Bunlardan biri ücretler, biri de ihbar tazminatı düzenlemesi. İşçiler arasında büyük ücret farklılıkları var. Bununla ilgili biz ücret farklarının düzenlenmesini istedik. İşveren bunu kabul etmedi. Bize %9,5 teklif edildi. Biz de bunu kabul etmedik. İş güvencelerinden biri olarak saydığımız ihbar tazminatında yapılmasını istediğimiz talebimizi de işveren kabul etmedi. Haziranın 25'ine girilmesiyle birlikte gece üretim yapmayarak greve başladık. Bu tarihe kadar üretimi aksatacak eylemlerimiz olmadı. Bunun nedeni de biz, "burası bizim yerimizdir" dedik. Ama son ana kadar da üretimden gelen gücümüzü kullanmak istedik.

Nihayetinde anlaşamadık. Bugün 14. günümüz, grevdeyiz. Şu ana kadar bütün arkadaşlarımızla beraberiz. Sık sık ziyarete gelen misafirlerimiz var. Sağolsunlar bizi yalnız bırakmadılar. DİSK Genel Başkanı geldi, eski DİSK genel başkanlarından Süleyman Çelebi geldi, siyasi partilerden, çeşitli derneklerden sık sık ziyaretler, destekler oldu. Şu ana kadar bir sıkıntı yaşamadık. Gayet olumlu bir şekilde devam ediyoruz.

Volkan Sefer (İşyeri 2. temsilcisi): İşyeri 2. temsilcisiyim. 5,5 yıldır burada bakım teknisyeni olarak çalışıyorum. 2 maddede anlaşamadığımız için greve çıktık. Biri ücret adaletsizliği. 50-60 kadar arkadaşımız asgari ücrette çalışıyor. Asgari ücretle çalışan arkadaşlarımızın ücretlerinin iyileştirilmesini istiyoruz. Aynı işi yapan arkadaşlarımızla aynı ücreti almayanların arasındaki gelir adaletsizliğinin giderilmesini istiyoruz. İşveren bunu kabul etmedi. Diğeri ise bu firmada uzun yıllardır çalışan arkadaşlarımız için ihbar tazminatını 60 hafta istedik, sonra 52 haftaya düşürdük. Bunu kademeli olarak istedik. 1-3 yıl arası 18 hafta, 3-5 yıl arası 25 hafta gibi çalışma süresine göre 52 haftaya kadar ihbar tazminatı istedik.

Burada arkadaşlarımızın çoğu 10 yılın üzerinde bir zamandır çalışıyor. Türkiye şartlarında 35-40 yaşın üzerinde olan işçiler işten atıldıktan sonra maalesef iş bulamıyor. Bu firmaya 20 yıl, 15 yıl, 10 yıl emek veren arkadaşlarımızın buradan ayrıldıktan sonra iş bulamaması işveren tarafından çok kullanılan bir şey. Yani biz iş güvencesi olarak ihbar tazminatında lehimize yönelik bir düzenleme istiyoruz. Bu talebimiz işveren tarafından maaliyet olarak görüldü. Ama biz maaliyet olarak görmüyoruz. Çünkü bizi çıkarmadığı sürece işverenin cebinden böyle bir para çıkmayacak.

Bu iki talebimiz kabul edilmedi, maliyet olarak görüldü. Biz de bunu maaliyet olarak görmedik.

Demokratik hakkımızı kullanarak greve çıktık. Grevimizin 14. günündeyiz. Tüm arkadaşlarımızla burada sabah-akşam, gece-gündüz, 24 saat buradayız. Burada sürekli halaylar çekip, sloganlar atıyoruz. Güzel bir ortamımız var. Mahalleli sağolsun çok destek oluyorlar, yardımıcı oluyorlar. Elektrikten tutun yiyecek-iceceğe kadar birçok sivil toplum örgütü, fabrikalardan temsilciler ve işçiler destek oluyor. Bu bizi daha çok motive ediyor. Arkadaşlarımızla sonuna kadar götüreceğiz bu grevi, direneceğiz.

Üretimden gelen gücümüzü kullanıyoruz. Biz emekçiler burada 230 kişi kenetlendik. Sınıfsal bir mücadele veriyoruz. Din, dil, ırk ayrımlarını aştık. İşverenlerin ve politikacıların yaptığı ayrımcılığı aştık. Emekçiyiz, emek kardeşiyiz. Ekmek, hukuk mücadelesi için buradayız. Hepimiz de çok mutluyuz. Dediğim gibi 14. günündeyiz grevin. İnşallah sonuna kadar devam edeceğiz ve başaracağız.

- Kısa bir süre önce de greve çıkan 5800 Paşabağçe işçisinin grevi Bakanlar Kurulu tarafından hukuksuz bir şekilde yasaklandı. Yaşanan bu gelişmeler hakkında sizin fikirleriniz neler?

Deniz Sefer: Paşabağçe ile ilgili şunu söyleyeyim: 5800 kişinin çalıştığı, işçilerin ailelerinde katarsak 20-30 bin kişiyi ve Türkiye genelini ilgilendiriyor grevin yasaklanması. Bundan dolayı aşırı derecede rahatsızız. Hükümetin vermiş olduğu kararı da yanlış buluyorum ben. İşveren yanlısı bir karardır bu. Sonuçta Paşabağçe'de sorunlar ve talepler vardı. Bu talepleri dinlemek yerine bir gecede Bakanlar Kurulu kararıyla grevi çözdüklerini düşünüyorlar ama sıkıntılar bitmeyecek. Bu da diğer sendikaların, bizim gibi greve çıkan işçilerin önünü kesmek gibi bir hamledir. Bütün sendikalar ve işçi arkadaşlar tek yumruk olmalı ve taleplerini dile getirmeli.

- Kendi greviniz için neler planlıyorsunuz?

Deniz Sefer: Şu anda devam ediyoruz. Burada olmayı tercih ediyoruz. Sesimiz buradan duyulmak istiyoruz. Sağolsun sizin gibi gazeteler, televizyon kanalları aracılığıyla sesimiz duyulmaya başladı. İlerleyen günlerde farklı şeyler yapabiliriz.

- Gözlemlediğimiz kadarıyla işçi eylemlerinde bir artış var. Siz de grevdesiniz. Bu artış hakkında neler söylenebilir?

Deniz Sefer: İşçi eylemleriyle ilgili olarak şunu söyleyebiliriz: Avrupa'daki sendikalaşma oranına, Türkiye'de işçilerin sendikalı olma oranına baktığımız zaman, neredeyse yok denecek kadar az oranda Türkiye'de. Ülkemizde sarı sendikalar var maalesef. Ülkemizde sermaye birçok şeyi ele almış durumda. Bence işçileri eğitmek, bilinçlendirmek lazım. Hak, hukuk ve yaşam standartlarının ne olması gerektiği konusunda eğitmek lazım. Biz de greve çıkana kadar işçilik adına, dayanışma adına birçok şeyi burada yaşayarak öğrenmek zorunda kaldık. Greve çıkmadan önce birçoğumuz bunları bilmiyorduk. Greve çıkmadan önce bilincimiz olsaydı sorunlarımızı daha rahat çözerdik.

Yaşam koşullarının dayattığı şeyler var. Ama insanların içinde farklı duygular da var. Fakat birşeyler yaşayınca açığa çıkıyor o duygular. Bizim duygularımız da grevle birlikte açığa çıktı. Başımıza bir şeylerin gelmesine gerek yok, içimizdeki duyguları bir an önce harekete geçirmek lazım.

Volkan Sefer: İşçi eylemlerinde oldukça bir artış var. İşverenler öylesine bir yaklaşım tarzı sergiliyorlar ki sürekli işçiden kısmak, işçinin cebine dokunmak, işçinin sırtına binmek için fırsat kolluyor. Sürekli maliyet hesaplarını işçiden kesileceklere göre yapıyor. Ama işçiler de özellikle son dönemlerde artık bıktı. Mevcut kazanımlarımız bile elimizden alınmaya çalışılıyor. İşverenin bize sunmuş olduklarını imzalamış olsaydık, haklarımızdan %30 kaybetmiş olacaktık. Bir toplu iş sözleşmesi kazanımlar, birşeyleri üzerine koymak demektir. Maalesef işveren vekilleri haklarımızı bizden almaya çalıştılar. Biz haklarımızı vermek istemiyoruz. Zaten çok birşey de istemiyoruz. İnsanca yaşamak, insanca çalışma koşulları istiyoruz. Ailemize, çocuklarımıza hak ettikleri şekilde ekmek götüremek istiyoruz. Çünkü biz üretiyoruz, istediklerimizi hak ediyoruz.

Yaşadığımız sorunlar devletten de kaynaklanıyor. Devlet çıkıyor "asgari ücret bu" diyor, asgari ücreti belirliyor. İşverende otomatik olarak "asgari ücret bu. Ben bunu veririm" diyor. Maalesef Türkiye şartları böyle. İşçi arkadaşlarımız da bu duruma karşı ufak ufak ayaklanmaya başladı.

En son Şişecam grevinin yasaklanması bu ayaklanmayı bastırmaya çalışmak olduğunu ve devletin işverenlerin arkasında durduğunu gösteriyor.

Kızıl Bayrak / Gebze

Kızıl Bayrak: Tasfiyeciliğe, kar

İşçi sınıfının devrimci programını bayraklaştıran komünistler, bir boşluktan doğmadıklarını, ancak bir boşluğu doldurma iddiasında olduklarını söylemişlerdir. Örgütsel işleyişini bu yakıcı ihtiyaç üzerine oturtan komünistlerin, “Herkes kendi bayrağı altına!” şiarının geçen süre zarfında nasıl da hayat bulduğunu yaşayanlar fazlasıyla doğrulamıştır.

Taşların yerli yerine oturduğu, kimin nerde durduğunun daha da belirginleştiği artık açıkça görülmektedir. Kapitalist sistemin, ideolojik, politik ve fiziki çok yönlü saldırısına karşı tüm siyasal öznelerin sınavdan geçtiği böylesi tarihsel koşullarda, esnemenin durabilmenin yolu net bir sınıf programına sahip olmaktan geçiyordu. Komünistlerin göndere çektiği bu programı belirgin hale getiren araçların başında ise çıkarılan yayınlar gelmektedir.

Kapitalist/emperyalist sistemin, ideolojik-politik saldırılarını görsel, yazınsal ve işitsel araçlarla, özellikle modern revizyonizmin yıkılışından sonra işçi sınıfı ve emekçilere, ezilen mazlum halklara karşı daha pervasız kullandığı biliniyor. Artık “tarihin sonu”nun geldiğini ilan eden burjuva ideologlar, öylesine yoğun bir propaganda saldırısına başlamışlardı ki, değil sadece sınıfın ortalama bilinç düzeyi, kendisini solda tanımlayan, düzeni değiştirmeye iddiası taşıyanlar da bu saldırıdan nasibini alacaktı.

Yayınlar sol hareket için önemini hep korumuştur

Türkiye’deyse 12 Eylül yenilgisi, etkisini tüm biçimlerde fazlasıyla gösterecekti. ‘70’li yılların en elverişli koşullarında hemen hemen bütün akımlarıyla belli kitlelilikler yakalayan sol, devrimci akımların örgüt zeminini ise daha çok binlerce alıcısı olan devrimci yayınların etrafında şekillenmekteydi. ‘80’li yılların ortalarından itibaren yeniden canlanmaya başlayan sol hareket, kendisini ifade aracı olarak ilk elden yine dergilere ihtiyaç duyacaktı. Örgütsel zeminlerini büyük oranda bunun üzerine oturtacaktı. Legalitenin devrimci istismarı açısından meseleye yaklaştığında, bu araçların devreye sokulmasında bir sorun olmasa da, bunlara yüklenen misyon ile geçmişle ideolojik, örgütsel bir muhasebe yapılmamış olması, sol hareket için aynı sularla yeniden yüzme anlamına geliyordu. Ancak artık zaman ‘70’li yıllarda olduğu gibi akımıyordu.

Kürt hareketi dışta tutulursa (ki onun da evrimsel gelişimi ortadadır), sol hareket artık ana akımlar ve ara akımlar olarak tanımlanacağı bir döneme girmişti. Bugüne gelene kadar değişim, düzene doğru hızlanarak ilerlemiştir. Küçükburjuva devrimciliğinde ve onun siyasal ufkunda tümünün ortaklaştığı bu

yıllarda, hepsinin kürsüsü olarak dergiler popüler araçlardı. Sol hareketin ideolojik platformunun düzeyini en dolaysız gösteren bu yayınlardı. Ki hala öyledir.

Kızıl Bayrak: İdeolojik ve politik bir saldırı aracı!

Bu durum, sistemin çok yönlü propaganda saldırılarına karşı güçlü bir yanıt vermeyi de zorunlu kılıyordu. Devrim ve sosyalizm fikrinin emekçiler için bir alternatif olmaktan çıkarılmak istenmesine karşı bir bayrak dalgalandırmak gerekiyordu. İşte tam da bu noktada siyaset sahnesinde komünistlerin adını henüz yeni olsa da, ayaklarını toprağa sağlam basıyorlardı. Çıkışından itibaren ihtilalci kimliklerinden ödün vermeyen komünistler için sınıf kitleleriyle buluşma araçları, Bolşevizm’in öğretilerinden ve deneyimlerinden süzülmüştü. Bu açıdan Lenin ve Bolşevikler için *İskra* ne ise, komünistler içinde *Ekim* olur. Öte taraftan mücadelenin çok yönlü ihtiyaçları daha en başta kendini hissettirmiş ve komünistler bu ihtiyacı karşılamak için ilk adımlarını atmışlardı.

Devrimci yayının çalışması, gençlik yayınlarından çeşitli bültenlere kadar oldukça çeşitlilik göstermiştir. Bunların içerisindeyse *Kızıl Bayrak*’ın ayrı bir anlamı ve görevi vardır. Türkiye’de sınıflar mücadelesinin kendine özgü seyrinin gösterdiği olgu şudur ki, tüm siyasal gelişmelerin sol hareket için turnusol kağıdı işlevi gördüğü, çizgilerin belirsizleştiği, bayrakların renk değiştirdiği bir yerde *Kızıl Bayrak*, devrimin ve sosyalizmin burçlarında inatla ve inançla dalgalanan

bir mevzi olmuştur. Bunca ideolojik-politik karmaşa içerisinde, hem yol açıcılığıyla hem de yaslandığı devrimci sınıf programıyla düzene ve düzeniciliğe karşı ideolojik bir mevzidir.

“Gerçekler inatçı şeylerdir!”

20. yılına haklı bir gururla girdiğimiz *Kızıl Bayrak*, tasfiyeci rüzgarlardan hareketli zamanlara sınıf devrimcilerinin elinde kızıl bir meşaledir. Sadece devrim davasını omuzlayanlar için değil, bu yolun sonunda hep birlikte aydınlık yarınlara çıkacağımız çeşitli mezhep, milliyet ve cinsiyetlerden tüm işçi ve emekçiler için böyledir. 1994 yılının Haziran ortasında 15 günlük olarak başladığı yayın hayatı, 1997 22 Mart’ından itibaren haftalık olarak devam etmiştir. İşkenceli sorgulardan, ev baskınlarından, tutuklamalardan, devlet terörünün tırmandığı yıllarda hemen tüm sayılarının toplatılmasından, gazetelere kargolarda el konulmasından, aralıksız büro baskınlarından günümüze kadar sayısız saldırılara uğrayarak varlığını sürdürmüştür.

Ancak *Kızıl Bayrak* için mesele sadece varlığını sürdürme çabası değildir. O, kendisini varlık ve yokluk meselesine daraltacak kadar ufuksuz olmayan bir geleneğin yayın organıdır. O, sınıflar mücadelesinin en kritik ve belirleyici evrelerinde, bilimsel sosyalizmi yayın anlayışına yedirmeyi başarabilmesi sayesinde kendini takip edenlerin önüne ışık tutmuştur. Bunu yaparken, yürüttüğü ideolojik tartışmalarla ya birilerinin ufkunu açmış ya da daha en baştan varılacak vahameti göstermiştir.

anlığa tutulan kızıl bir meşale!

H. Eylül

Kızıl Bayrak'ın dalgalandığı yer, mesire yeri değildir!

Sözlerinin keskinliği, yaslandığı programın net bir sınıf çizgisine dayalı olmasındandır. Çünkü işçi sınıfı ve burjuvazi arasındaki savaşımın kendisi hiçbir belirsizliğe ve şekilsizliğe mahal bırakmayacak kadar net ve keskindir. Yani *Kızıl Bayrak*'ın dalgalandığı yer mesire yeri olmadığı gibi, aksine o safların gittikçe keskinleştiği bileş taşıının üstünde saf tutulmuştur.

Şairin dediği gibi, daha başından: “Çizmiş rotamızı, dostların alkışlarıyla değil, gıcirtısıyla düşmanın dişlerinin” (Nazım Hikmet). Arada bir yerlerde durmaya çalışanların, yalpalayanların, birilerine yaslanmaya çalışanların, sürüklenenlerin, renkleri silikleşenlerin, iddialarını yitirenlerin, düzenin kendilerine açtığı olanaklardan, nimetlerinden faydalanmak isteyenlerin, tüm devrimci yaşamışlıklarımızı maziye gömmeye çalışanların, devrimci önderleri fikirleriyle birlikte çerçevelere hapsedmeye çalışanların olduğu bir yerde, *Kızıl Bayrak*'la dalgalanan devrim ve sosyalizm ideali olmuştur.

Devrim koşusunda elden ele aktarılan kızıl bir bayrak!

Zamanın devrime aktığı sabitken, devrime hazırlanan komünistler için gazetemizin değeri ve anlamı elbette paha biçilemez. Devrim davasına kendilerini adayanlar için olduğu kadar, hatta onlardan daha fazla, bu kızıl meşale devrim davasına gönül veren herkes için yakıcı bir ihtiyaçtır. Düzen tüm aygıtlarıyla emekçileri kendine esir etmeye, gelecek umudunu yok etmeye, kendi karanlığına mahkum etmeye çalıştığı bir yerde, *Kızıl Bayrak* tünelin ucundaki ışık gibi yanmaktadır. O, pusulasını şaşırانların değil ama yönünü bulmaya çalışanlar için bir çoban yıldızıdır.

Bilgiye erişimin kolay olduğu yanılsamasıyla birlikte, düzenin kültürel, sosyal, ideolojik saldırıları karşısında savunmasız kalan yığınların daha çok kafa karışıklığına sürüklendiği düşünülürse, böyle bir yayın organı ekmek ve su kadar yaşamsal bir ihtiyaçtır. *Kızıl Bayrak*, tüm sınırlarına rağmen devrimin yanında saf tutmuş, yürekte desteklemiş birisi için, onu hazırlığı yapılan devrime bağlayan, zincirin parçası yapan bir halkadır. Yani ya çemberin dışında kalınarak düzene bağlanan paslanmış ve çürümüş zincirin halkası olunacaktır ya da çemberin içinde kalınarak düzenin kötülüklerinden korunulacaktır.

Kızıl Bayrak, zihin matarasında kana kana içilecek bilgidir

Ödenmiş ve ödenecek bunca bedel varken, tüm bunları bir taraftan en aza indirecek, diğer taraftan devrimin hazırlığını yapan ideolojik, politik ve örgütsel merkezi olası saldırılardan koruyacak olan “nefes borularıdır.” İşte bu “nefes borularını” davaya bağlamak ve bütünün bir parçası yapmak için en elverişli araçlardan biri de bu gazetedir. Yitirdiklerimize üzülmüyor ve daha fazla kayıp olmasını istemiyor musunuz? Tüm kötülüklerin kaynağı olan bu düzeni içinize sindiremiyor; sınıfsal, ulusal, cinsel ve mezhepsel eşitsizliklerin olmadığı başka bir dünyayı istiyorsunuz? Bu kokmuş karanlıktan, çürümüşlükten kurtulmak mı istiyorsunuz? Kendinize aydınlık bir çıkış mı arıyorsunuz? O halde *Kızıl Bayrak* sizlerin de bir parçası olmalıdır. *Kızıl Bayrak*, zihin mataranızda kana kana içeceğiniz ve en yakınınızdakilerle paylaşacağınız bilgidir.

Üretim alanlarında, yaşam alanlarınızda,

okullarınızda, aklınıza gelebilecek her yerde işçiler, emekçiler, kadınlar, gençler “bu da bizim gazetemiz” diyenleri duymalıdır. Düzenin rahatlıkla kendi kirli propagandasını yaptığı bir yerde, bu davaya gönül verenler, uğruna nice tarifsiz acıların yaşandığı devrim davasını ve onun gazetesini sahiplenmeyi kendilerine bir borç bilmelidirler. Zira dövüşürken düşenler bu borcun ödeneceğinin inancı ve huzuruyla gözlerini kapamışlardır.

Tüm kötülüklerin kaynağı olan bu düzeni içinize sindiremiyor; sınıfsal, ulusal, cinsel ve mezhepsel eşitsizliklerin olmadığı başka bir dünyayı istiyorsunuz? Bu kokmuş karanlıktan, çürümüşlükten kurtulmak mı istiyorsunuz? Kendinize aydınlık bir çıkış mı arıyorsunuz? O halde Kızıl Bayrak sizlerin de bir parçası olmalıdır.

20 yıldır komünistler bu kızıl meşaleyi gururla taşıyorlar. Komünistler, bir taraftan devrim yürüyüşünü hızlandırmak için ellerinden geleni tüm yetersizliklere, eksikliklere rağmen yaparken, aynı zamanda bu haklı gururu ve onuru daha fazla işçi ve emekçiyle paylaşmak istemektedirler. Şimdiye kadar geçen zaman bu davaya tüm içtenliğiyle gönül vermiş herkesi göreve çağırmaktadır.

Düzen tesiri altına aldığı emekçilerin beynini gerici semboller, kirli propaganda araçları ile dumura uğratmaya çalışıyor. *Kızıl Bayrak* ise tünelin ucundaki ışık gibi kızıl bir meşale olarak yanmaya devam ediyor. 20. yılda tasfiyeciliğe, karanlığa karşı hep birlikte daha fazla ışık tutmaya çağırıyoruz.

Direnişçi işçilerden Kızıl Bayrak'ın 20. yılına...

20. yıl vesilesiyle işçilere gazetemiz hakkındaki görüşlerini sorduk. **Direnişçi işçiler, Kızıl Bayrak'ın işçi sınıfı mücadelesi içinde tuttuğu yeri anlattılar...**

“İşçinin, emekçinin gerçek gazetesi!”

Yurtiçi Kargo direnişçisi Murat Doğan: Ben Yurtiçi Kargo'da sendikal mücadeleden dolayı direnişe geçen işçilerden biriyim. Şöyle hatırlıyorum, kış aylarında bir ateşin başında, sesine ses, soluğuna soluk olan bir gazete **Kızıl Bayrak**. Çünkü burjuva medya, patronların gazeteleri hiçbir şekilde işçi eylemlerini ya da sorunlarını yayınlamıyor. Onların gözüne sokacak büyük eylemler yapmadığın sürece yayınlanmıyor. Ama **Kızıl Bayrak** 20 yıllık bir sürede “sınıfa karşı sınıf” diye bir şiar ile yürüdü. Bu görüşünden taviz vermedi ve gerektiğinde bunun için bedel ödedi.

Emekçilerin emek verdiği ve sürekli olarak işçilerin sesini yansıtan bir gazete oldu. Bunu her alanda görebiliriz. Ben 4-5 ay gibi bir süre direndiğimde, her köşe başında, hareket ettiğimiz her yerde ve eylemlerimizde **Kızıl Bayrak'a** çok rahat bir şekilde yansıyorlardı. Sesimizi kendi sesleriymiş gibi yansıtıyorlardı. Bu açıdan **Kızıl Bayrak** işçinin, emekçinin gerçek gazetesi diyebiliriz.

- Yayın politikasını nasıl buluyorsun? Eleştirilerin var mı?

- Eleştiri bulamıyorum açıkçası. Çünkü değişen bir politika yok. Belli bir çizgide **Kızıl Bayrak** ve bu çizgiden hiçbir şekilde taviz vermiyor. **Kızıl Bayrak'ın** çizgisi bellidir. İşçilerin, emekçilerin sesi olduğu gibi belli bir siyasal çizgisi var ve bundan da hiçbir şekilde taviz vermiyor. Bunu işçi semtlerine ve fabrikalara taşıyan bir gazete, kendi açımından eleştirilecek bir yayın bulamıyorum.

“Öğretici ve yol gösterici oldu!”

Feniş direnişçisi Mehmet Doğan: Başından beri bizler **Kızıl Bayrak'ın** durduğu yeri biliyorduk. Bunu Feniş direnişinde de gördük. **Kızıl Bayrak** devamlı direnişimizin yanındaydı. Tuttuğu yer belliydi. İşçi sınıfının sesiydi. Devrime olan inancıyla, devrimi destekleyen, o konuda söylemlerini bir bir dosta düşmana gösteren bir yapıya var. Bizim için inandırıcıydı. **Kızıl Bayrak'a** inanıyoruz ve takip ediyoruz.

- Direnişinizde özel bir rolü oldu mu?

- Tabii... Mücadelemize yol gösteren yayın ve bildirilerini bize ulaştırdılar. Onlardan çok ders aldık. **Kızıl Bayrak** haftalık olarak, devamlı Feniş direnişinin yanında olduğunu belirtiyordu. Fabrikamızda okuduk ve ondan aldığımız derslerle direnişimize bir şeyler katmaya çalıştık. Bizim için öğretici ve yol gösterici bir konumu oldu.

“Sizleri işçilerin gerçek dostları olarak tanıdım”

ÇELMER direnişçisi: Ben Kocaeli/Çayırova'da daha önce metal fabrikasında sendikal faaliyetlerden dolayı işten çıkarılmış, direniş yaşamış bir emekçiyim. Bu bölge irili-ufaklı yüzlerce işyerinin olduğu bir bölge.

Gün geçmiyor ki grevler, direnişler, işgaller yaşanmasın. İş kazalarında ölümler, sakat kalmalar oluyor. Böylesi yoğun sömürünün olduğu bir bölgede şahsımın da içinde bulunduğu Gebze Belediye direnişi, GALSAN ve ÇELMER işgallerinde **Kızıl Bayrak** çalışanları her zaman yanımızdaydı. Özellikle ÇELMER işgalinde biz direnişçi işçilere yönelik her türlü resmi ve sivil kolluk güçlerinin baskıları karşısında bizlere, her türlü yardımda bulunup bizlerin sınıf bilinci ile ölümlü görmemize ve mücadeleye etmemize yardımcı oldunuz. Tüm olumsuz şartlara

rağmen (devletin faşist kollukları, patron ve onun ihanetçi adamları, onların çevreleri ve sendika gericiği, bürokrasisi) sizleri, işçilerin gerçek dostları olan sınıf devrimcileri olarak tanıdım. İyi ki varsınız!

Bu vesile ile 20. yılınızda sizlerin mücadelesini kutlar, yolunuzun açık olmasını dilerim.

İşçilerle Kızıl Bayrak gazetesi üzerine anketlerden...

Dokuma işçisi: Vardiyalı çalıştığım için televizyondan haberleri izleyemiyorum. **Kızıl Bayrak'ı** ya da diğer gazeteleri de çok düzenli okuyamıyorum. Gündemi genelde internet üzerinden izliyorum; fakat internette genel anlamda devrimci basından haberleri takip etmeyi tercih ediyorum.

Bir işçi olarak **Kızıl Bayrak** gibi devrimci basının gerçekleri, bize yakın şeyleri yazdığını düşünüyorum. Burjuva basın gerçekleri yazmıyor, yazamaz da. Aydın Doğan grubu izin vermez. Gezi sürecinde penguen basını net bir şekilde gördük.

Tersane işçileri: İşçi ve emekçilerin haklarını savunuyor!

*** Gemi elektriginde çalışıyorum.** Haberleri daha çok internetle takip ediyorum; **Kızıl Bayrak** gazetesini de düzenli okumaya çalışıyorum. **Kızıl Bayrak'ı** dini açıdan çok beğenmiyorum ama işçinin, emekçinin yanında bir gazete. İnsanlara bu gazetenin işçi ve emekçinin yanında olduğunu bahsederek daha güçlü olur, daha çok insana ulaşır. Televizyon ve radyo kullanarak daha çok insana taşınabilir.

*** Tersane işçisiyim, genelde Posta okuyorum.**

İnternette de İhlas Ajans haberlerine bakıyorum fakat bu gazetelerin patronlarının siyasi düşüncelerinden dolayı yanlış haber yaptığını düşünüyorum. Siyasi ve dini bakımdan da yansız bir habercilik yapmak bence çok zor. Ben *Kızıl Bayrak*'ı arkadaşımın önerisinden dolayı öğrendim, işçinin yanında olduğu için takip etmek istiyorum.

* *Kızıl Bayrak* gazetesini okuyorum fakat haberler uzun ve anlaşılabilir. Bir de *Habertürk* ve *Sözcü* gazetelerini takip ediyorum fakat bu gazetelerin doğru haberleri yansıtıp yansıtmadığına dair kesin bir bilgim yok. Taraf tutmayan bir habercilik yapılabilir diye düşünüyorum.

* Ben *Posta* ve *Sözcü* gazetelerini okuyorum ama gerçekten doğru bilgiler yer alıyor mu bilmiyorum. Aslında herkes istediği haberi yapıyor böyle düşünüyorum. Tarafsız bir habercilik, yayıncılık mümkün değil bence. *Kızıl Bayrak* gazetesini duydum, işçi ve emekçilerin haklarını savunuyor ve takip ediyorum.

* Ben *Kızıl Bayrak* gazetesini üç haftadır okuyorum. İşçilerin sesi olduğu için *Kızıl Bayrak*'ı iyi buluyorum. Genelde gündemi internetten öğreniyorum fakat yandaş yayıncılıktan dolayı bir sitede yazan haber diğer bir sitede daha farklı anlatılıyor. Tarafsız habercilik olabilir.

* *Sözcü*, *Posta*, *Hürriyet* gazetelerini düzenli okuyorum. Bu haber aldığımız gazeteler gerçekten doğru bilgi veriyor mu bilmiyorum. Gündemi bıraktım spor sayfaları bile doğru bilgi vermiyor, taraflı haberler yapılıyor. Tarafsız haber yapmakta çok zor. *Kızıl Bayrak* gazetesini duydum, gerçek haberler yaptığını biliyorum, okuyorum.

“Kızıl Bayrak’ta örgütlendik, örgütlenmeyi öğrendik!”

Kurtköy yıkımlarından Hüsne Yıldız: Kurtköy’de yıkımlar olduğundan beri *Kızıl Bayrak* gazetesinin okurlarından biriyim ben. Çevreme, arkadaşlarıma, akrabalarıma da götürdüm ve onlarla da tanıştırdım. Onlarla birlikte de şimdi okurlarından biriyim. Benim ailemin hepsi de *Kızıl Bayrak*’a destek veriyorlar.

2005’te Kurtköy’de evlerimiz yıkıldı. Oradaki süreç 2004’ün sonlarına doğru başladı. 2005 Mayıs’ında yıkıldı. Bize yıkım kararı işte o zaman ben *Kızıl Bayrak* ile tanıştım ve mücadelelemiz oldu. Filistin’deki savaş gibi askerler ve polisler üzerimize geldi. Her şeye rağmen bizler direndik. Evlerimiz yıkıldı ama bizler sonuna kadar direndik. Devlete dilenmedik, direnerek biz oradan ayrıldık. Gize Gestaş, TOKİ evleri parayla satıldı. Evlerimizi yıktılar, barınma hakkımızı elimizden aldılar. Biz zaten oraya sürgün gelmişiz. Biz kendi ülkemizden, köyümüzden sürgün gelmişiz. Bize koruculuk dayatıldı. Başka şeyler dayatıldı. Biz, bu şekilde geldik. Ve burada da sanki biz Türkiye

vatandaşı değiliz, biz burada yaşamamışız gibi bizim gecekondularımızı bize çok gördüler. Çünkü taşeron başbana vardı. Orayı yıkıp birilerine peşkeş çekip satmaya çalıştı. Biz de buna karşı direndik. Onurumuzla, duruşumuzla biz direnmeyi seçtik.

O süreçte medyaya da yansidik. Ulusal TV’ye gittik. Gazetelere çıktık ama *Kızıl Bayrakçılar*’ın sayesinde. Devrimcilerle birlikte hareket ettik. Biz o gücü onlardan aldık. Ben gidip gecekonduların sahiplerine söyledim zaman “Böyle bir direnişimiz olacak, yıktırmayacağız” dediğim zaman “Sen terörist misin” diye bana karşı çıktılar. 600 haneydik. Onlar da anladılar bu mücadelenin doğru olduğunu, doğru insanlarla hareket ettiğimizi ve ortak sorunlarımıza karşı ortak mücadele olduğunu. Sonra onlar da bizlere destek sundular. *Kızıl Bayrakçılar*’ın doğru ve iyi insanlar olduğunu anladılar. *Kızıl Bayrak*’ın işçi sınıfı için mücadele ettiğini anladılar.

- Kızıl Bayrak hakkında eleştirileriniz var mıdır?

- Hiçbir eleştirim yok. *Kızıl Bayrak*’tan yana hiçbir eleştirim olmaz. Çünkü sınıfsal mücadeledir. İşçi sınıfıdır. Türkiye’de işçi sınıfı taşeronluk sistemi ile bitirilmeye çalışılıyor. Ben İngiltere’de de bulundum. İngiltere’de de aynı şekilde kapitalizm var. Burada da aynı sistem var işyerlerinde. Sistem işçi sınıfını bitirmektir. Sürekli ezilenleri ezmektir. Ama sınıf devrimcilerinin hepsini söylüyorum. Kuvılcımları fabrikalara, halka, ailelere her yere sıçrayarak, hepsini aydınlatarak, toplumu daha bir ileriye getirerek insanlar hakkını arıyor. Biz hak aramayı bilmiyorduk. Şimdi devrimci sınıfsal mücadeleden sonra hak aramayı öğrendik. Şu anda ne bir toplumun egemenliği altında yaşamak istiyoruz ne de kadınlar olarak erkeğimizin egemenliği altında yaşamak istiyoruz. Çünkü biz örgütlendik. *Kızıl Bayrak*’ta örgütlendik, örgütlenmeyi öğrendik. Tüm *Kızıl Bayrakçılar*’a teşekkür ediyorum, her zaman yanlarındayım.

20. yıl faaliyetlerinden...

Esenyurt’ta afiş çalışması

Sınıf devrimcileri Esenyurt’ta sürdürdüğü yoğun afiş faaliyetiyle işçi, emekçi ve gençlere mücadele çağrısını taşıyor.

Esenyurt BDSP, *Kızıl Bayrak* gazetesinin 20. yıl kampanyası afişlerinin yapımı sürdürdü ve Esenyurt’un birçok yerine afişleme yaptı. Afişler Kuruçeşme, Kırac semtleri, Kuruçeşme-Kırac sanayi içine, Esenyurt Köyü, Talatpaşa, Örnek Mahallesi’ne ve Depo üst geçit ile Depo içine yaygınca yapıldı.

Çiğli’de Kızıl Bayrak afişleri

Çiğli Güzeltepe’de sınıfın, devrimin, sosyalizmin sesi *Kızıl Bayrak* gazetesinin 20. yıl afişleri yapıldı.

Güzeltepe mahallesinde *Kızıl Bayrak* afişlerini yaparken resmi polis ekibi gelecek kimlik kontrolü yaparak “İzinsiz afiş yapamazsınız” dedi. Sınıf devrimcilerinin faaliyetini savunması üzerine, polisler bir süre bekledikten sonra ayrıldılar. Daha sonra sınıf devrimcileri afişlemeye kaldıkları yerden devam ettiler.

Kızıl Bayrak / Esenyurt - Çiğli

“Yeni Greif’ler için ileri!”

Kozyatağı Kültür Merkezi’nde düzenlenen konferansa İstanbul’un birçok bölgesinden işçiler katılım gösterdi.

“İşçilerin taşeronla isyanı, Greif direnişi deneyimi ve dersleri” şiarıyla örgütlenen konferans için salon sahnesine “İşgal, grev, direniş! Yeni Greifler için ileri!” şiarı yansıtıldı. Konuşmacıların masasındaysa “İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!” pankartı asıldı. Salon girişine Greif direnişinin 106 gününden karelere yer verilen fotoğraf sergisi açıldı. Eksen Yayıncılık da girişe açtığı standla kitap ve yayınlarının satışını gerçekleştirdi.

Bu arada, Greif fabrikasında bir yönetici de konferansı izlemeye geldi. Direnişin yarattığı korkuyla, bilgi almaya çalışan yönetici Greif direnişçileri tarafından fark edilince çareyi kaçmakta buldu.

Açılış sunumunda konferansın amacının, sınıfın son dönemdeki en etkili deneyimini değerlendirmek ve hak ettiği değerle yeni Greifler yaratma mücadelesine taşınmak olduğu vurgulandı.

Komünizm ve sosyalizm mücadelesinde ölümsüzleşenler adına saygı duruşuyla konferans başladı. ‘Tohum Yeşerince’ adıyla hazırlanan sinevizyon gösterimiyle programa geçildi.

Sinevizyonda “Yaşamın yarısından kavganın yarısına” başlığını taşıyan bölüm salonunda coşkuyu artırdı. Greif işçilerinin sunumuyla program devam etti. İşçiler sahneye çıkıp sıkı yumruklarıyla salonu selamladığında alkışlarla karşılık verildi.

Komitelere dayanan disiplinli örgütlenme

İlk sözü Greif direnişinin öncülerinden **Orhan Purhan** aldı. Purhan sunuma direnişin her zaman yanında olan BDSP’ye, direnişin sesini Avrupa’ya taşıyan BİR-KAR’a ve forumların oluşturduğu dayanışma platformuna teşekkür ederek başladı.

Purhan, taşeronluk, kuralsızlık saldırılarına değinerek Greif fabrikasındaki yansımalarını aktardı. Fabrikadaki zorluklara karşın örgütlenmedeki engellerin disiplinli ve kararlı mücadeleyle aşıldığını vurgulayan Purhan, taban örgütlülüğüne ve komitelere dikkat çekti.

8 Kasım 2013’teki ilk işten atma saldırısının bertaraf edildiği eylemliliğe vurgu yaparak eylemin örgütlenmenin eşiği olduğu aktarıldı. Komitelerin tok duruşuyla sürecin sığramayla ilerlediğini anlatarak eylemin taşeron ve kadro ayırımını ortadan kaldıran kaynaşmayı yarattığının altını çizdi.

TİS taslağı mücadelenin farklılaşmasında ilk adım

Purhan sunuma TİS hazırlık sürecinde bölüm komitelerinin üstlendiği misyonu anlattı. Sendika bürokratlarının dışında örülen bu süreçte taleplerin belirlenmesi, yöntem olarak fiili meşru mücadelenin önemi, sendikal bürokrasinin ihanet tarihi gibi başlıkların işlenerek hazırlanıldığı tam bir işçi

demokrasisinin bu dönem yaratıldığını anlattı.

Bu sürecin tüm işçileri değiştirdiğini, bilinç açıklığı yaratılan, güveni arttıran bir dönem olduğunu söyledi.

“Greif direnişi kimlerin emek mücadelesinin yanında olduğunu, kimlerin yanındaymış gibi görüldüğünü açığa çıkarttı” diyen Purhan yeni Greifler yaratma iddiasıyla tüm işçi havzalarında mücadelenin sürdüğünü belirtti.

Kadın işçilerin güç kattığı direniş

Öncü kadın işçilerden **Emel Özyön** sunumuna 7 yıllık konfeksiyon işçisi olduğunu aktararak başladı. Greif’teki sömürü koşullarına dikkat çeken Özyön, 8 Kasım eylemiyle taşeron işçilerde oluşan etkiyi vurguladı.

Direnşte kadın işçilerde oluşan değişimi vurgulayan Özyön, Emekçi Kadın Komisyonu’nun etkinlik ve eylemlerini aktardı. Kadın işçilerin direnişi güçlendiren, pratikler üreten, pasifleşmeyen bir süreç işlettiklerinin altını çizdi.

Özyön, “Bu daha başlangıç mücadeleye devam” şiarıyla yola çıktıklarını ve bu şiarla bu mücadelenin sürdüğünü vurgulayarak sunumunu bitirdi.

Direnşte bir cephe: Sendikal bürokrasiye karşı direniş!

Örgütlenme sürecinin başından itibaren yer alan ve sağlıklarını nedenleriyle fabrikadan ayrılınca DİSK Tekstil Sendikası Esenyurt Bölge Temsilcisi olarak sürece devam eden **Engin Yılın** sunuma sendikaya bakışı anlatarak başladı.

Sendikaya üyelik sürecinde iki anlayışın ilk adımından itibaren açığa çıktığını, sendika bürokratlarının yöntemlerinin sınıfın gerçek bir örgütlülüğünü yaratmaktan uzak olduğunu aktardı. Masa kurup üyelik yapma sınırında bakılan üyelik süreci karşısında bölüm komitelerinin toplantılarına dayanan eğitim süreciyle devam eden bir örgütlenme süreci işlettiklerini söyledi.

Yılın Greif’teki örgütlülüğün gücü görüldükten sonra fiilen Çorlu temsilciliği ve burada örgütlenecek bir fabrikanın ardından şube başkanlığı önerisiyle uzaklaştırılmaya çalışıldığını anlattı.

Rıdvan Budak’ı sürece katma girişimlerinin geçirildiğini, aynı süreçte Budak’ın seçim toplantılarında koşturduğunu anlattı.

TİS toplantısında patronun yanında saf tutan Budak’ın “Bu taleplerin bu ülke koşullarında alınabileceğini mi düşünüyorsunuz?” diyerek Greif temsilcilerine karşı geldiğini aktaran Yılın, işgal kararı karşısında sendika bürokratlarının ilk açıklamasına vurgu yaptı. İşçilerin bir cephenin de sendika bürokratlarına karşı olacağını bilinciyle direnişi ördüklerini söyledi.

Şirket, DİSK Tekstil ve DİSK bürokrasisi ortaklaştı!

DİSK Tekstil’in tutumuna karşı Arzu Çerkezoğlu’nun ‘sendikanın iç işleyişine karışamayacağı’ mazeretine ve DİSK etkinliğinde yaşananlara, göstermelik ziyarete değinerek DİSK yönetiminin işgal karşısındaki tutumunu anlattı.

DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan’ın direnişe karşı yaratmak istediği provokasyon girişimine dikkat çeken Yılın, bu süreçte de DİSK yönetiminin atıl kalan tutumunu detaylarıyla aktardı.

Süleyman Çelebi’nin DİSK Tekstil döneminde Greif grubundan ÜNSA’daki TİS’te taşeronu kabul eden ilk imzayı atan kişi olmasına rağmen ‘arabulucu’ olarak öne çıkarılmasındaki DİSK’in bakışı anlatıldı.

DİSK Tekstil Genel Merkezi’ndeki nöbet sürecinde karşılaştıkları tehditler ve DİSK yönetiminin de Budaklar’la ortaklaşan tutumlarını hatırlattı. Yılın hem bürokratların hem de Greif yönetiminin sözleşmeden kaçışta ortaklaştığı süreci anlattı. TİS ve protokol imzalanmasına değinerek bürokratları teşhir eden süreci anlattı.

Sunumların ardından diğer direnişlerden farkı olan üretime gelen gücü vurgulandı. İşçilerin genel olarak gasp edilen hakları için fabrika kapandıktan ya da işten atmanın ardından mücadeleye girdiği, fakat Greif’te bunun hak alıcı bir mücadele adımı olduğu anlatıldı.

Hollanda’dan FNV Sendika temsilcisi Ali Solmaz’ın mesajıyla ilk bölüme ara verildi.

İkinci bölüm 141 gündür direnen Senapa Stampa direnişçisi **Salih Savaş**’ın konuşmasıyla başladı. Tek

başına direnen Savaş, hakları için direnişi tüm zorluklara rağmen sürdürdüğünü anlattı. Savaş "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganını bütün salonla birlikte atarak konuşmasını bitirdi.

Ardından kürsüye Punto direnişçisi **Haydar Yeşil** çıktı. "Greif işçileri işçi sınıfının yolunu açtı" diyerek Greif işçilerinin taşeronla karşı büyük mücadelesi kazansaydı belki Soma'daki katliamın da önüne geçilebileceğini söyledi.

Feniş direnişçilerinden **Mehmet Doğan**, gasp edilen haklara karşı sendika bürokratlarının uzlaşmacı tavrını da aşarak başlayan işgal eylemini anlattı. Sendika bürokratlarının iki ay önce işgali terk ettiğini söyleyen Doğan, bürokratların ihanetini anlatana kadar direnişi sürdüreceklerini söyledi.

M&T Reklam direnişçileri, Kocaeli Üniversitesi Hastanesi'nden taşeron sağlık işçileri, Okmeydanı Hastanesi'nden etkinliğe katılamayan direnişçiler olduğu hatırlatılarak süren tüm mücadeleler selamlandı.

Kavel'den Greif'e, uzlaşmacı-ihanetçi bürokrasiye karşı mücadele sürüyor

İkinci bölümün ilk sunumunu Çağdaş Hukukçular Derneği'nden **Av. Bülent Şimşek** gerçekleştirdi. Sunuma Kavel örneğini anlatarak başladı. Ortak payda olan saldırılara rağmen Şimşek, Kavel direnişinin Türk-İş'ten kopuşu yaratması ve sorunlarını çözmesinin dışında Sendikalar Yasası'nda baskın yarattığını anlattı.

Şimşek, Kavel'den yola çıkarak Greif direnişin yarattıklarına geçerken eksik olanın direnişle dayanışma olduğunu söyledi. "İşçi sınıfı Greif'le birlikte işgalin bir yol ve yöntem olduğunu gördü" diyen Şimşek sendika bürokrasisine karşı mücadele vermek zorunda kalmasına değindi.

İşçilere karşı DİSK yönetiminin de ortak olduğu protokol!

DİSK/Tekstil'in hazırladığı protokolü bürokratlarla Greif yönetiminin işçiler görmeden imzaladığı aktarıldı. Muzaffer Subaşı'nın DİSK adına attığı imzaya ilişkin 'imzanın DİSK'ı bağlamadığını' söyleyenlerin tutum almadığını vurguladı.

"ÇHD mahkeme salonlarına sıkıştırılmış bir mücadeleye inanmaz" diyen Şimşek, işçilerin hukuki sürece sıkışmadan mücadeleyi sürdürerek önemli bir tercih yaptıklarını söyledi.

Greif geriye eylem çizgisini bıraktı

BDSP temsilcisi direnişin sömürüye karşı biriken öfkeyi açığa çıkarttığını söyledi.

Greif işçilerinin iç örgütlülüğündeki güçlülüğün

sendika bürokratlarının tüm baskı ve oyunlarına karşı direnişi 106 gün sürdürmeyi sağladığı, bu gücün işgali sermaye devletin zor aygıtıyla kırmak dışında seçeneğe bırakmadığı söylendi.

Üretimden gelen gücü kullanmanın önemiyle Greif direnişinin geriye eylem çizgisi bıraktığı vurgulandı.

Kavel ve Paşabahçe örneklerine vurgu yaparak ve Greif işçilerinin bugünün en önemli sorununu hedef alarak, taşeronla karşı mücadeleyi ördüğüne dikkat çekti.

Greif, sendikaları plazalardan fabrikalara taşıdı

Greif işçilerinin Haziran Direnişi'ne gönderme yapmasının, Yatağan'dan Soma'ya mücadelenin yanında durmasının Greif işçilerindeki bakışı gösterdiğini ifade etti.

Direnişin sendikal bürokrasinin gerçek yüzünü açığa çıkardığını, sendikaları plaza binalarından çıkarıp fabrikalara taşıdığını söyledi. Sadece sınıf devrimcilerinin Greif direnişinin destekçisi olduğunu ve sınıf dayanışmasını örnek için çalıştığını söyleyerek "yeni Greif'ler yaratacağız" dedi.

Greif deneyimi ışığında sınıf mücadelesinin görevleri

Katılımcılar direniş sürecine dair soruları ve görüşlerini paylaşıırken Emekli-Sen üyesi bir emekçi Kavel sürecinde sendikaların işçilerin denetimine açık olduğunu, bugün bunun olmadığını vurguladı. Katılımcı "grevci biziz, sendika biziz" demenin gerektiğini söyledi. Bunu Greif işçilerinin başardığını söyledi.

Katılımcılardan yoğun sorular gelirken canlı aktarımlar yapıldı.

Sınıfın siyasal örgütlülüğüyle hareket güçlenecek!

Katılımcılardan BES 3 No'lu Şube Yöneticisi **Taylan Özgür Tekmil**, Haziran Direnişi sürecinin sınıf tartışmalarını yeniden canlandırdığını fakat bu tartışmalarda burjuva düzen içinde mücadeleyi savunan bir çizginin olduğunu, yüzlerini Greif gibi bir direniş sürecinde dahi sınıfa dönmediklerini söyledi. Tekmil, sınıfın öndeki engelleri aşmanın ancak kendi siyasal kimliği üzerinden örgütlenmesiyle olacağını vurguladı.

Greif'in deneyimiyle sınıf mücadelesini büyütecektir!

BDSP temsilcisi işçi sınıfını devrimcileştirme göreviyle yaklaştıklarını bunun ihtiyacı olan araçlar ne

ise onun hayata geçirildiğini söyledi.

Taşeronla karşı mücadelenin bugün sınıfın önündeki en yakıcı mücadele olduğunu ifade eden **BDSP temsilcisi** Maltepe direnişi deneyimi, Taşeron İşçileri Kurultayı, Greif işgali ve Greif konferansının bu deneyimleri büyüten taşeron sistemine karşı mücadele için örüldüğünü ifade etti.

Greif direnişinin yarattıklarına dikkat çeken temsilci, bundan sonraki süreçte sınıfın yeni halkalar ekleyerek bu çizgiyi büyüteceğini söyledi.

Gençlik Greif'ten öğreniyor

Devrimci Liseliler Birliği'nden bir genç söz alarak direniş fabrikasına gittiğindeki gözlemlerini aktardı ve fabrikada okuduğu şiirin kendisi için anlamını vurguladı. Genç bir metal işçisi, genç işçilerle 10-15 yıllık işçilerin nasıl buluşturulduğunu sordu. Konya Ekim Gençliği'nden bir üniversiteli de söz alarak DİSK bürokratlarının tutumuna karşı bundan sonra ne yapılacağını sordu.

Sunum yapanların son sözleri cevaplarla birleşirken direnişin deneyimi bir kez daha vurgulandı.

ÇHD'den **Av. Bülent Şimşek** son sözünde kendisine soru gelmemesine dikkat çekerek Greif direnişinin işçilerin kendi mücadelesini öne çıkartmasının doğal bir sonuç olduğunu söyledi.

Sınıf devrimcileri çizgilerinde yürümeyi sürdürecektir

BDSP temsilcisi, Haramidere'de fabrika önlerinde kurşunlanan, Greif'i örgütleyen sınıf devrimcilerinin mücadeleyi sürdüreceğini söyledi. Temsilci gelen bir soru üzerine Greif direnişinde DİSK'in geleceğini gördüklerini, bu mücadelenin bürokratlara karşı da sürdürüleceğini söyledi.

Emel Özyön "İşçilerin ancak birleştiğinde her şeyi değiştirebileceğini gördüm" dedi. Komisyon kurulmasını hatırlatarak direniş sürecinde kadın işçilerin kendi özgüvenlerini kazandığı söylendi.

Yeni Greif'lerle sınıf mevzileri geri kazanılacaktır!

Greif direnişçilerinden Ayhan yeni fabrikalarda işe başladıklarını belirtti ve yeniden karşılarına çıkacak bu bürokratlara karşı yöntemin detaylandırılmasını istedi. Orhan Purhan sendika bürokratlarının Greif'te titredığını yeni Greif'ler yaratıldıkça sarsılıp yıkılacaklarını vurguladı.

Haziran Direnişi yaşandığında eylemcilere tepki duyan işçilerin 10 Şubat'ta işgale çıktıklarındaki sloganıyla sınıf mücadelesinin nasıl değiştirici etki taşıdığını vurguladı. "DİSK/Tekstil, tekstil işçilerinin sendika mücadelesinin önünde engel" diyen Purhan, DİSK yönetiminin buna arka çıkmasını rağmen DİSK'in işçi sınıfının bir mevziisi olduğu ve yeni Greif'lerle bürokratlardan arındırılacağı söylendi.

Eğin Yılgin emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleyi sürdüreceklerini, işçi sınıfının kurtuluşu için şehit düşen devrimcilere, İzmir'de tutsak düşen komünistlere bu mücadeleyi armağan ettiklerini söyledi.

Program Greif işçileri toplantılarında olduğu gibi Eğin Yılgin bir şiir okudu. Ardından salondaki tüm kitle ayağa kalkarak hep birlikte "İşgal, grev, direniş!" sloganını haykırdı. Etkinlik bu sloganın atılmasından sonra sona erdi

Ekim Gençliği II. Yaz Kampı:

Öğreniyor, öğretiyor ve üretiyoruz!

7 Temmuz'da başlayan Ekim Gençliği II. Yaz Kampı'nda, 12 ilden liseli ve üniversiteli gençlik buluştu. "Gençliğin devrimci birliği için buluşuyoruz" şiarıyla ikincisi gerçekleştirilen Ekim Gençliği Yaz Kampı için, İzmir Seferihisar Alp Ata Tatil Köyü'nde bir araya gelindi.

Kolektivizmin damgasını vurduğu Kampta, alandaki tüm çalışmalar ve organizasyonlar oluşturulan ekiplerin çabasıyla örgütleniyor. Atölyelerde yaratıcılığın sınırları zorlanırken, seminerle politik tartışmalar yürütülüyor, deneyimler ele alınıyor. Kamp programında deniz ve serbest zamanlarla kaynaşma ve paylaşım pekiştiriliyor.

Kolektivizm damgasını vurdu

Yol yorgunluğunu öğleden sonraki serbest programda deniz keyfini yaşayarak atan gençler kamp alanında kütüphane de oluşturuldu.

Kampın ilk gününe kolektivizm damgasını vurdu. Kamp alanındaki tüm çalışmalar ve organizasyonlar kolektif bir çabayla örgütleniyor. Özellikle mutfak bölümünde görev alan ekipler sabah, öğle ve akşam yemeklerinde hummalı bir çalışma içerisinde. Kampın ilk günü olması nedeniyle yaşanan bazı ufak aksamalar ise katılımcılar tarafından sorun edilmeyip sorunlar hızlı kolektif bir şekilde çözüldü.

12 ildeki çeşitli liseler ve üniversitelerden gençliğin devrimci birliğini yaratma hedefiyle bir araya gelen gençler kampın ilk gününde Haziran Direnişi ruhunu kamp alanındaki üretimlerine yansıttı.

4'er kişilik çadırların her birine ortak olarak belirledikleri isimler veren katılımcılar çadırlarının tabelalarını kendi hazırladıkları dövizlerle süslediler.

Bazı çadırlara "Kızıl Bursa", "Ve Sanat", "Mala Karkeran", "Ümit Altıntaş Geceyle Batmayan Güneş" isimleri verilirken kamp alanında çeşitli bölgelere "Berkin Elvan Sokağı", "Haziran Direnişi Meydanı" tabelaları yerleştirildi.

Ayrıca sunumlar ve diğer toplantıların yapılacağı etkinlik alanına devrimci önderlerin yansıra devrimci aydın ve sanatçıların fotoğrafları asıldı. Mahir, Deniz, İbo, Mazlum, Yılmaz Güney, Nazım Hikmet, Ahmed Arif, Ernesto Che Guevara'nın resimleri kamp alanının dört bir köşesinde yer aldı.

Kamp alanına "Greif işçilerinin yolundan ileri! İşgal grev direniş!", "Gençliğin devrimci birliği için ileri!", "Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı" pankartları asıldı.

Tüm yerellerin kamp alanına ulaşmasıyla birlikte planlama toplantısına geçildi. Toplantı devrim ve sosyalizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından bir açılış konuşması yapıldı. Konuşmada bu yıl gerçekleştirilen kampın önemine vurgu yapıldı. Gençliğin bir yıllık süreçteki pratiğinin özetlendiği konuşmada bu harekete müdahale ihtiyacının ürün olan devrimci birliği yaratma tartışmalarına değildi. Kampın her aşından tarihsel öneminin büyük olduğu vurgulandı.

Bu vurguların ardından kampın teknik planlamalarına geçildi. Komite ve atölyeleri oluşturmak için çağrılar yapıldı. Bir haftalık kamp

programı özetlendi. Ardından atölye yürütücülerine söz verildi. Atölyeleri örgütleyecek bileşenler atölyeler hakkında bilgi verdiler. İmge-resim, tiyatro, video-kurgu, felsefe, bilişim, ilkyardım, dil, müzik dallarında yapılacak atölyeler için kayıt masası oluşturularak toplantı bitirildi.

Kampın açılış konuşmasının ardından başlayan atölye kayıtları ise katılımcılar tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı.

Kampın ilk günü akşamında yemeğin ardından başlayan açılış etkinliğinde katılımcılar Türkçe ve Kürtçe selamlandı. "Özlemine duyduğumuz dünyanın provasını birlikte yaşayacağız. Komün yaşamı burada kuracağız" sözleriyle devrim ve sosyalizm şehitleri ile Haziran Direnişi'nde katledilenler anısına saygı duruşu yapıldı.

"Bizler toplumsal mücadelenin hep en ön saflarında olduk" diyen Ekim Gençliği temsilcisi genç komünistlerin görev ve sorumluluklarının büyük olduğunu vurgulayarak başladığı konuşmasını, "Habipler, Ümitler, Haticele, Alaattinler olma mücadelesinde hepimize kolay gelsin" sözleriyle noktaladı.

DLB adına yapılan konuşmada, gençliğin devrimci birliğini yaratma mücadelesinde liselilerin de var olduğu ifade edildi. Berkin'in mücadelesini devraldıklarını ve bu mücadeleyi ciddiyetle sürdüceklerini ifade eden DLB'li, "Kampımızın başarılı geçmesi için üzerimize düşeni yapacağız" diyerek konuşmasını sürdürdü. Konuşma, sermaye devletin baskılarına değinerek "korkularını büyüteceğiz" sözleriyle sona erdi.

Gece programı, Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun eşlik ettiği Halil Sansar'ın dinletisiyle devam etti. Kartal Üç Fidan Folklor Topluluğu ise liseli gençlerden oluşan ekibiyle büyük beğeni topladı. Daha sonra sahne alan Praksis ise, farklı yorum ve tarzıyla seslendirdiği şarkılarıyla kamp katılımcılarına dolu dolu bir müzik ziyafeti yaşattı. Yol yorgunluğuna rağmen kamp kitlesi gece geç saatlerde sonraki günün programını ve yapılacak işleri komite toplantılarıyla detaylı bir şekilde planladı.

Yaratıcı aklın sentezi: Atölyeler

Ekim Gençliği Yaz Kampı'nın ikinci gün programı, "Türkiye devrimci gençlik hareketi tarihi" ve "Gençlik hareketinin güncel tablosu" başlıklı sunumlarla devam etti.

Öncelikle devrimci gençlik hareketi tarihini konu alan seminerin sunumu başladı. Hareketin doğuş yıllarına değinen sunumda özellikle 60'lı ve 70'li yıllar irdelendi. Devrimci gençlik hareketinin bağrında mayalandığı tüm gelenek ve ideolojik eğilimlerin sıralandığı sunumda TİP MDD çizgisi, YÖN hareketi ilerleyen süreçlerde ortaya çıkan FKF ve DEV-GENÇ deneyimleri tartışıldı. Bunlarla birlikte Türkiye'de gençlik hareketinin tabandan yarattığı öz örgütlülük deneyimleri de ele alındı.

Seminer ilk sunumun ardından 12 Eylül'den bugüne gençlik hareketinin tablosunu irdileyen başka bir sunumla devam etti. Sunumun ardından açılan soru-cevap bölümünde ise daha ayrıntılı tartışmalar yapıldı.

Seminer bitimine doğru kamp alanına gelen Greif işçileri, Ekim Gençliği ve Devrimci Liseliler Birliği'nin (DLB) direnişlerine sundukları katkıyı selamladı ve kampta bulunmaktan onur duyduklarını belirtti.

Kamp, gerçekleştirilen seminerlerin ardından atölye çalışmalarına devam etti. Atölyelere ilgi yoğun olurken burjuva eğitim sisteminin klasik öğreten-öğrenen ilişkisi ortadan kaldırılarak kolektif bir üretim hayata geçirildi. Atölyeler bir yandan farklı illerden gelen gençlerin tanışmasına ve kaynaşmasına vesile olurken aynı zamanda yaratıcılığın sınırlarını zorladı.

Felsefe atölyesinde felsefeye giriş niteliğinde birtakım tartışmalar yapılırken, resim atölyesinde model çizimi uygulamalı olarak hayata geçirildi. Tiyatro atölyesinde temel tiyatro bilgileri verilerek adaptasyon egzersizleri yapıldı. Müzik atölyesinde enstrüman çalma, ve koro çalışmalarıyla yine kolektif bir emek süreci işletildi. Bunun yanı sıra dil atölyelerinde Rusça ve Kürtçe'nin kökeni ve morfolojisiyle ilgili eğitimler verildi. Bilişim atölyesinde internetin kullanımına

yönelik teknik tartışmalar yürütüldü. Halk oyunu atölyesinde ise özellikle halaylardan oluşan bir kareografiyle çalışmalar devam etti.

Atölye çalışmalarının yanı sıra kamp hayatının her anı temizliğin, yemeğin, güvenliğin vs. kolektif örgütlenmesi için planlandı. Planlamaların hayata geçirilmesiyle de sorunlar bir bir çözüldü.

Atölyelere etkin biçimde katılan kamp katılımcıları atölye çalışmaları sonrasında da gruplar halinde sohbetlere devam ettiler. Serbest zaman ve akşam yemeği sonrası Greif deneyiminin tartışıldığı söyleşi gerçekleştirildi.

Greif işçilerini temsil Engin Yılgin ile gerçekleştirilen söyleşi başlarken, Avrupa Ekim Gençliği'nin, Seferihisar'da düzenlenen kampa gönderdiği mesaj okundu. Yaz kampının başarılı geçmesini dileyen Avrupa Ekim Gençliği, gençliğin devrimci birliğini yaratma mücadelesini selamladı. Mesajda kampta yürütülen tartışmaların Avrupa Ekim Gençliği'nin yolunu açtığı söylendi.

Daha sonra söz alan Engin Yılgin Greif'teki örgütlenme sürecini anlattı. İşçileri örgütlenmeye iten nedenleri sıraladı. Sendikalaşma sürecinde işçilere yönelik eğitim çalışmalarından bahseden Yılgin, taban örgütüllüklerine verilen önemin altını çizdi. İşgal eylemini de ayrıntılı bir biçimde anlatan Yılgin'in konuşmasının ardından soru-cevap bölümüne geçildi. Oldukça canlı geçen ve soruların arka arkaya sıralandığı söyleşi "İşgal, boykot, direniş!" sloganıyla son buldu.

Birlikte öğreniyor, öğretiyor ve üretiyoruz

Ekim Gençliği Yaz Kampı'nda 3. güne seminer hazırlıklarıyla başlandı. Seminerin sunumuna geçilmeden önce ise basın komitesinin hazırladığı haber derlemeleri sunuldu. Komite günlük gazetelerin manşetlerinden seçilen haberleri katılımcılara aktardı.

Ardından "Politika, örgüt, güç ilişkisi" konulu seminere geçildi. Sunum örgütün-örgütlerin politikanın kitlelere taşınmasında ve insanların taraflaştırılmasında en temel araçlardan biri olduğu vurgusuyla başladı. Güç olmak için politika yapmak gerektiğinin ve uygun araçlarla politika yapma hareketi ileriye taşıma, gençliğin devrimci potansiyelini hayatın içerisinde örgütlü bir güce dönüştürme ihtiyacının altı çizildi. Haziran Direnişi sonrası yapılan forumlar örneği tartışıldı.

Sunum soru-cevap ve söyleşi bölümüyle devam etti. Bu bölümde politika ve örgüt ilişkisini kurabilmenin yol ve yöntemleri tartışıldı. Genç komünistlerin kitle hareketine müdahalede özgüvenli ve inisiyatifli hareket edebilmesinin önemi vurgulandı. Ayrıca verilen tekil örneklerle de Haziran, Soma, Berkin Elvan'ın ölümü gibi süreçlerde alınan tutumlar değerlendirildi.

Seminer bu tartışmaların ardından son bulurken verilen yarım saatlik aranın ardından atölye çalışmaları başladı.

Kamp her gün için hazırlanan dolu dolu bir programla devam ediyor. Sabah kalkışından gece uyuma saatine kadar planlanan kampta önceden belirlenmiş etkinlikler bir bir hayata geçiriliyor. Kampın en eğlenceli ve öğretici kısmı olan atölyelerde hem teorik hem de pratik eğitim çalışmaları gerçekleştiriliyor.

Atölyelerde ikinci günde de katılım oldukça yüksekti. Felsefe Atölyesi'nde "İnsanı hayvandan ayıran nedir?", "Madde mi, düşünce mi önce gelir?", "Sokrates'in bilgi ve ahlak felsefesi", "Bildirim tek şey

hiçbir şey bilmediğimdir, sözüne atfen felsefi kuşkuculuk" tartışıldı. Halk Oyunu Atölyesi'nde birçok halay türü öğrenilirken Kürtçe ve Rusça atölyelerinde kelime bilgisi verilmeye devam edildi. Video-kurgu Atölyesi'nde programlar hakkında bilgi verildi ve seçilen bir video-kurgu programının üzerinde çalışıldı. Kampın sonuna kadar üç tane video çıkarma hedefi konuldu. Fotoğraf Atölyesi'nde temel fotoğraf bilgisi olmayanlara temel birtakım bilgiler verilirken, bu alana hakim olanlara çekim teknikleri üzerine bilgi veriliyor. Müzik Atölyesi'nde son gün sunulmak üzere şarkılar belirlendi ve müzik alanında yetkinleşebilmeleri için adımlar atıldı. Bilişim Atölyesi'nde kapitalizmde bilişim konusu bir sunum için hazırlıklara başlandı ve temel güvenlik önlemlerini içeren bir slayt hazırlandı. İmge Atölyesi'nde yaratıcılık üzerine tartışmalar yürütüldü. Farklı yerelerde yapılan imgesel araçlar incelendi. Tiyatro Atölyesi'nde jest, mimik ve beden kullanımına dayalı drama çalışmaları yapıldı. Resim Atölyesi'nde de kara kalem çizimlere devam edildi.

Atölyelerin ardından iki saatlik dinlenme süresi bırakıldı. Bu zaman diliminde denize gidenler, kitap okuyanlar, sohbet edenler olurken akşam yemeği hazırlıkları da yine komiteler aracılığıyla kolektif bir şekilde hazırlandı.

Yemeğin ardından program kültür-sanat söyleşisiyle devam etti. Giriş mahiyetindeki sunumun başında Cristopher Caudwell tanıtıldı ve özgürlük kavramının tarihi aktarıldı. Daha sonra "Özgürlük nedir?" sorusu soruldu ve farklı sınıflara mensup insanlar açısından ne anlam ifade ettiği, somut örneklerle incelendi.

Sunumun ardından söyleşiye geçildi. Bu bölümde söz alan bir işçi kendi fabrika deneyimi üzerinden işçilerin özgürlük algısını irdeledi. Başka birisi yine kendi yaşamından örneklerle sınıf açısından bireysel özgürlüğün ne demek olduğunu aktardı. Özgür irade, kadın-toplum-birey özgürlüğü noktasında anlamlı tartışmalar yürütüldü.

9 Temmuz 2014 | İzmir

9 Temmuz 2014 | İzmir

9 Temmuz 2014 | İzmir

Mülteciler sorunu ve devrimci sorumluluk

Almanya'nın başkenti Berlin son günlerde mültecilerin zaman zaman polisle sert çatışmalar halinde cereyan eden yoğun eylemlerine sahne oluyor.

Bir grup mülteci üç ay öncesine kadar, Almanya'nın neredeyse her yanına yayılan uzun ve dişe diş mücadeleler sunucunda Berlin'e geldi. Oranienplatz'da çadırlar kurdular, burayı adeta mesken tuttular. Burayı sadece yatılıp kalkılacak bir yer olarak değil, kendi sorunlarına az-çok kalıcı çözüm bulmak üzere çeşitli eylemler örgütledikleri bir alan olarak da kullandılar. Bununla da kalmadılar, toplumsal-siyasal her gelişmeye ilgi gösterdiler, Haziran Direnişi, Berkin Elvan protestoları, Soma madenci katliamı vb. Bu temelli eylemlerle anında temas kurdular, katıldılar, aktif biçimde desteklediler. Almanya'daki Hamburg/Rota Flora ve Lampedusa olayı gibi gelişmelere de eylemli tepkiler verdiler. İşçi ve emekçilerin zaman zaman gerçekleştirdikleri eylemlere karşı da duyarlı oldular, destek sundular.

Berlin/Oranienplatz'daki mülteci hareketi politik bir karaktere sahipti. Hareketin bu açık politik karakteri başından itibaren Alman devleti ve polislerinin dikkatini çekiyordu, bunun ifadesi her eylemleri onları iyiden iyiye rahatsız ediyordu. Nihayet, üç ay önce bu rahatsızlıklarını dışa vurdular. Oranienplatz'daki mültecilere saldırdılar, burada kurulu çadırları söktüler. Bunun üzerine, burada uzun süredir birarada kalan mültecilerin ezici bölümü, bu kez, Ohlauer Caddesi'nde bulunan Gerhard-Hauptman Schule'yi işgal ettiler. İçlerinden beş kişi de açlık grevine başladı. Berlin polisi onları buradan da söküp atmak için harekete geçti, Yeşiller Partisi'nin Kreuzberg ilçe teşkilatının çağrısını da bahane ederek, mültecilerin okulu boşaltmasını istedi. Ortam yeniden gerildi. Semt esnafı, semtte oturan emekçiler, ilericiler ve devrimci çevreler de hareketele, polis saldırısına tepki gösterdiler. Kreuzberg ve çevresinde oluşturulan kuşatmaya rağmen binlerce insan mültecilere yardıma koştu, destek eylemleri gerçekleştirdi. En caydırıcı eylemi ise, yine mülteciler ortaya koydu. Okulun çatısına çıktılar ve atlama uyarısında bulundular.

Buradaki hareketlilikle eşzamanlı biçimde, AB'nin merkezi Brüksel'de de mülteciler sokağa çıktı. Bir grup mülteci Avrupa Parlamentosu önünde bir basın açıklaması yaptı. Bununla da yetinmediler, Brüksel'deki Alman Konsolosluk'u işgal ettiler.

Tüm bu gelişmeler üzerine şimdilik mültecilere dönük saldırı durdurulmuş bulunuyor. Belin'dekiler işgal ettikleri okulda kalmaya devam ediyorlar. Sorunlarının yoluna konulacağı yönlü bazı sözler de edildi. Ve dahası, bu aynı dönemde, ilticacılar yasasında bazı değişiklikler yapılmakta.

Ne var ki, özünde değişen birşey yok. Sorun, başta Almanya olmak üzere, Avrupa'da yeniden ve daha bir ağırlaşarak varlığını koruyor. Mülteciler yasası da, tümüyle yanılsama niteliğindeki kimi değişikliklere karşın, gerici karakterini koruyor.

Koşullar değişti, sorun daha da ağırlaştı

'80'li yıllarda dünyada ve tek tek ülkelerde yaşanan gelişmeler, askeri-faşist darbeler, gerici savaşlar, iç çatışmalar kaçınılmaz biçimde Avrupa'ya doğru kitlesel mülteci dalgalarına yol açtı. Avrupa, Almanya başta

gelmek üzere, esaslı politik olan mülteci akınına sahne oldu.

Dönemin ilk yılları, ağır bir yıkımı yaşasa da devrimci mücadelenin değişik biçimler olarak sürdüğü yıllardı. İltica hakkı ilericiler insanlığın uzun yılları alan ve ağır bedellere mal olmuş bir kazanımıydı. Henüz kaba biçimde yok sayılan, tanınmaz, itibardan iyice düşen bir durumu yoktu. Tam tersine, özellikle politik sürgünlerin hissedilir bir itibarı vardı. Bu ilk yıllarda, oturum hakkı almak için demokrasinin rafa kaldırıldığı, insan haklarının ayaklar altına alındığı, gerici-faşist bir rejimin hüküm sürdüğü bir ülkeden gelmek yeterliydi. Nitekim, bu dönemde iltica başvurularının neredeyse tümü karşılık buldu. Bunun sonucu olarak, Almanya başta olmak üzere, Avrupa binlerce politik mültecinin zorunlu olarak mesken tuttuğu bir toprak haline geldi. Sovyet ve Doğu Bloku'nun dağılması sırasında bu kez bu ülkelere gelen bir mülteci akınına sahne oldu Avrupa. Halka genişledi, mülteci sayısı iki katına çıktı. Sorun da buna koşut olarak büyüdü.

Bu dönemde mültecilerin az-çok kabul edilebilir hakları vardı. Belli kısıtlamalara rağmen ilticacılar rahat hareket edebiliyor, seyahat yapılabiliyordu. Resmi kurumların verdiği parasal desteklerin yanı sıra, kimi ülkelerde çalışma hakları da vardı mültecilerin. İlişkiler kurmak, toplumsal-siyasal yaşama katılmak için şartlar uygundu. Yer yer polisin ve resmi kurumların ırkçı-faşist muamelelerine rastlansa da, hala sınırlar aşılmamıştı. En önemlisi de, yerli toplum, tıpkı göçmen işçilerin ilk geldikleri dönemdeki gibi politik sürgünlere yakınlık gösteriyordu.

Sovyet ve Doğu Bloku'nun çözülüp dağılması, aynı zamanda bu alanda da bir milat oldu. Nasıl ki bu gelişme işçi ve emekçilerin tarihsel tüm kazanımlarına dönük kapsamlı ve acımasız saldırılar için bir vesile olduysa, benzer biçimde ilticacılar için de aynı şeyi ifade etti. Demokratik hak ve özgürlükler budanmaya başlandı, polis devleti uygulamaları hız kazandı. İrkçı-faşist akımlar yeniden boy göstermeye başladı. Güç oldular. Buna paralel gelişme ise, iltica yasasının gitgide gerileştirilmesi, iltica hakkının iyice kullanılmaz hale getirilmesi, sınırdışı uygulamaların artması oldu. Bu durum zamanla çok daha belirgin bir

Almanya'da 'açlık ücreti' kabul edildi

Federal Meclis, kabul ettiği açlık ücretinin bütün sektörlerde uygulamasına da sınırlar getirerek kimin meclisi olduğunu ve SPD tarafından "tarihi boyutlarda sosyal reform" olarak tanıtılan yasanın kimler için "tarihsel" fırsatlar sunduğunu da göstermiş oldu.

- Buna göre;
- Uzun süreli işsizler istihdamlarının ilk altı ayında asgari ücretin dışında kalacaklar.
- 18 yaşın altında çirak ve gençler asgari ücretin altında çalıştırılabilecek.
- Stajyerler üç ay boyunca asgari ücretten muaf tutulacaklar.
- Gazete yayıncıları yasanın yürürlüğe gireceği 2015 yılında çalışanlarına, asgari ücretten yüzde 25 ve 2016 için ise yüzde 15 daha az ücret

ödeyebilecekler.

- Mevsimlik işçiler için öngörülen çalışma koşulları ise, mevcut kölelik koşullarında çalışmalarının yasallaştırılmasından başka bir anlama gelmiyor. Bu alanda çalışanların asıl kitlesini göçmen işçiler oluşturuyor.

- Mevsimlik işçilerin konaklama ve yemek maliyeti telafi edilmeli diye buyuran yasa, ayrıca, mevsimlik işçilerin artık sosyal sigorta kapsamında olmadan, bir yılda 70 gün istihdam edilebilmelerini legalleştiriyor. Alman Sendikalar Birliği'nin (DGB) Federal Gençlik Kongresi yoksullukla mücadele edebilmek için asgari ücretin 12.40 avro, Wohlfahrtsverband (Refah Birliği) ise asgari ücretin 13 avro olmasını istemişlerdi.

Kabul edilen ve 8.5 avro olarak belirlenen asgari ücret Almanya'da açlık sınırı anlamına geliyor.

hal aldı. Zaman içinde iltica akını en alt düzeye indi. Almanya'da ise neredeyse yok denecek hale geldi.

Kısacası, belli bir tarihten beridir ilticacıların ilk yıllardaki koşullarından eser yok.

Şöyle ki, bin bir çile ile Avrupa ülkelerine gelen mülteciler apar-topar, etrafı tel örgülerle çevrili, geldikleri ülkelerdeki kapalı cezaevlerini aratmayan, merkezi mülteci kamplarına dolduruluyorlar. Parasal destek en alt düzeye inmiş bulunuyor. Esasında para da verilmiyor, yerine alış-veriş fişleri veriliyor. Her şey izne bağlı, seyahat etmek iyice sınırlandırılmış. İlişki kurmak, toplumsal yaşama katılmak hayli meşakatli hale getirilmiş bulunuyor. Dahası, insani muameleden eser kalmamış. Mülteciler birer asalak, devletin sırtına bindirilen bir yük gibi görülüyor. Aşağılanıyorlar, dışlanıyorlar. Yılıp kaçmaları için herşey yapılıyor. Kısacası günümüz mültecileri tam bir esir muamelesi görüyor, kaldıkları yerler de birer esir kampıdır.

Mülteci dramı kapitalizmin ve burjuva demokrasisinin utancıdır

İlerici insanlığın kanayan yarısı olan mülteci sorunu ve dramı, kapitalist-empyralist sistemin eseridir. Binlerce, on binlerce yoksul, çaresiz ve umutsuz insanı ülkelerinden koparan, yollara düşürüp başka topraklarda birer rehine gibi yaşamaya mahkum ve mecbur eden empyralist haydutlardır. Okyanusların karanlık sularına gömülen gemilerde yaşamını yitirenlerin, sınır boylarında kurşunlananların sorumlusu da onlardır.

Bu sorun gitgide büyüyor. Bir büyük drama dönüşüyor. Buna yol açan da, bir kez daha, 11 Eylül saldırısı ile başlatılan empyralist savaşlar serisidir. Afganistan, Irak, Libya ve şimdi de Suriye'de yanmakta olan empyralist-gerici savaşlardır. Dünyanın pek çok yerinde kışkırtılan iç savaşlardır. Başta ABD olmak üzere bir bütün olarak empyralist sistemin desteklediği ve ayakta tuttuğu gerici-faşist devletlerdir.

Sistemin soruna çözümü yoktur. O sadece ve sadece, Afganistan, Irak, Libya, Suriye, Filistin, Kürdistan, Filipinler vb. coğrafyalarda sebep olduğu büyük acılara ve yıkımlara, somut olarak da, Lampedusa örneğindeki gibi kitlesel katliamlara yol açmaya muktedirdir. Hamburg/Rota Flora örneğindeki gibi polis sürülür ile mültecilerin ve onlarla birlikte ilerici

ve devrimcilerin, bu insanlık dramına seyirci kalmayıp, mültecilerin yardımına koşan emekçilerin üzerine salan, korkakça, kentte bir anda bir olağanüstü hal durumu ilan eden, yasak bölge uygulamalarına başvurmaya yeteneklidir.

Devrimci görev ve sorumluluk

İlticacılar sorunu uzun yıllardır sahipsizlik durumu yaşamaktadır. Sadece toplum nezdinde değil, ilerici ve devrimci güçler de uzun yıllardır soruna ilgisiz kalmışlardır. Açık bir duyarsızlık durumu söz konusudur. Bu ancak belli dönemlerde ve geçici bir süre için olabilmıştır.

Herşey bir yana '80'li yıllardaki ciddiyetle politik ilticacıların sorunlarına sahiplenme, çözümü için seferber olma, toplumun gündemine taşımak için çok yönlü politik ve pratik çalışmalardan eser yoktur. Olsa olsa zaman zaman bir iç gündemle gerçekleştirilen cezaevleri sempozyumlarından ya da uluslararası politik mülteciler günü yapılan etkinliklere katılmakla sınırlı bazı çabalardan söz edilebilir. Bu ise, mevcut tabloyu değiştirmez.

Şimdi bu zaafiyete son verme, yeniden duyarlı olma zamanıdır. Yasak savma kabiliinde ve üstelik de gelgeç çalışmalarla kendimizi avutamayız. Devrimci basında Berlin'deki politik harekete ilişkin haberlere son vermek de iş değildir. Organik ilişki, hareketle ciddi ilişkilenecek, kendi sorunumuz olarak görmek ve öznesi olmak, aslolan budur. Bu da yetmez, sorun yeniden yakıcı hale gelmektedir. Bu nedenle toplumun gündemine taşınmalıdır. Saldırıları ancak ve ancak bu sağlanırsa püskürtülebilir. Rota Flora ve Berlin örnekleri de bunu doğrulamaktadır.

En başta insani muamele, uluslararası bir hak olan iltica hakkının kayıtsız-koşulsuz tanınması, bu çerçevede, ayırmısız biçimde mültecilere koşulsuz oturum hakkı verilmesi, onlar için yaşanabilir meskenlerin sağlanması, başta seyahat özgürlüğü olmak üzere, toplumsal-siyasal yaşama katılmalarının önündeki tüm engellerin kaldırılması, insanca yaşamaya yeterli bir parasal destek, çalışma hakkı ve gerici ilticacılar yasaasının iptal edilmesi. Mülteciler için ileri sürülecek istemler bunlardır.

Soruna hassasiyetle yaklaşmak, yeniden toplumun gündemine taşımak ve bu istemler için mücadele görev ve sorumluluğu önümüzde durmaktadır.

Yeni bir vurgun alanı: Karayolları ücretli olacak

CDU/SPD büyük koalisyon hükümeti, tekellerin yıllardır yapmak isteyip de yapamadıkları karayollarının ücretli olması taleplerini yerine getirmek için hazırladıkları planı kamuoyuna açıkladılar. CDU'lu Ulaştırma Bakanı Alexander Dobrindt tarafından hazırlanan yasa taslağına göre, geçiş ücretleri Almanya'da tüm karayolları ağı için geçerli olacak. Almanyalı sürücüler yıllık 150 avro ödeyecek. Buna karşılık motorlu taşıtlar vergisinde indirimle gidilecek. Bu indirimin ne kadar olacağı ise açıklanmadı.

Yabancı sürücülerin ise 10 günlük taşıt pulu (vinyet) için 10,2, aylık pul için ise 20 avro ödeyecekleri açıklandı. Böylece sadece 'yabancı' sürücülerden yılda 625 milyon avro vurgun elde edilecek.

Empyralist hükümet, karayollarının ücretli olmasına karşı oluşan tepkiyi etkisizleştirmek için, yasadışı ırkçı ayrımcılık yaparak gerici-milliyetçi önyargıları kışkırtma yoluna gitti. Gericiler bulvar gazetesi *Bild*, internet üzerinden alelacele bir kamuoyu yoklaması(!) yaptırarak ortaya çıkan milliyetçi sonuçları yayınladı hükümete destekte bulundu. *Bild* "42 bin katılımcının yüzde 59'unun 'çok güzel, nihayet yabancı sürücüler de geçiş ücreti ödeyecekler' dediklerini" yazdı.

Federal hükümet geçen hafta belirlediği 8,5 avro asgari ücretle işçi pazarını, çifte vatandaşlık yasasıyla tekellerin yedek işçi ordusu taleplerini güvenceye alma çabasına, karayollarının ücretli yaparak kapitalist tekeller yeni bir gelir-vurgun kapısı açacak.

Elbette sansasyonel, gerici-milliyetçi *Bild* gazetesinin kendi sitesi üzerinden açtığı yoklamaya kısa zamanda en çok gericiler ve milliyetçiler katılacaktır. *Bild* gazetesinin sonuçları(!) "çok güzel, nihayet yabancı sürücüler de geçiş ücreti ödeyecekler" diye veriş tarzı da, bu alçakların iğrenç amaçlarına açıklık getiriyor.

8,5 avro açlık ücreti gibi, karayollarının ücretli olması da emekçilerin birliğini bölmek için başta en çok 'yabancılar' hedefliyor gibi olsa da, tekellerin bu saldırısından Alman emekçiler de kurtulamayacaktır.

Arjantin iflase gidiyor, işçiler sokaklarda!

Arjantin hükümetinin 2000'li yılların başındaki krize benzer bir şekilde borçlarını ödeyemeyeceğini açıklaması emekçilerde büyük öfke yarattı. Otomotiv işçilerinin en ön saflarda yer aldığı gösteride işçiler, krizin faturasını işçilerden çıkarmaya çalışan Lear firmasına tepki gösterdi. Sendika sekreteri Vitaliy Krovesheev, Lear şirketinin ekonomik durgunluğu gerekçe göstererek planladığı işçi kıyımına karşı "Bütün bunların sebebi Christina Fernandez'in hükümetinin empyralistler ile iş yapması ve bir kez daha onlarla borç pazarlığına girmesi; mevcut borç batağı. Bütün bunlar yüzünden Amerikalı şirket sahipleri ile mükemmel ilişkilerini sürdürmek zorunda olması bunların sebebi" şeklinde konuştu.

Emekçilerin demokratik ve meşru gösterileri ise polis tarafından saldırıya uğradı. Polisin gösterilere tahammülsüzlüğü, derinleşen ekonomik krizde sermayenin emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırıları ile birlikte polis terörünü de devreye sokacağının sinyali verdi.

Polisin gösterilere saldırması sonucu binlerce işçi ve emekçi ile polis arasında çatışmalar yaşandı. Polis, birçok kişiyi gözaltına aldı.

ABD yüksek yargısı, Buenos Aires hükümetini, 30 Temmuz'a kadar borçlarını ödemeye mahkum etti. Arjantin devleti ABD yüksek yargısının kararını yerine getiremezse 12 yıl sonra ikinci defa iflasını açıklayacak.

Arjantin'de faaliyet gösteren ABD tekelleri, 2002'de borçlarını ödeyemez duruma düşüp kendilerine devlet tahvil öneren ve büyük maddi kayıplar yaşamasına yol açan Arjantin'e karşı açtıkları davaları kazanmışlardı.

İsrail saldırıyor, Filistin direniyor!

İsrail'in ırkçı-Siyonist rejimi, Filistin halkına karşı vahşi bir saldırı başlattı. Üç Yahudi yerleşimcinin geçen ay kaçırılıp öldürülmesinden sonra savaş hazırlığına başlayan Siyonist rejim, Batı Şeria'da gerçekleştirdiği süre avında onlarca kişiyi katledip yüzlerce kişiyi tutukladıktan sonra, Gazze Şeridi'ni bombalamaya başladı. ABD başta olmak üzere emperyalist güçlerden aldığı desteğin sağladığı rahatlıkla hareket eden İsrail, birkez daha her tür yasa ve kuralı ayaklar altına alarak, F-16 savaş uçaklarıyla Filistin halkının tepesine bomba yağdırıyor.

Yine yıkım, yine katliam

İsrail savaş aygıtının 7 Temmuz'da havadan, karadan ve denizden başlattığı bombardıman devam ediyor. 300'ü aşkın yeri bombalayan İsrail ordusu son gelen haberlere göre 35 kişiyi katletti, 300'ü aşkın kişiyi yaraladı. Yaralıların %20'sinin ağır olduğu ve ölü sayısının ilerleyen zamanda artacağı bildirildi.

Filistin direniş hareketlerinin lider kadrolarının ailelerini hedef alan İsrail savaş makinesi, birçok evi, sakinleri içindeyken, F-16 savaş uçaklarıyla bombalayarak yerle bir etti. Bombalanan evlerin yakınlarındaki diğer evlerde de ciddi hasarlar olduğu bildirildi. Siyonist rejimin iddia ettiğinin aksine, İsrail ordusu, Gazze'de sadece direnişçilerin değil, sivil halkın evlerini de bombalıyor. Bölgenin farklı noktalarında saptanan hedefleri vuran İsrail savaş makinesi, çocukları ve kadınları da katlederek, Filistin halkını bir bütün olarak hedef alıyor. Katledilen ve yaralanan Filistinliler arasında çok sayıda kadın ve çocuğun olması, İsrail'in "toplu cezalandırma" politikası izlediğini gözler önüne seriyor.

On binlerce yedek askeri silahlıta çağırın ırkçı-Siyonist rejim, kara hareketi ile de tehdit ediyor. Buna cesaret edip etmeyeceği henüz belli değil, ancak işgalci İsrail ordusunun bombardımanları sonucu, Gazze'de yıkım ve ölümler yeniden kol geziyor. Mısır yönetiminin Refah kapısını kapatmış olması ise, durumu daha da vahim hale getiriyor. Görünen o ki, ırkçı-Siyonist rejimin vahşi saldırıları bir süre daha devam edecek.

Direnin roketleri Tel Aviv'e ulaştı

İşgalci siyonist ordunun saldırısına karşılık veren Filistinli direnişçilerin, şu ana kadar İsrail'e 200'den fazla roket attığı bildirildi. ırkçı-siyonist Benjamin Netanyahu hükümetini ve destekçilerini deni üstünde bırak roket saldırıları, İsrail'de panik yaratıyor.

Filistin direnişini ezmeye heveslenen Siyonist rejim,

ummadığı bir direnişle karşılaştı. Üç koldan devam eden İsrail bombardımanında, şu ana kadar 400 ton patlayıcı atıldığı bildirildi; bu saldırganlık Filistin direniş güçlerinin roket fırlatmalarına engel olamadığı gibi, atılan roketlerin 110 km. menzile ulaştığı bildirildi. Tel Aviv, Yafa gibi büyük İsrail kentlerine de füze atan direnişçiler, bir askeri havaalanına da roket isabet ettirmeyi başardı. Bu arada Filistinli direnişçilerin İsrail

Deniz Kuvvetleri'ne bağlı bir hücumbota saldırı düzenlediği ve yedi İsrail askerini öldürdüğü bildirildi.

Siyonist rejimin "Demir kubbe" diye adlandırdığı füze kalkanının pek bir işe yaramadığı görüldü. Filistin direnişçilerinin attıkları roketlerin sadece 29'nu etkisizleştiren Demir kubbe'ye Filistinliler, 'Tahta kubbe' diyorlar.

Kara saldırısı olursa direniriz

İrkçı-Siyonist rejimin on binlerce yedek askeri silahlıta alması, İsrail'in kara saldırısına yaptığı hazırlık olarak değerlendiriliyor. Kara saldırısını faşist-Siyonistler zaten talep ediyorlardı. Bazı kaynaklar ise, Netanyahu hükümetinin de böyle bir saldırıya hazırlandığını belirtiyorlar.

Al Mayadeen, RT.arabic gibi Arapça yayın yapan uydu TV kanallarına konuşan direniş hareketlerinin temsilcileri de, İsrail'in kara saldırısına başlama ihtimali olduğunu kabul ediyorlar. Direniş sözcüleri,

olası bir İsrail saldırısına karşı hazırlıklı olduklarını, ağır bedeller pahasına da olsa, topraklarını savunacaklarını belirtiyorlar. İsrail savaş aygıtının kara, hava, deniz bombardımanıyla kıyaslandığında, Filistin silahlı direnişinin sembolik kaldığı söylenebilir. Ancak bu haliyle de büyük bir politik etki yaratıyor ve Siyonist rejime geri adım attırabiliyor. İşgalci İsrail ordusunun 2006'da Lübnan'dan, 2008'de Gazze'den çekilmek zorunda kalması, bu direniş sayesinde mümkün olmuştur.

ABD yine suç ortağı

Bütün uluslararası yasa ve kuralları ayaklar altına alarak Gazze'yi bombalayan İsrail, birkez daha ABD'nin desteği ve suç ortaklığına dayandı.

Filistin sorununa çözüm üretmek için çalıştığını iddia eden Barack Obama yönetimi, yıllardır devam eden görüşmelerde bir arpa boyu yol alamadı. Zira diğer ABD yönetimleri gibi Obama da, ırkçı-Siyonizm'in hamisidir ve bu tutumundan dolayı, Filistin sorununun çözümüne zerre kadar katkı sunamamıştır. Sunamaz da; zira o arabulucu değil, taraftır. ırkçı-Siyonizm'in tarafındadır.

İsrail'in vahşi saldırısına dair söz söylemeyen Obama yönetimi, Filistin direnişini hedef alan açıklamalar yaparak, ırkçı-Siyonizm'in tarafında olduğunu birkez daha kanıtlamıştır. Nitekim İsrail, askeri bir saldırıyı Beyaz Saray'ın onayı ve desteği olmadan zaten gerçekleştiremez; çünkü İsrail saldırganlığı, her yönüyle ABD'nin onay ve desteğine muhtaçtır.

BM şefi ırkçı-Siyonizm'in safında

İsrail bombardımanıyla başlayan çatışmalarla ilgili bir açıklama yapan Birleşmiş Milletler (BM) şefi Ban ki

Moon, ırkçı-Siyonist rejimi değil, Filistin direnişini hedef aldı. İsrail'e "itidal" çağrısı yapan BM şefi, Filistinli direnişçilerin İsrail'e roket atmaya son vermesi gerektiğini savundu.

"Barış elçisi" pozlarına bürünmeye pek meraklı olan Ban ki Moon, bu tutumuyla, savaş ve militarizmin sefil bir piyonundan başka birşey olmadığını gözler önüne serdi. Bu arada BM Güvenlik Konseyi, Filistin Yönetimi lideri Mahmut Abbas'ın yaptığı çağrıya rağmen, İsrail saldırganlığına dair bir tutum açıklamadı.

Arap Birliği emperyalizmin güdümünde

Devam eden İsrail saldırılarıyla ilgili net bir tutum almaktan kaçınan Arap Birliği, birkez daha utanç verici bir duruma düşmüştür. Emperyalist/Siyonist güçlerin Suriye'ye karşı yürüttüğü savaşın tetikçiliğini yapan Suriye muhalefetine destek veren Arap Birliği, İsrail saldırısını altındaki Filistin halkı için kılını kıpırdatmıyor.

Arap Birliği'nin bu tutumu utanç verici; ancak şaşırtıcı değildir. Zira bu birlik Arap halklarının değil, Arap egemen sınıflarının birliğidir. Her olayda olduğu gibi, İsrail saldırganlığına karşı tutumu da ulusal değil, sınıfsaldır. Tıpkı Türkiye'de olduğu gibi, (Bazı istisnalar dışında) Arap egemen sınıflar da batılı emperyalistlerin güdümündedir. Bundan dolayı ırkçı-Siyonist rejimin saldırganlığına karşı aldıkları tutum, içi boş, laf kalabalığından ibaret bir açıklama yapmanın ötesine geçemiyor.

AKP iktidarı İsrail saldırısını kinamaktan kaçındı

AKP şefi, "Ortadoğu'nun sultanı" olma hayalleri kurduğu zaman, Filistin sorununu istismar etmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Hem kendisi hem müritleri, Filistin halkının "militan savunucusu" imiş gibi vaazlar verilerdi. Ne zaman ki sultanlık hayalleri çöktü, Filistin'i unuttu dinci-gerici şefler.

Gazze kuşatmasını yarmak iddiasıyla filo oluşturan AKP iktidarı, İsrail saldırısıyla ilgili açıklamasında ise, tarafları geçmiştensin ders çıkarmaya çağırarak, Filistin direnişini işgalci İsrail ordusuyla aynı kefeye koydu. Siyonist saldırganlığı kinamaktan kaçınan Türk Dışişleri Bakanlığı, uluslararası toplumu göreve çağırarakla yetindi.

Sultanlık hayallerinin çökmesinden sonra "Gazze'deki din kardeşleri" için kılını kıpırdatmayan AKP şefiyle müritleri, dinci-gericiliğin, -diğer burjuva akımları gibi- sefil sınıfsal çıkarları dışında hiçbir değer tanımadığını bir kez daha gözler önüne serdiler.

Filistin halkıyla dayanışma yükseltilmelidir

Emperyalistlerden, BM'den, Arap Birliği'nden, AKP dahil siyasal İslamcılardan Filistin halkına fayda gelmez. Tersine, bu güçler, ırkçı-Siyonizm'le aynı safta bulunuyor. Zira onlar, kapitalist/emperyalist sistemin temsilcilerinden başka bir şey değiller.

Filistin halkıyla enternasyonal dayanışma halkların emekçi kesimleriyle ilerici-devrimci güçlerin görevidir. İrkçı-siyonist saldırıya karşı direnen Filistin halkı, enternasyonal dayanışmayı, en çok hak eden halklardan biridir; ilerici-devrimci güçler, bu yüğit ve direnişçi halkla eylemli dayanışmayı örne sorumluluğuyla karşı karşıya bulunuyor.

İsrail onlarca Filistinli'yi katletti!

Filistin'de üç yerleşimci gencin kaçırılmasını bahane ederek saldırılarını yoğunlaştıran İsrail, Gazze'ye yönelik hava saldırısını aralıksız olarak sürdürüyor. Gazze Sağlık Bakanlığı Sözcüsü Eşref el-Kudra'nın yaptığı açıklamaya göre, İsrail ordusunun saldırıları nedeniyle 23 Filistinli hayatını kaybetti, 130 kişi de yaralandı. El-Kudra, güney kenti Han Yunus'ta bir Hamas liderinin evine düşen roket sonucu 6 kişinin yaşamını yitirdiğini, bunlardan ikisinin çocuk olduğunu belirtti.

Ayrıca, İsrail ordusunun, Gazze Şeridi'nin

güneyindeki Filistin Sağlık Bakanlığı'na bağlı bir hastaneyi hedef aldığı ve saldırıda çok sayıda kişinin yaralandığı bildirildi.

İsrail ordu radyosu tarafından yapılan açıklamada ise hava ve deniz kuvvetleri tarafından 7 Temmuz Pazartesi akşamından beri sürdürülen saldırılarda, Gazze Şeridi'nin farklı bölgelerindeki 200 hedefin vurulduğu belirtildi.

Saldırı sürecinde Gazze'den İsrail'e 117 füze atıldığı, bunlardan 29'unun 'Demir Kubbe' adı verilen füze savunma sistemine takıldığı öne sürüldü.

Yunanistan'da grevler

Yunanistan'da artan yıkım saldırıları ve kölelik dayatmaları karşısında işçi ve emekçiler yanıtını grev ve eylemlerle veriyor.

Elektrik kurumunda 2 günlük grev

Yunanistan hükümetinin sömürge şeflerinin dayatmaları sonucu elektrik kurumlarını özelleştirme kararı alması emekçilerde büyük öfke yarattı. Ülkenin elektrik kurumu PPC'de çalışan emekçiler, özelleştirme saldırısına karşı 2 günlük grev ilan ederken, kamu emekçileri ise Atina'da eylem yatı. Elektrik kurumlarındaki grev sebebiyle sanayi ve turizm sektörü büyük zorluklar yaşıyor.

Sokaklara çıkan elektrik kurumu çalışanları özelleştirme saldırısına karşı mücadelelerini, daha başlangıç aşamasında olduğunu söylüyor ve hükümet kadar muhalefet partilerine de öfkelerini dile getiriyorlar.

Yunanistan hükümeti ise emekçilerin tüm tepkilerine karşı Troyka'nın işbirliğine devam

ediyor. Hükümet, elektrik kurumlarının özelleştirilmesi konusunda kararlı olduğunu açıkladı.

Gümrük çalışanları da grevde

Yunanistan'da gündem işçi ve emekçilerin yaptıkları grevler olurken, son olarak gümrük çalışanları da greve gitti. 9 Temmuz gece saat 24.00'te başlaması planlanan grev, sabah 06.00'ya çekildi.

Düşük ücretleri ve iş güvenliği talebiyle yapılan grev 1 gün sürdü. Türkiye'de İpsala ve Pazarkule sınır kapılarının etkilendiği grev nedeniyle giriş-çıkışlar tamamen durdu.

Grev süresinde gümrüklerden sadece acil durumlar ve diplomat özelliği olan araçların geçişine izin verileceği, bunun dışında kalan tüm araçlar ve yolcular için 24 saatlik grev uygulanacağı ifade edildi.

Yunanistan'daki grev nedeniyle Türkiye'ye TIR geçişlerinin tamamen durduğu, küçük araç geçişinin yavaşlatıldığı öğrenildi.

Mısır'da yeni yönetimin ilk icraatı zam furyası

Geçerli oyların %96'sını alarak cumhurbaşkanı seçilen eski Genelkurmay Başkanı ve Savunma Bakanı General Abdulfettah el Sisi, ilk icraatıyla burjuvaziye hizmet etmeye hevesli olduğunu belli etti. Akaryakıt, doğalgaz ve elektrikle zam yaparak işe başlayan el Sisi, ordu üst düzey subaylarının da bir parçası olduğu Mısır burjuvazisinin çıkarlarını savunmakla mükellef olduğu görüldü.

“Ekonomideki darboğazı aşmak ve Mısır'ı ayağa kaldırmak” söylemini öne çıkaran sermayenin yeni temsilcisi el Sisi, sözünü ettiği hedeflere ulaşmak için, yükü işçilere, emekçiler ve yoksullara yıkmaya çalışıyor.

Sermayenin temsilcileri emekçileri koruyamaz

Mısır'da halk isyanlarında öne çıkan taleplerden biri, sosyal adalet idi. 86 milyonluk ülkede nüfusun %40'ının yoksulluk sınırı altında yaşadığı dikkate alınırsa, sosyal adalet talebinin emekçiler açısından taşıdığı önem, kolayca anlaşılır.

Müslüman Kardeşler (İhvan) yönetimine karşı isyan eden on milyonlarca Mısırlı emekçiden yana tutum olduğunu iddia eden el Sisi, askeri müdahale ile İhvan yönetiminin devrilmesine katkıda bulunduktan sonra öne çıkmaya başladı. Seçimlerden önce “yoksulları koruma” vaadinde bulunan el Sisi, cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturunca sınıfsal konumuna uygun icraatlara başlayarak, vaatlerini bir kenara bıraktı. Bekleneceği üzere el Sisi, daha ilk adımda burjuvaziye hizmet edeceğini belli etti. Bir kez daha görüldü ki, sermaye adına siyaset yapanların “emekçileri koruma” vaatlerinin bir kıymeti-i harbiyesi bulunmuyor; zira bu mümkün değildir.

İlk adımda fatura emekçilere!

Ülke ekonomisinin içinde bulunduğu durumun arkasına geçiren el Sisi, grevlerden duyduğu rahatsızlığı daha önce dile getirmişti. İlk icraatının petrol, doğalgaz ve elektrikle zam olması, el Sisi'nin emekçileri daha da yoksullaştırmak pahasına da olsa, burjuvaziye güclendirmeye çalışacağını gözler önüne serdi.

Zenginlerin lüks araçlarını kullandığı bezine %7 oranında zam yapan el Sisi yönetimi, halkın çoğunluğunun kullandığı doğalgazın fiyatını ise %170 oranında arttırdı. Bu zammın 50 yıl geciktirildiğini savunan el Sisi, bu oranlama ile sınıfsal refleksinin ne kadar güçlü olduğunu da gösterdi.

%7 ile %170 arasında değişen zam oranları, doğal olarak bütün tüketim maddelerine de yansıyor. Yani el Sisi yönetimi, sosyal adalet talebiyle isyan eden milyonları daha da yoksullaştıracak icraatlarla işe başladı.

İhvan'a duyulan yaygın tepkinin de etkisiyle, el Sisi'ye verilen destek, cumhurbaşkanlığı seçimleri öncesinde doruğa çıktı. Görünen o ki, daha ilk adımda emekçilerin boğazını sıkı el Sisi'ye verilen destek, işi geçmeye başlayacak.

El Sisi'nin açmazı

Bir burjuva iktidarı olan el Sisi yönetimi, doğal olarak, faturayı emekçilerin sırtına yıkarak, Mısır kapitalizmini ve burjuvazisini geliştirmeye çalışıyor. Grevlerle ilgili tutumuyla olduğu kadar, zamların oranlamasıyla da bu misyonu oynamaya hevesli olduğunu gösteren el Sisi, Mısır burjuvazisinin takdirini alsa da, işçi ve emekçilerin tutumu, -hemen şimdi olmasa bile- farklı olacaktır.

El Sisi'nin açmazı, bu noktada ortaya çıkıyor. Zira emekçilerden aldığı desteğin de etkisiyle, cüretli adımlar atan el Sisi, tam da bundan dolayı destek yitirmeye başlayacak. İcraatlarıyla sermaye sınıfının temsilcisi olduğunu kanıtlayan el Sisi yönetiminin, işçi ve emekçilerle -uzak olmayan bir gelecekte-, karşı karşıya gelmesi kaçınılmazdır.

“İhvan tehdidi”

Zam kararını TV kanallarından halka seslenerek ilan eden el Sisi, “Mısır'ı ayağa kaldırma, bölgesel bir güç olarak rolünü oynamasını sağlama ve Arap dünyasına öncülük etme” çabasında olacağını iddia etti. Bu milliyetçi söylemi, “dinci teröre” karşı mücadele ve Mısır'ın Suriye ile Irak gibi bölünmesine izin vermeyeceklerini vaat ederek tamamlayan el Sisi, “İhvan kartı”nı da kullandı.

Terör eylemlerine yönelen, diğer köktendinci örgüt veya çetelerle işbirliği yapan İhvan, emekçiler ve sol/sosyalist güçler dahil, toplumun önemli bir kesimi için halen bir tedirginlik konusudur. Bundan dolayı zamlara karşı (İhvan'ın işine yarar kaygısıyla), kitlesel tepkiler gösterilmedi. Tabii ki, el Sisi yönetimi de bunun farkında ve “İhvan kartı”nı etkili bir şekilde kullanıyor.

İsyanın hafızası

İhvan ve dinci terör tehdidi, el Sisi ve temsil ettiği burjuvazi kesimi tarafından, emekçileri oyalamak için

etkili bir şekilde kullanılan bir araçtır. İŞİD'in Irak'taki çıkışından sonra bu araç, daha da etkili olacak. Zira emperyalistlerle bölgedeki Türkiye, İsrail, Suudi Arabistan, Katar gibi işbirlikçi rejimler tarafından beslenen bu ortaçağ zihniyetli katil sürülerinden, halkların çekinmesi anlaşılır bir durumdur.

Bu olgu, belli bir dönem için Mısır burjuvazisi ve onun temsilcisi el Sisi'nin işini kolaylaştıracak. Ancak “İhvan kartı”na rağmen, isyanın hafızasının taze olduğu Mısır'da işlerin bu minvalde devam etmesine, emekçilerin uzun süre sessiz kalmaları olası görünmüyor. İsyanı açan ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar yerli yerinde dururken, işçi ve emekçilerin alanlarda sözlerini söylemeleri de, kaçınılmaz olacaktır.

İşçi sınıfı devrimci iktidar alternatifini yaratana kadar...

Hem 25 Ocak 2011 hem 30 Haziran 2013 isyanlarına milyonlarca işçi, emekçi ve genç katıldı. Her iki olayda da, kapitalist sisteme ve onun siyasi temsilcilerine karşı isyan eden emekçiler, tarihi önemde olaylara imza attılar. Buna rağmen devrimci siyasal önderlikten yoksun olan Mısır işçi sınıfı ile emekçi müttefikleri, devrimci iktidar alternatifini yaratamadılar. Bu eksiklik, Mısır egemen sınıfları arasındaki iktidar savaşında, emekçileri taraf olmaya zorladı/zorluyor. Denebilir ki, “İhvan'a karşı el Sisi” tercihi, bunun doruğu oldu.

İşçi sınıfı ve emekçi müttefiklerinin devrimci iktidar alternatiflerini yaratmaları, burjuvaziden bağımsızlaşmak ve kendi geleceklerini kurmak açısından olmazsa olmaz koşullardan biridir. Diğer bir ifadeyle, işçi sınıfına önderlik edecek devrimci sınıf partisinin inşa edilmesi, kritik önemdedir. Hem işçi sınıfını kendi talepleri uğruna seferber etmek hem emekçi müttefiklerini sınıfın devrimci bayrağı altında birleştirmek, ancak devrimci sınıf partisinin inşası ve mücadeleye fiilen önderlik etmesiyle mümkün olacaktır. İşçi sınıfını ve emekçileri egemenler arası iktidar çatışmasında taraf olup oyalanmaktan kurtarmanın yegane yolu da budur.

Çocuklar hapishanede, suçlular nerede?

Z. Eylül

“Ürkek bir serçe gibi eğme başını/ Kaldır başını ve dimdik dur/ Bu senin değil ülkemin ayıbı/ Hırpalanmış yerlerinden öperim çocuk...” Nazım Hikmet

Neyin diyetini ödediğini bilmeden, taş duvarlardan ibaret dünyasına taşları delen düşlerini sığdıran bir çocuğun, 353 kez döktüğü gözyaşından süzülen bir yaşamın öyküsüdür bu. Uçurtmaların yalnızca filmlerde vurulmadığını, bugün bile korkunç üniformalı bir gardiyanın kocaman elleriyle boğduğu küçücük maviyi, yani uçurtmaların bugün de vurulduğunu anlatan bir öykü. Sesimiz ulaşsın ya da ulaşmasın bir parça mavisini paylaştığımız çocuğa ithaf ettiğimiz ve kağıttan uçaklar yapıp gökyüzüne saldırdığımız, bizim yazdığımız ama onların yaşadığı ve sanatsal bir haz veremeyecek kadar can yakan bir öykü. Biz bu öykünün yazıcıları, onlara yani öykümüzün kahramanlarına selamla, tel örgülerin olmadığı bir dünyaya inançla başlıyoruz girişi ve sonucu olan ancak “gelişmesi” mümkün olmayan bu çocukların öyküsünü anlatmaya...

Hapishanelerde çocuklar var. Terazisinin bir yanı hep ağır basan adaletin “bakanı” onların sayısını 353 diye açıkladı. Ancak bu sayı 18 yaşından küçük ve çeşitli nedenlerle hapishanelere konulanların değil, anneleriyle birlikte hapishanede büyümek zorunda kalan çocukların sayısı. Dedik ya neyin diyetini ödediklerini bilmeyenlerin. “Adalet” mi isteyeceğiz? Peki kimden? Küçük Barış’ın gökyüzünün kocaman ve masmavi olduğunu anlamasını sağlayan uçurtmayı vuranlardan mı? Yoksa hayatta kalmanın yasalarını Duvar’ın ardında öğrenen çocuklara savaş açanlardan mı? Ya da beyaz perdede yansıyandan değil, bugün çocuklara reva görülenlerden yola çıkarak soralım bir kez daha. Berkin Elvan’ı, Mehmet Ezer’i, İbrahim Arası’ı vuranlardan mı adalet isteyeceğiz?

Annelerinin bırakacak başka bir yeri olmadığı için hapishanelerde büyüyen çocukların dışarı çıktıklarında uyum problemleri yaşadıkları, ağaçlardan, arabalardan bile korktukları gözlenmiş. Bu sonuç çok da şaşırtıcı olmasa gerek. Aksi bir durum doğuştan görme engeli olan birinden renkleri bilmesini beklemekten başka bir şey değil. Esasta tartışılması gereken şey çocukların neden böyle bir yaşama mecbur bırakıldıkları değil midir? Ya da kadınların çocuklarını neden hapishanede doğurmak zorunda kaldıklarını tartışmamız gerekmez mi? Yani neresinden tutsak elimizde kalan bir düzenin kimleri, neden tutsak ettiğini... Ama tüm bunlar gözardı ediliyor ve gerçekler hasır altına atılıyor.

Son yıllarda ne kadar da çok tartışır olduk. Oyuncak bebeği elinde evlendirilen çocuk gelinleri, çocuk yaşta emeği sömürülen işçileri, “kaybolan” ve bulunamayan minikleri, direnişlerde generalleşenleri, savaşlarda delik deşik edilenleri, “ıslaha” değil yıkılmaya mahkum düzenin “ıslah” etmek için hapishanelerde büyüttüklerini... Bizim payımıza ve üzerimize düşen de bu işte. Magazinsel değeri olmayan bir haberi yayınlamayan patronların medyasından farkımız bu. Duymayan kulakların işitmesini, görmeyen gözlerin görmesini sağlamak için onların öyküsünü anlatmayı

sürdüreceğiz. Çünkü bizim gözümüzde çocuklar bunların hiçbirini hak etmeyecek kadar saf ve temizdir. Üzerlerine kanlı ve kirli elleriyle dokunup onları kirletmeye çalışan bu düzenin kendisidir.

Çocukların yeri hapishaneler mi?

Sürekli taciz-tecavüz-dayak vakalarının yaşandığı hapishaneler çocuklar için güvenli değildir. Onların böyle bir ortamda büyümelerinin sorumluları, bu çocukların kimlik-kişilik problemlerinden yakınmayı bir kenara bıraksınlar. Zira sorunu yaratanların sonuçtan şikayetçi olmaları gayrisamimi bir durumdur. Yaklaşık iki bin çocuğun çeşitli nedenlerle hapishanelerde tutulduğu bir ülkede, bu hapishanelerin gardiyanlarının çocuklara işkence yaptığı, onlara tecavüz ettiği bir ülkede, çocukların “hırçın” yetişmesi doğaldır. Aslında kendisine yönelik bir tehdit hissettiğinde “normal” bir insanın savunma mekanizmasını geliştirmesi beklenir. Ankara Çocuk ve Gençlik Kapalı Ceza İnfaz Kurumu’nda yaşananlar tam da böyledir. Kendilerine saldıran gardiyanlara karşılık veren çocuk tutsaklar suçlu ilan edilmeye çalışılmıştır. Darp raporu alan 21 gardiyan çocukların kendilerine saldırdığını iddia etmiştir. Eğer bir “suçlu” belirlemek gerekirse, bu sıfat çocuklardan çok devlete daha özde ise gardiyanlara yakışıyor.

Ankara Çocuk ve Gençlik Kapalı Ceza İnfaz Kurumu’nda yedi ay önce 11 çocuğun sayım vermemesi üzerine gardiyanlar tarafından uğradıkları işkence “İsyanı bastırma yöntemi” olarak değerlendirilerek gardiyanlar hakkında takipsizlik kararı verilmiştir. Olayı soruşturan savcılık takipsizlik kararını gerekçelendirirken isyanın orantılı güç kullanılarak bastırıldığını, zor kullanmadan bu olayın yatıştırılmasının mümkün olmadığını söylemiştir. Bu olayın takipçisi olmak elbette önemlidir. Ancak kökleri bu düzenin yasalarıyla kopmaz bağlarla bağlı olan bu

sorunu birkaç gardiyanı yargılayıp cezalandırmak da çözmez.

Öyleyse çözüm ne? Bir “çocuğun” adli nedenlerle hapishaneye girme nedenlerini ortadan kaldırmak. Yani onu hırsızlık yapmak zorunda bırakmamak, eğitimi ücretsiz olarak üstlenmek, barınma, beslenme, kültürel-sanatsal tüm ihtiyaçlarının tümünü karşılamak. Annesiyle birlikte hapishanede yaşamak zorunda kalan ve politik nedenlerle zindanlara konulan çocuklar da içinde olmak üzere tüm çocukları özgürleştirmek.

Dördüncü koğuşun bacası tütmüyor hala

Burası dördüncü koğuştur benim abim/ Bak camları yoktur, kırkıtır/ Ne bacası tüter ne de sobası/ Burası dördüncü koğuştur benim abim/ İkinci adresimiz/ Allahımızı sorarsan adı gardiyan Cafer/ Lakabı kel onbaşı/ Peygamberimiz desen o da ekip başı/ Her neyse benim abim ver bi cigara zuladan yanalım...

Zapata’yı hatırlıyor musunuz? Yılmaz Güney’in Duvar’ında yukarıdaki şiiri hapishane müdürünün karşısında okuyan, düzenin gözünde toplumsal yaşama dahil olmayan suçlu, bizim gözümüzde yoksulluğunun bedelini ödeyen bir çocuk. Zapata’nın bu sözleri filmi izlerken içimizi acıtmıştı. Üzülmüştük, bu çocuklara bunlar reva mı diye. Bugün yaşadığımız ülkede, üstelik bir film sahnesinden ötede, gerçekte yani, gardiyan Caferler çocuklara ve geleceğe düşman devletin cisimleşmiş hali olarak zindanların bekçileri olmayı sürdürüyorlar. Zapatalar, yasalarını reddettikleri bir devletin mahkemelerinde yargılanıp bacası tütmeyen, camları kırık koğuşları ikinci adresleri bellerken, Barışlar bir görünüp bir kaybolan uçurtmaların yolunu gözliyorlar. Neden? Suçlu oldukları için mi?

Bir daha düşünelim bakalım. Asıl suçlu kim?

Eylül günlerinde acının arabesk hali

K. Efram

Dilencilerin akordeonları

Bir romantizm katıyor Avrupalı'nın hayatına

Bu bana klasik müzik dinlemesini anımsattı

Nazilerin, toplu imhalar sırasında...

Ataol Behramoğlu

Toplumsal baskının belirginleştiği kimi dönemlere özel olarak baktığımızda bu dönemlerin özgül koşullarına paralel olarak yine çok özgül baskı ve şiddet mekanizmalarının geliştiğini görüyoruz. Sanat, eğitim, eğlence gibi tüketimin değişik biçimleri aracılığıyla kitleleri bağımlı ve sistem içi hale getiren burjuva iktidarlarının böylesine kızgın dönemlerde özellikle kültür alanına yoğun bir saldırıyı açıktan ya da gizli olarak örgütlediğini gözlemlemek ve bunları daha derinlikli okuyarak içerdiği gizli politik hedefi açığa çıkarmak mümkün. Bunun ülkemizde deyimini yerindeyse bugün hala “en nadide” örneklerinden biri olan 12 Eylül askeri faşist darbesi de toplumsal hayatın farklı alanları arasında birleşik bir etkiyi sağlamaya yönelik bir dizi programın sistemli olarak hayata geçirilmesi konusunda bize çok somut veriler sunmaktadır.

İş gününün yeniden üretilmesi sürecinde yaptığımız her şey, kurduğumuz her ilişki, tükettiğimiz her nesne (meta) ve bütün bu zaman içinde bize olanca sıradanlığı ile dinlememiz, izlememiz, eğlenmemiz, beslenmemiz için sunulan her şey kısaca kültürü tanımlamaktadır. Milyonlarca insanın hayatında her gün olup bitiren olaylar silsilesi ve giriştiği ilişkiler ağı kültürün ta kendisidir. Kültürün içinde sanat ve sanat dalları arasında dilleri ve kimlikleri aşan bir yerde duran müzik ayağını bir yer işgal eder. Evrensel bir dil ve anlatım biçimi olan müzik içinde şekillendiği ortamın politik etkilerini ve doğrudan ya da dolaysız olarak vermeye yöneldiği mesajı, diğer sanat dallarına nazaran daha belirgin bir şekilde açık eder. Bu nedenle müziğin politika ile sıkı sıkıya kurduğu bir ilişki vardır.

Bu dönem yayılmaya çalışılan kültür politikasının önemli bir örneğini arabesk oluşturuyor. **Arabesk müzikte somutlanan “arabesk yaşam kültürü”nün içeriğini tavandaki bir darbe politikasının tabandaki sonuçlarından biri olarak okumak ve bu pencereden değerlendirebilmek gerekir.** Arabeski tek başına arabesk olarak ele alan ve eleştiri çubuğunu daha sonrasında bu kültüre bağ kuran ezilen kitlelere büken aydın çevrelerinin eleştiri tarz ve yöntemi bizim yöntemimiz olamayacağı gibi bu aydın çevrelerinin yaslandığı ideolojik temeli çürüten ve arabeske karşı savundukları burjuva sanat anlayışını teşhir eden de yine bizler olacağız. Çünkü bizler sanata dair tartışmaların

biçimden, sunuştan ve vitrinlerden öte bir içerik ve anlam tartışması olduğunu kavıyor ve burjuva sanatına karşı Becher’in dediğini tekrarlıyoruz: ‘Yeni sanat, yeni biçimle değil, yeni insanla başlar.’^[1] Bizler müziğe de yeni insanı bugünkü yozlaşmışlık içerisinde çekip çıkarma mücadelesinin bir parçası olarak yine insan için, insanlık için, insana dair bir arayış taşıması gerektiği noktasından yaklaşmalıyız.

Anadolu insanının kent dramı

Arabeski çalışırken, dertleşirken, otobüs beklerken yani hayatın her alanında girdiğimiz ilişkilerle bir gündün diğer güne devralınarak yeniden üretilen bir yapı ile kurduğu bağlar üzerinden ele alırsak egemenlerin yönetmek istedikleri insanı kime dönüştürmeye yeltendiklerini ortaya koyabiliriz. Arabeskin bugün ülkemizde o ya da bu şekilde yerleşmiş bir kültürü ifade ettiği bir gerçektir. Buna ek olarak arabeski icra eden isimlerin kırsal kökenli olmaları, yine ezilen kesimler içinden çıkmış olmaları ve kendi hayatlarında da tıpkı şarkılarında ifade ettikleri gibi bir takım dertlere ve sıkıntılara aşına olmaları ezilen kitleler nezdinde bu müzik türünün kabul görmesinde ve

döneminden sonra yayılan bir göç sancısı ve Almanya’ya kadar uzanan gurbetlikler kırdan şehre gelen insanın yaşadığı kültür şokunu tariflemektedir. Tam da bu dönemde modern kültüre bulanmış bir şehir içinde yalnızlaşmaya terkedilen kırsal insanının kendi ezgilerine ve türkülerine yakın tınlara içeren ve duygularıyla doğrudan empati yapabilen arabesk müzikle kurduğu sıkı bir ilişki var. Arabesk müziğin bu dönemdeki doğal yükselişinin bu dönemin sosyo-politik koşulları ile yine sıkı bir ilişkisi var. Bugün de özellikle ezilen kesimlerin acı ve özlem duygularının yoğun bir şekilde ifadesini bulduğu arabesk müzikte ezilen insanın kendi duygularının bir temsilini buluyor olması şaşırtıcı değildir.

“Arabesk çizgisi, yıkılan bir toplumun içinde cevap bulmaktadır. Arabeskin imgesi toplumda bir bilinçaltı oluşmasının izlerini yakalamıştır. 1970’lerin ortasındaki anti-demokratik uygulamalar, yaralı bir toplumun kaynağıdır ve 1960’ların yüreğine sokulan ideolojik operasyonun altyapısındaki kırmızı ışık, arabeske yeşil ışık şansını tekrar verir.”^[2] Geçim sıkıntısı, borçlar, istemeden içine düşülen çıkar ilişkileri sonucu karşılaşılan ihanetler, patronun, ev sahibinin ve bilim emzelerinin hakaretleri, tehditleri ve baskıları, üst kesime mensup insanlar tarafından sürekli aşağılanmaya maruz kalma, sosyal dışlanma ve ötekileştirme politikaları, burjuva iktidarın kendisi tarafından “ikinci sınıf” vatandaş statüsünde olup pek çok temel haktan mahrum olma, barınma, eğitim ve sağlık başta olmak üzere pek çok zaruri hizmete ulaşımın engellenmesi gibi yaşamlarını tehdit eden sıkıntılara her gün yüzleşme zorunda kalan ve bu çelişkilerin nasıl çözümleneceğine dair cevapsız bırakılan emekçi kitleler için arabesk şarkılar hiç değilse dertlerini dile getirmek ve bu yolla kendilerini ifade edebilmek şeklinde bir anlam taşımaktadır.

içselleşebilmesinde rol oynuyor. Özellikle 1960

Arabeskin bir "ısyân" ve hayata karşı bir tavır alma anlamı, '80 sonrası dönemde içini boşaltan ideolojik müdahale ve popüler kültür erozyonuna rağmen yok sayılamaz.

"Kula kulluk edene yazıklar olsun" diyen bir arabeski biad kültürünü yaymaya çalışan bir arabeskten muhakkak ayrı ele almak gerekir. Kaldı ki bugün arabeskin karşısına Batı çağdaşlığı hastalığına tutulmuş bir aydın çevresinin klasik müzik anlayışını koymak oldukça çarpıktır ve müzik tartışmasının yalnızca müzikal türler ekseninde yapılmasının ne kadar eksikli olduğunu göstermeye yeter. Zira Türkiye'de gerici faşist darbenin arabesk ile kurduğu ilişki Nazi Almanyası'nda toplu imhalar sırasında yüksek sesle klasik müzik yayını yapan faşist diktanın klasik batı müziği ile ilişkisi olarak ezenlerin iktidarının müzik ile kurduğu dolaylı ilişkinin derin ve çok yanlı yapısını ifade eder. **Bu noktada müziğin türü ve biçimi tek tartışma konusu olamaz, bir müzik türünün hangi dönem hangi ideolojiye ve kitlelere hizmet ettiği tartışmasını sınıf eksensiz yürütebilmek esastır.** Sadece Türkiye eksensiz bakıldığında bile devlet arabeski işine gelmediği noktada sansürlenmiş ve işine geldiği noktada, işine geldiği haliyle yaygınlaştırmıştır. Bizim de 'burjuva devletin işine gelen arabesk' üzerine birkaç söz ifade etmemiz gerekir. Tüm bu noktalara vurgu yaptığımız sonra diyebiliriz ki bütün özel ve alternatif örneklerine rağmen ülkemizdeki arabesk anlayışının daha çok '80 sonrasında gelişen olumsuz arabesk anlayışına tekabül ettiği söylenebilir. **Arabeskin 'Arap egzileri' olarak tarihsel anlam ve içerik zenginliğinden ayrı bir tartışma içinde bu çarpık arabesk kültürü ve arkasında yatan karşı devrimci politikayı açmak gerekmektedir.**

12 Eylül ve kültür-sanatın tasfiyesi

Arabeskin kendisi de '80 sonrasındaki tasfiyeci dalgalının kültür alanına etkisiyle farklı bir boyut ve anlam kazanır. Kültür endüstrisi piyasalaştırdığı tüm türlerin içeriğini imha ederken arabeski bundan ayrı tutmamak arabeske yönelik aydınca tartışmalardan başka bir tartışmanın konusudur. Bizler gerici burjuva ideolojisinin arabeski kendi kültürel savaş silahına nasıl ve ne amaçlarla dönüştürdüğü sorgulamasını yapmaktayız.

"12 Eylül'le birlikte başlayan karşı-devrim saldırısı, sol hareket ve kitle hareketi üzerinde yaptığı ağır tahribatı, doğal ve kaçınılmaz bir biçimde ilerici aydın hareketi ve sanat yaşamı üzerinde de yaptı. Bu sonuç, bir yandan bu kuşağın kültürel-sanatsal üretimi ve yaratım gücünü ve yeteneğini önemli ölçüde dumura uğrattırırken, öte yandan deyim ugunsu onları piyasaya düşürdü. Bu ilerici aydın hareketinin kitlesele bir kırımıydı ve bir bakıma devrimci hareketteki geniş çaplı terbiye, tasfiye ve düzenle bütünleştirme hareketinin ilerici kültür-sanat yaşamındaki izdüşümüydü. "[2]

12 Eylül'ün yarattığı kültür ortamının devrimci sanat üzerine bu tasfiyeci etkisi müziğe de doğrudan yansımış ve arabeskin bu dönemden sonraki anlamı da

değişmiştir. Koyu bir bilinmezlik durumu, bugün ne olduğuna ve yarın ne olacağına dair endişeli belirsizlikle birlikte yaşamın tümüne sindirilmeye çalışılıyordu. İşkencehaneler, birden ortadan kaybolan insanlar, insanlarımız... Verilmek istenen mesaj açıktı: Yarın yoktur! Kısacası toplumun bir kışla gibi yönetilebileceği ana fikrine dayanan bir düşüncenin gerçek hayattaki politikası olan 12 Eylül'ün bizzat kendisi toplamda bir umutsuzluk ve yılgınlık ortamının yaratılmasıydı. Kenan Evren bir kongreye ya da bir konsere girdiği zaman esaslı bir 'dikkat' çekiyor ve herkes ayağa kalkıyordu. Bu hastalıklı ideoloji bir virüs

Devrimci işçi mücadeleleri ışığında oluşmuş evrensel bir kültür-sanat birikimi 150 yılı aşkıncı yıkılmadan büyümeye devam etmektedir. Bizler bu devrimci kültür-sanat birikimini kitlelerle buluşturma sorumluluğunu yüklenenler olarak kültür sanat tartışmasını da tür ve biçim tartışmalarına sıkışmadan, işçi sınıfının çıkarlarını ana eksen olarak sürdürmeye devam edeceğiz.

Yüreğe yabancılaşmayan bir müzik

Küçük burjuva aydın çevrelerinin kaygısız sanat eleştirilerinin kitlelere üstten bakan açısı bizim arabesk başta olmak üzere bugün sömürü ve baskı düzenine en ağır şekilde maruz kalan kitlelere hitap eden türlere eleştirimizin açısı olamayacak kadar dardır. Bizler ezilen halklara ve işçi sınıfına devrimci bir müziği Anadolu'nun yüreğinden kopan sesleri görmezden gelerek taşıyamayacağımızın ve boş bıraktığımız alanı burjuvazinin doldurmakta gecikmeyeceğinin bilincinde eleştirilerimizi sunmaktayız. Emekçi kitlelerin, köklerini bozkırlardan, dağlardan ve bir tiğla işlenmiş gibi köylerimizden akıp geçen nehirlerimizden beslenen kültür mirasımıza duyarlılığı elden bırakmadan bu mirasa bir hakaret niteliği taşıyan her türlü burjuva saldırısına kültür-sanat alanında yanıt üretmeye devam edeceğiz. Tüm bu kültür erozyonuna karşı süregelen bir dizi aydın tartışmasının sınırlarını bugün yine bu ülkenin devrimci kültür-sanat mirası aşmaktadır. Devrimci işçi mücadeleleri ışığında oluşmuş evrensel bir kültür-sanat birikimi 150 yılı aşkıncı yıkılmadan büyümeye devam etmektedir. Bizler bu devrimci kültür-sanat birikimini kitlelerle buluşturma sorumluluğunu yüklenenler olarak kültür sanat tartışmasını da tür ve biçim tartışmalarına sıkışmadan, işçi sınıfının çıkarlarını ana eksen olarak sürdürmeye devam edeceğiz.

Kaynaklar:

- 1-Sınıf Çalışması ve Kültür Sanat Cephesi www.tkip.org
- 2- Akın Ok, 12 Eylül Şiddeti ve Arabesk, Akyüz Yayın Grubu, sf.13
- 3- Aydın Çubukçu, Kültür ve İdeoloji Sorunları, Evrensel Kültür Kitaplığı, sf. 12-15

"Tiyatro düşmanı bir adım!"

Başkent Dayanışması Akün-Şinasi Sahnesi'nin ihale ile satışa çıkarılması ile ilgili basın toplantısı gerçekleştirdi.

8 Temmuz günü, Mimarlar Odası önünde yapılan basın toplantısında söz alan kurum temsilcileri, Akün-Şinasi Sahnesi'nin özelleştirilmesine tepki gösterdiler. Mimarlar Odası adına yapılan bir konuşmada, basında, tiyatro salonlarının beşinci kez ihaleye çıkarılacağı duyurulduğunu ifade edildi. Bu satışın, toplumun sansız bırakılmasının bir adımı olduğu ve dolayısıyla sanat ve tiyatro düşmanı bir adım olduğu belirtildi.

Kültür Sanat-Sen adına konuşan temsilci ise kültür sanat kurumlarının sahipsiz bırakılmasının cinayet olacağını vurgulayarak tüm sanatçıları eylemlere destek olmaya çağırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/28 * 11 Temmuz 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yanetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık

M. Nezih Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

“Müziğimiz mücadeleye devam çağrısı!”

“Gençliğin devrimci birliğini yaratmak için ileri!” şiarı ile örgütlenen Ekim Gençliği 2. Yaz Kampı’na katılan Praksis ile müzik ve direniş üzerine konuştuk.

- Genel olarak müzik çizginiz nedir? Biraz da misyonunuz babında soruyoruz...

- Biz bir arayış içindeyiz. Dönem dönem ‘devrimci rock’ gibi isimlendirmeler yaptık ama ihtiyacımızı tam olarak karşılamadığını düşündük. Aslında pratikte ikna olduk. “Hadi biz bunu yapalım” gibi bir şeyden ziyade yolda şekillenen ve “A biz bunu yapıyoruz” dedikimiz ve dışarıdan aldığımız dönütlerle ve ikincisi de severek isteyerek yaptığımız kısmen de içinde rock formlarını barındırdığımız üç şeyle açıklayabiliriz yaptığımız işi. İsmimizle bağlantılı bir şekilde baktığımızda da Praksis tesadüfî bir isim değil. Konserlerden önce de anlatıyoruz hep. Sentezin eve götürülmesine karşı bir tepki. Eve götürüp ne yapacaksın sentezi? Onu yaşam alanına uygulamakla ilgili bir mesele. Biz en iyi bildiğimiz şeyi uyguladık onu. Müzik üzerinden bir praksis yapmaya çalışıyoruz. Onun için işte sokaktayız...

Gezi sürecinde bandoyla sokakta bulunduk. Onun içinde devrimci gençlik kamplarında bulunmaya çalışıyoruz. Mücadele her alanda var. Biz de müziğimizle bu alanların bütününde var olmaya çalışıyoruz ve bu alanları aşmaya çalışıyoruz ama en iyi bildiği yerden, müzikten. Sahneye sıkışmış bir müzik algımız yok. Kendimizi de hayatı da dönüştürmek üzerine tartışmalar yapıyoruz.

- Özellikle sokağı ve sanatı birleştirerek ortaya çıkardığınız müziğin insanlar üzerinde bir dinamizm yarattığını görüyoruz. Bu dinamizm sizin müzik hareketinizin hedeflerine ne derece yakın?

- Dinamik tutmaktan yargılanan arkadaşlarımız var. Gitar çalmaktan, saksafon çalmaktan dolayı halkı dinamize ettiğimiz için yargılandık. Sorduğun soruya belki cevap olabilir, çünkü yaptığımız müziğin devlet

katında bir karşılığı olduğunu gördük. Devletin müzikten ne kadar korkmuş olduğunu gördük. Müziğin direnişe ne kadar katkı sunabildiğini gördük. Bu konuda iki tane şey yapılabilir zaten, motivasyon ve kültür aktarımı. Bunun ikisini iç içe geçirebildiğimiz kadar bu mücadeleye katkımız olacak. Kültür aktarımı dediğimiz şey, toplumda bizim sistem tarafından ikna edilebildiğimiz her şeyin paramparça edilmesidir. Motivasyon da bilgiyle ya da seziyle sokağa çıkan insanların teyakkuz halinde kalabilmesi için müzik. Bu ikisini birleştirmeye çalışıyoruz. Repertuar da böyle şekilleniyor. Bir taraftan “umudunu kaybetme daha da diren” derken, kültür aktarımı söz konusu değil ama bir çağrı var. Sokaktaki insanların sokakta kalmasına, sendikal mücadele veren insanların ya da üniversitelerinde demokratik, özgür bir üniversite için mücadele eden insanların mücadelelerine devam etmesine dönük bir çağrı var. Bir başka şarkımızda ise “yaşamaya dair” de bir kültür aktarımı var. Bu ikisini iç içe geçirmeye çalışıyoruz. Bunun ucu göründü bizce. Zannediyoruz buradan devam edeceğiz.

- Daha önceki röportajlarınızda “eylem müzisyenliği” üzerine kesitler görüyoruz. Son süreçleri de göz önünde bulundurarak bu kavramı biraz açabilir misiniz?

- “Eylem müzisyenliği” yeni bir kavram. Biz daha önce eylem anında müzik yapma halini Grup Yorum’dan öğrendik. Grup Yorum giderdi, silahlarıyla giderdi, bağlamasıyla, gitarıyla giderdi, orada en iyi bildiği şeyle oraya destek olurdu. Biz bunu grevlerden, toplumsal eylemlerden biliyoruz. Biz bunu biraz güncelledik. Yalnızca durgun anlarda müzik yaparak değil çatışmalı anlarda da müzik

yaparak. Örneğin polisin gaz attığı anlarda kitleyi toplamak gibi bir işlevle. İnsanları moral motive olarak daha ileriye taşımak suretiyle onu ayakta tutmaya çalıştık. Müzisyenliğin bir ayağı bu. Ama tabii bu henüz bir kavram. Kavramlar henüz hareket halinde şeylerdir. Eylemlerin niteliği değişiyor. Eylemler de artık eski eylemler değil. Başka bir sürü form geliştirdi. Biz de kendimizi buraya adapte etmeye çalışıyoruz. Eylemlere müzik katmaktan ziyade müziklerin eylem olma hali. Biz ‘3-5 Ağaç Kervanı’ ile yola çıktığımızda bunu yapmaya çalıştık aslında. Kimse bizi bir yere davet etmedi. Biz kendimiz gidip kurduk ses sistemini. Orada müziğimizi yaptık ve derdimizi anlattık. Oradaki insanların mücadelesine destek olmak istedik. Bu bir eylem müzisyenliğidir. Tek başına bizim yaptığımız işi açıklamaz ama yaptığımız işin içinde bir nesne olarak duruyor. Biz de bu kavramın devamını arıyoruz.

- Geçtiğimiz aylarda ‘3-5 Ağaç Kervanı’ adlı müzikal bir geziyle birçok yeri gezdiniz. Tepkiler nasıldı?

- 3-5 Ağaç Kervanı’nın var olma nedeni müziğin kendi eylemliliğidir. En çok önemseydiğimiz kısmı burasıydı. Gittiğimiz yerlerde şunu gördük ki bu ülkede bir ekoloji mücadelesi var. Mersin’de, Mordoğan’da, Çanakkale’de, Sinop’ta ya da Kürdistan’da, Dersim’de biz bu mücadelenin birbiriyle çok yakın mücadeleler olduğunu gördük. Bu mücadelelerin birleşmesi gerektiğini, ortak bir hatta evrilmesi gerektiğini gördük.